

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

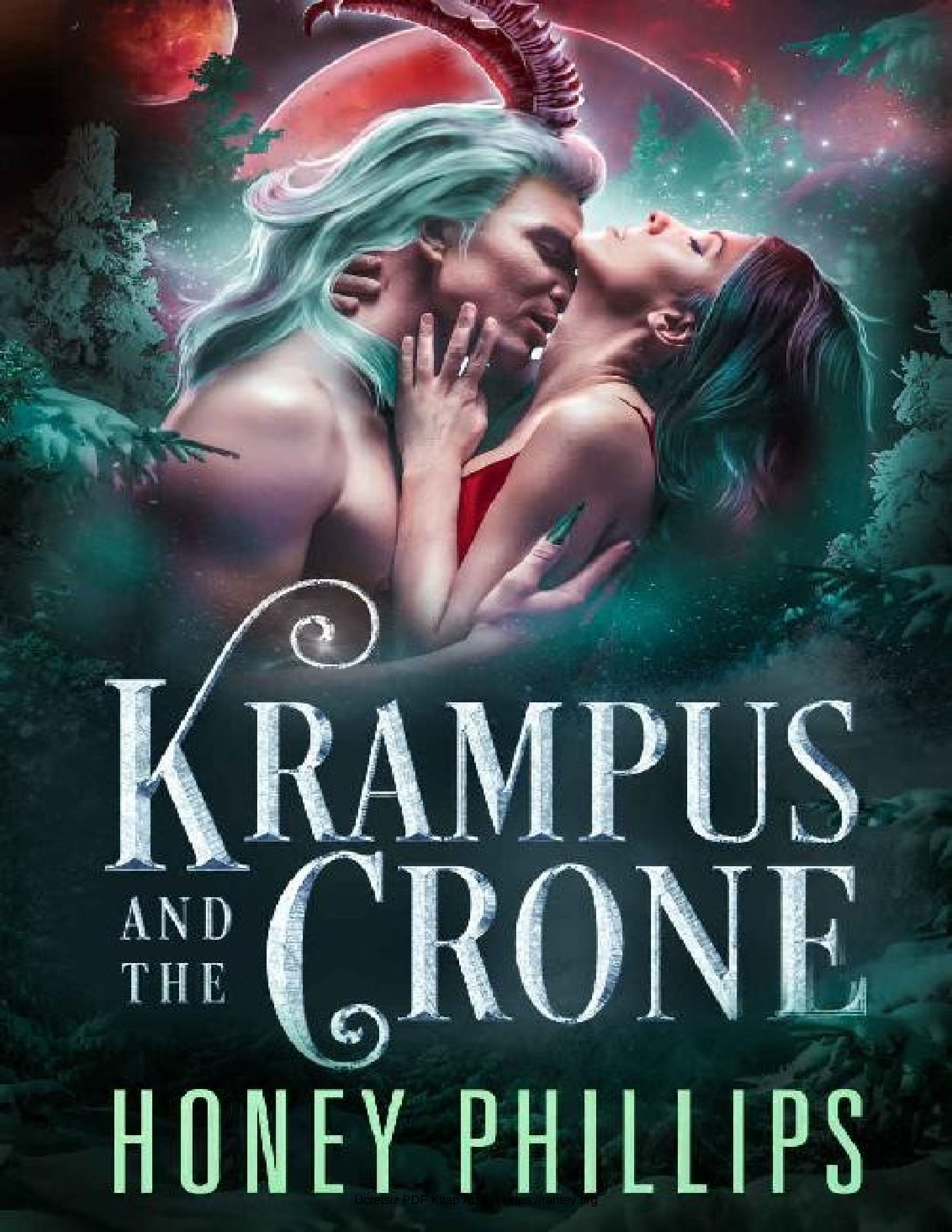
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRAMPUS AND THE CRONE

HONEY PHILLIPS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm](#)

[Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm On](#)

[Altıncı Bölüm Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Diğer](#)

[Başlıklar](#)

[Yazar Hakkında](#)

Krampus ve Kocakarı

Bir Uzaylı Savaşçı Tatil Romantizmi

Honey Phillips

Telif Hakkı© 2020 yazan Honey Phillips

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi de dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylarla, yerlerle, örgütler ya da yaşayan veya ölmüş insanlar tamamen tesadüfidir.

Kapak: The Book Brander
Lindsay York tarafından LY Yayıncılık Hizmetleri'nde düzenlendi

Birinci Bölüm

Komutan Krampasarian D'Marchandar enkaz halindeki gemisinden dışarı çıktı ve iç çekti. Gökyüzünden soğuk, ıslak bir madde yağıyordu. Bu ilkel gezegenin ürettiği tatsız sürprizlerin sonu yok muydu? Gökyüzünden rastgele aralıklarla su damladığını zaten dehşete düşmüştü ama bu yeni madde daha kalındı. Ve daha soğuktu. Titredi ve araştırmak için gemisine döndü.

Veri dosyalarında yaptığı hızlı bir aramadan sonra, yeni *Kar* gibi bir madde - doğduğu iklim kontrollü gezegen Tandrok'ta asla izin verilmeyecek bir fenomen. Kendisine verilen bilgilere göre, karın varlığı soğuk bir mevsimin başlangıcına işaret ediyor olabilirdi; bu mevsimde kar giderek daha sık görülecek, zemini kaplayacak ve buz fırtınaları ve çığlar korkunç olaylara yol açacaktı. Bu ihtimal karşısında dehşete düşerek gemisinin hasarlı bölümlerini istikrarlı ama çok yavaş bir şekilde onaran mikroskobik nanitlerin ilerleyişini izliyordu.

Ne yazık ki onları çalışırken izlemek ilerleme hızlarını artırmadı ve sonunda can sıkıntısı onu köprüye geri götürdü. Kendi kendine bir Tandroki komutanı olarak keşfettiği yaşam formlarını kaydetmenin görevi olduğunu söyleyerek, dronlarından gelen beslemeyi açtı. Ancak, görüntülerin üzerine eğilme hevesi tamamen bilimsel eğilimlerinden kaynaklanmıyordu. Bugün ortaya çıkacak yoksa bu iğrenç kar onu içeride mi tutacaktı?

Gemisi K.R.S. Üç'e ilk iniş yaptığında, gezegende insan yaşıyor olabileceği ihtimalini düşünemeyecek kadar dehşete düşmüştü. İlk birkaç gün dehşet içinde geçmiş, sabotajın belirgin işaretlerini keşfettiğinde ise öfkesi daha da artmıştı. Perchten Büyükelçiliği için baş rakibi olan Komutan Nicholsarian'ın, kendisini bu ilkel gezegenin yüzeyine inmeye zorlayan patlamaya neden olmadan önce navigasyon sistemlerini kullanılamaz hale bozukluğun arkasında olduğuna şüphe yoktu.

Onarım sürecini başlattığında - ve bunun ne kadar süreceğini anladığında - dikkatini gezegene çevirmişti. Gemisi içler acısı büyüklükte ve düzensiz yer şekillerinden oluşan bir gruba çarpmıştı. Neyse ki çarpışma, gemisini vadi tabanına daldırmak yerine, yer şekillerinden birinin zirvesine yakın küçük, düz bir alanın toprağına yarı gömülmüştü. Ne yazık ki bu, bir noktada büyük olasılıkla toprağın bir kısmını kazması anlamına geliyordu. Elle.

Bu düşünce karşısında ürperdi ve çevresini incelemeye geri döndü. Gemisinin çevresinde sadece ilkel, daha düşük seviyeli yaşam formları vardı ama can sıkıntısı arttıkça araştırmasını genişletmiş ve başka yaşam formları da bulmuştu. Hala açıkça ilkel olmalarına rağmen, ilkel düzeyde bir zekaya sahip oldukları görülmüyordu. Kaba yapılar inşa etmişlerdi. malzemelerden konutlar inşa etmiş, ticaretle uğraşmış ve iletişim becerileri sergilemişlerdir.

Yerli uçan yaratıklar kılığına girmiş insansız hava araçlarını kullanarak dağının eteklerindeki küçük köyü izlemeye başladı. Genel olarak pek etkilenmemişti. Yaşam koşulları ilkeldi ve yemek pişirmek, temizlik yapmak ve çevrelerini kontrol etmek için kaba yöntemlere güveniyorlardı. Dahası, kendi aralarında sık sık tartışıyor ve birbirlerine hiçbir şekilde saygı göstermiyorlardı. Elbette, diye düşünmüştü acı bir şekilde, Tandroki Kültür saygı ve kurallarına büyük önem verse de, bu kibar yüzeyin ardında bir o kadar da çatışma vardı. Böyle bir çatışmanın büyük olasılıkla şu anki çıkmazına yol açtığı gerçeği göz önüne alındığında, köylülerin açık sözlülüğüne belli bir takdir ölçüsü buldu.

Ancak bu, onları biraz küçümsemesine engel olmadı. Ancak zamanını meşgul edecek çok az şey olduğundan, her günün bir bölümünü köylüleri izleyerek geçirmeye başladı. Sırf onların ilkel konuşmalarını anlayabilmek için çeviri sistemini onarmaya öncelik verecek kadar ilgisini çekmiş ve diğer bazı onarımların seviyesini düşürmüştü. Bunu başardıktan sonra, yaşam tarzları onu daha da büyüledi ve dehşete düşürdü.

Ve sonra, o ortaya çıktı.

İlk başta yeni gelenin kadın olduğunu bile fark etmemişti ama pazar yerinde bir yabancının varlığı dikkatini çekmişti. Kadın Tanıdık olmayan kişi ağır bir şekilde gizlenmişti, eğik bir duruşu vardı ve

tahta bir dayanıyordu. Kadın tezgâhların arasında ilerlerken, dronları köylülerin fısıltılarını yakaladı.

"Cadı."

"Karışan yaşlı ." "Ondan uzak dur."

Bu son söz, ahır işleten erkeklerden biri tarafından kendisine bağlı dişiye söylendi - ne kadar ilkel bir kavram - ve dişi itaatkâr bir şekilde başını salladı.

Ancak daha önce de gözlemlediği gibi, bir dişinin rıza göstermesi çok az şey ifade ediyordu. Erkeğinin arkası döner dönmez, sıvışıp yabancıyı aramaya koyuldu.

Yeni gelen, meyhanenin yanında, pazar yerinin çoğundan uzakta küçük bir banka oturmuş ve renkli bir kumaşın üzerine küçük bir dizi kese koymuştu. Tezgâhtarın karısı ona doğru yaklaştı ve kocasının izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden gergin bir göz attı.

"İksire ihtiyacım var, Jaelle," diye mırıldandı.

"Öyle mi? Hâlâ seni yalnız bırakmıyor, ha?" dedi yabancı yumuşak bir sesle.

"Hayır. Doğurgan olma ihtimalimin en yüksek olduğu zamanda bile olmaz. Onun istediğini yapmasına izin vermenin benim görevim olduğunu biliyorum ama şu anda beşinci bir çocuğa ihtiyacım yok."

Jaelle keseleri hızla karıştırdı ve bir tanesini tezgâhtarın karısına uzattı. "Rutini biliyorsun. Her sabah çayına bir tutam, sonra ayda bir hafta ara."

Diğer kadın küçük bir bozuk parayı kadının eline sıkıştırıp teşekkür ettikten sonra kalabalığın arasında kayboldu. Sözde cadı onun gidişini izlemek için başını kaldırdı ve drone ilk kez onun yüzünün bir resmini aktarabildi.

Dağınık gri saçları, ağır çizgilerle kaplı yüzünü çevreliyordu ama yüz hatlarına pek dikkat etmedi. Görebildiği tek şey gözleriydi.

Mavi - bu gezegeni kaplayan gökyüzü kadar mavi. Ama dikkatini çeken şey, göz alıcı renkten çok daha fazlasıydı. O mavi renkte zekâ kıvılcımları çakıyordu.

derinlere indi ve tezgâhtarın karısının kayboluşunu izlerken bakışlarında hem merhamet hem de keder gördü. Etrafını hızlıca gözden geçirdikten sonra başını bir kez daha eğdi. Bunu talep etmek istedi

Yukarı baksın. *Ona* baksın.

O hayranlıkla izlerken, çoğu kadın olan daha fazla insan onun bankına doğru ilerledi. Sadece kısa bir süre durdular, genellikle gergin bir

Etrafına bakındı, sonra aceleyle uzaklaştı. Çok azı onunla sohbet etti. Bir istisna, bastonuna dayanarak topallaya topallaya gelen ve bir çeşit krem alan kambur, yaşlı bir adamdı. Sonra da oturup sohbet etmeye başladı. Jaelle'in ilgisini çekmeye mi çalışıyordu?

Krampasarian kaşlarını çatarken buldu kendini. Yaşlı adamın bu kadın için uygun olmadığı açıktı. Kadın yaşlı adamı nazıkçe yoluna devam etmesi için teşvik edince rahatladı.

Bir saat içinde kumaş boşaldı ve Jaelle onu katlayıp sepetine geri koydu. Müşterilerinin çoğu madeni para yerine ticaret malları teklif ettiğinden, sepet artık başka çeşitli eşyalarla doluydu. Anlayabildiği kadarıyla, Jaelle hiçbir zaman bir fiyat belirlememiş ya da teklif edilen ödemeyi kabul etmemişti ve Tandroki'nin gururu, Jaelle'nin bunu kabul etmemesinden dolayı kırılmıştı.

mallarının değeri.

Kendi satışları tamamlandıktan sonra, topallayarak ve kendi başına bazı ek alışverişler yaptı. Halkın içine girdiğinde, etkileşimleri daha da kısa sürdü ve ara sıra bir alay ya da mırıldanılan bir hakaret eşlik etti. Irkının ilkel geçmişine şok edici bir dönüş yapan Krampasarian'ın pençeleri, aşağılayıcı muamele karşısında ortaya çıkma tehdidinde bulundu. Karıncalanmasına baktıktan sonra Parmak uçlarını dehşet içinde açıp ekrana baktı ve onun gittiğini fark etti. Kız neredeydi?

Sonunda köyün dışına bakmayı akıl edene ve soluk kırmızı bir pelerinin dağa doğru yol aldığını görene kadar dronları boş yere aradı. Kendi . Hemen köyü terk etti ve dronları onun peşinden gönderdi. Aşağıdaki binaların görüş alanından çıkar çıkmaz doğruldu, sırtını ovuşturup gerindi ve önceki sendeleyeni adımlarından tamamen farklı olarak hızlı bir tempoyla yoluna devam etti.

Büyüleyici.

Dar patikada bir süre tırmandıktan sonra etrafı güzel bir bahçeyle çevrili küçük, bakımlı bir kulübenin önünde durdu. Ön avluda bir kuyu vardı ve bir kova su çekmek için orada durdu. O izlerken kadın yüzünü ovdu, sonra pelerinin başlığını geriye attı ve nemli parmaklarını saçlarında gezdirdi; gri saçları kaybolup yerini parlak koyu dalgalara bıraktı. Kadın tekrar gerindiğinde ve yüzünü bir kez daha görebildiğinde bir dronu daha yakına gönderdi.

Artık yaşıllıktan çizgileri kalmamıştı, teni pürüzsüz ve ışıltılıydı. Köylülerin oldukça kaba yüz hatları onda rafine edilmişti. Yüksek elmacık kemikleri, düz bir burnu, sivri küçük bir çenesi ve ona ilk reşit olduğu zamandan beri düşünmediği şeyleri düşündüren gür, kırmızı bir ağzı vardı. Beklenmedik olduğu kadar istenmeyen bir tepki olarak cinsiyeti gerçekten kıpırdadı. Ama yine de gözlerini ondan ayıramıyordu. Gözlemlerine o kadar dalmıştı ki, kadının dronuna yaklaştığını fark etmedi.

"Merhaba küçük kuş," diye fısıldadı alçak boğuk bir sesle, sanki adamın teninde yumuşak bir tüy gibi. "Seni daha önce burada görmemiştim."

Moroz'un Boynuzları adına, onun gözlemci olacağını fark etmeliydi. Dronları yerli uçan yaratıkların formuna bürünmüştü ama kadın haklıydı. Bu yükseklikte nadiren görülürlerdi.

"Yolunuzu mu kaybettiniz? Aç mısınız?"

O, dronu uçurup uçurmamakta tereddüt ederken, kadın bahçesine girip büyük bir çiçekten bir avuç tohum aldı ve bunları küçük yaratığın önüne serpti. Dron bunu yapmadı, Elbette yemek yemesi gerekiyordu ama misafirperverliğine karşılık vermek zorunda hissetti. Drone'a tohumlardan birkaçını toplattı, sonra onun yaklaşıp yakından incelemesinin akıllıca olmayacağını hatırladı. İsteksizliğine rağmen onu ağaçlara doğru uçurdu. Kadın güldü, adamın vücudunda bir haz heyecanı yaratan boğucu bir notaydı bu ve veda etmek için elini kaldırdı. Hâlâ gemisinin kaptan köşkünde oturmakta olan adam da kendi elini kaldırarak

Aklı başına gelmeden önce cevap verdi.

Skef. Onun nesi vardı? Ne kadar çekici olursa olsun ya da o güzel yüzün ardında ne kadar çok merak uyandırıcı soru saklı olursa olsun, bir kadının, özellikle de ilkel bir dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Aslında köyü izlemeyi bırakmalıydı.

ve sadece kendi gemisine odaklandı. Ondan uzak durmaya karar vererek işinin başına döndü.

İkinci Bölüm

"Günaydın Robin," dedi Jaelle neşeyle kuyunun tepesine tünemiş küçük kırmızı kuşa. Elbette bir robin değildi, hatta tam olarak bir kuş bile sayılmazdı, ama ona Dünya yaratığının adını verecek kadar yakın bir benzerlik taşıyordu. Kırmızı kuşlar genellikle dağların bu kadar yükseklerinde görülme de, bu kuş pazar yerine gittiğinden beri her gün ortaya çıkmıştı. Ağaçların arasında uçuşan başka kırmızı kuşlara da rastlamıştı ama bu en cesuru gibi görünüyordu.

Gökyüzünü ona "Sence bugün kar yağacak mı?" diye sordu.

Aşağıdaki vadide kara bulutlar dolaşıyordu ve dağın tepesi çoktan sisle örtülmüştü. Havada kar kokusu vardı ve içini çekti. Gerekirse onlarsız da idare edebilirdi ama unu ve tuzu azalıyordu. Fırtına başlamadan önce ekmek pişirmek istiyorsa, ek malzeme almak için bugün köye bir yolculuk daha yapması gerekecekti.

Her zaman olduğu gibi, yolculukla ilgili karışık duygular içindeydi. Kulübesinin dinginliğini ve sessiz yaşamını takdir etse de yalnızlık çekiyordu. Köylülerle etkileşim, kısa da olsa, kendisini daha az yalnız hissetmesini sağlıyordu. Ancak hastalarıyla olan etkileşimi aşırı dostane olmasa da genellikle kibar olsa da, köylülerin geri kalanı farklı bir hikayeydi. Kendisinden önce annesi ve büyükannesi gibi ona da aynı şüphe ve güvensizlikle bakılıyordu.

Ama bu asla değişmeyecekti ve iç çekerek makyajını yapmaya gitti. Bu da başka bir karışık duygu kaynağıydı. Büyükannesinin de belirttiği gibi, bu onu daha az tehditkâr yapıyor ve köyün erkeklerinin istenmeyen ilgisinden kaçınmasına yardımcı . Ama görünüşe göre yaşlanmayan bir dizi yaşlı kadının nesillerdir dağdan aşağı iniyor olması, ona duyulan şüpheyi daha da artırıyordu.

Büyükannesi bunu eğlenceli bulmuş ve Jaelle'e nasıl kılık değiştireceğini ilk öğrettiğinde bu konuda şaka yapmıştı. Tanıdık bir sızı kapladı içini. Bilge ve komik yaşlı kadını hâlâ özlüyordu. Ne yazık ki, ailesi şifa sanatlarında ne kadar yetenekli olursa olsun, yaş eninde sonunda herkesi geride bırakıyordu.

Kulübeden tanıdık bir kılıkta ayrılırken, Jaelle'in annesinin, büyük büyükannesinin ve bu gezegene inen ilk talihsiz atasına kadar ailesindeki tüm kadınların yanına rahatça yerleşmiş olan büyükannesinin vefatını işaret eden küçük taşa bir öpücük kondurdu.

Köyden gözlenemeyecek kadar uzakta olduğu için rahatça yürüyebiliyor, her yeri kaplayan yemyeşil ağaçların arasından aşağı inmenin tadını çıkarıyordu.

dağın bu kısmı. Ama ağaçlar seyrelmeye başladığında ve Yaprak döken ağaçların dalları onu ele , hızını yavaşlattı ve bastonunun üzerine eğildi. Bu duruş artık ona gerçek yürüyüşü kadar tanıdık geliyordu.

Robin dağdan aşağı inerken ona eşlik etmiş, ağaçların arasında uçup durmuş ve garip cıvı cıvı sesler çıkarmıştı. Onun ötüşünde diğer kuşlarınkine pek benzemeyen bir şeyler vardı ve bazen onun bir kaza geçirip geçirmediğini merak ediyordu. Ama yolculuğunda ona eşlik etmek güzeldi.

Aşağıda köy görüldüğünde durup köyü inceledi. Nehirden yukarı doğru tırmanan sağlam ahşap ve taş binalar topluluğu huzurlu ve müreffeh görünüyordu. Değirmencinin inşa etmekte olduğu yeni ev neredeyse tamamlanmıştı. Son ziyaretindeki söylentilere bakılırsa, biter bitmez Nyssa'ya evlenme teklif edecekti. Nyssa küçük köylerinin belediye başkanının kızı olduğu için -kendisini çok önemli biri olarak gören bir adam- Jaelle değirmencinin davasının başarılı olup olmayacağını merak ediyordu. Hiçbir erkeğin kendisine kur yapmaya gelmeyeceğini bildiği için köydeki kurları büyük bir ilgiyle takip ediyordu.

Çocuk sahibi olma zamanı geldiğinde, özenle seçilmiş bir köylüyle hızlı ve gizli bir görüşme yapacaktı. Hamile olduğunu öğrenir öğrenmez, köylünün hamile olduğunu düşünmesini sağlayacak bir içki verirdi. Her şey bir rüyaydı. Lars'ı özlemle anmasına rağmen değiştirmeye niyetli olmadığı bir başka aile geleneği idi bu. Büyükannesi öldükten sonra, özenle tutulmuş kayıtları kontrol etmiş ve büyük, nazik oduncunun babası olduğunu fark etmişti. Onun kızı olarak büyümek güzel olabilirdi...

Ama bu ayrılık gerekliydi ve başını sallayarak köyü düşünmeye geri döndü. Başka büyüme işaretleri de vardı ve onları görmekten memnundu. Ailesinin tarihe göre, yerleşimcilerin gelişip genişleyebilmeleri için birkaç nesil boyunca mücadele etmeleri gerekmişti.

Yolculuğuna devam ederken, Knut gibi adamlara kalsa daha da hızlı genişleyeceklerdi, diye düşündü acımasızca. Bu ilkel koşullarda doğumun bir kadına verdiği zararı anlamışa benzemiyorlardı. Ama en azından Jaelle ailesinin bilgeliğini her yıl çocuk sahibi olmak istemeyen kadınlara yardım etmek için kullanabilirdi. Doğum kontrol karışımı en çok talep edilen ürünü olmasına rağmen, doğum kontrol Köylüler onun iyileştirici iksirlerinden herhangi birini alırdı. Köyde kendini doktor ilan eden biri vardı ama yöntemleri eğitimsiz ve tehlikeliydi.

Köye girdiğinde, evlerin çoğunun pencerelerinin etrafında yeşil dallar ve kırmızı çiçek kümeleri ile süslenmiş olduğunu fark etti. kapılarda meyveler. Tabii ki tatil sezonuydu. Bir karışım Orijinal gemiden kalan miraslar ve nesiller boyu süren izolasyon, kış gündönümü etrafında şekillenen bir dizi tatil geleneğinin ortaya çıkmasına neden olmuştur. İyi ruhlar, kötü ruhlar ve yeni yılın doğuşu, En Uzun Gece kutlamasına giden haftalarda araya geldi.

Pazar yerindeki tezgahlar da yılbaşı süslemeleriyle donatıldı ve bir İnsanlar gülüşüp sohbet ederken bastırılmış bir heyecan duygusu havayı dolduruyordu. Bir düzine satıcı tarafından satılan sıcak punçtan yayılan güzel kokulu baharatlar havayı kokulandırıyor. Yanından geçerken özlem dolu bir bakış attı ama az miktardaki bozuk parasına eğlence için değil, erzak için ihtiyacı vardı.

Meyhanenin arkasındaki köşede her zamanki yerini aldıktan sonra işler canlanmıştı. Belki de festival sezonunun cesaretle, birkaç müşterisi sohbet etmek için oyalandı bile. Ancak öğleden sonra ilerledikçe konuşmalar kesildi. Bunun yerine, kasabanın üzerinde beliren ağır bulutlara sık sık göz atıldılar ve aceleyle işlerine koyuldular.

Yaşlı Christoph romatizmasına iyi gelecek bir krem almak için uğradığında ona, "Kar geliyor," diye mırıldandı.

"Öyle görünüyor," diye onayladı. "Kar yağarsa sizi sıcak tutacak kadar odununuz var mı?"

"Evet, benim için endişelenme." Romatizmalı gözlerle ona baktı. "Peki ya sen? O dağda senin için endişeleniyorum."

kendin."

"Ben iyiyim. Orada ihtiyacım olan her şeye sahibim." "Burada, kasabada yaşıyor olmalıydın."

Bu tanıdık bir tartışmaydı ve kadın ona gülümsedi. "Böyle düşünen tek kişinin sen olduğunu biliyorsun."

"Saçmalama. Burada bir sürü arkadaşın var."

Bunu daha önce birçok kez söylemiş olmasına rağmen, her zaman kalbini biraz sızlatmıştır. Bunun doğru olmadığını biliyordu. Köylülerden en fazla hoşgörü görmeyi umabilirdi. Ama ailesinin seçtiği yol buydu ve kendisi için üzülmeyin bir anlamı yoktu. Zorla gülümsedi.

"Dağımı seviyorum. Ayrıca yukarıda yeni bir arkadaşım var." Tavernanın sarkan saçağına tünemiş olan Robin'i işaret etti. "Son zamanlarda bana arkadaşlık ediyor."

Christoph kaşlarını çatarak kuşa baktı. "Sezon boyunca hepsinin gittiğini sanıyordum."

"Buralarda kalmaya karar vermiş gibi görünüyor. Ve birkaç tane gördüm diğerlerini de. Belki de düşündüğümüz kadar göç etmiyorlar ya da belki de ılıman bir kış olacak."

Sanki onun sözlerini yalanlarcasına, buz gibi bir rüzgâr etraflarında dönmeye başladı. "Bana o kadar da ılımlı gelmiyor." Christoph başını salladı. "Ama eğer sen

Tek kalmakta ısrar ediyorsan, fırtına gitsen iyi olur." "Yapacağım, söz veriyorum." Ona gülümsedi, bir kez olsun gerçek yüzünü saklamamıştı.

Gülümsedi ve o da topallayarak gitmeden önce isteksizce gülümsedi. Kayıtlarda yaptığı araştırma onun büyükbabası olduğunu ortaya çıkarmıştı ve ona asla söyleyemeyecek olsa da arkadaş olmaları hoşuna gitmişti.

Yola çıkma konusundaki uyarısını kabul etmesine rağmen, malzemelerini satın alması beklediğinden daha uzun sürdü. İki yetim çocuğu boş yere aramak için fazladan birkaç dakika harcaması da yardımcı olmadı

Arkadaşlık kurmuştu ve köyün kenarına doğru ilerlerken erken kış güneşi çoktan solmaya başlamıştı.

"Hey, seni yaşlı cadı."

Ona doğru yaklaşan kaba ses etrafına bakmasına neden oldu ve kalbi sıkıştı. Bu Knut'tu ve ona doğru sendeleyerek yürüdüğüne bakılırsa öğleden sonrayı içerek geçirmişti.

"Ne , Knut?" diye sordu, sesini soğuk tutarak. "Bu senin hatan, değil mi?"

"Benim suçum ne?"

"Hiçbir iyi hamile kalamamasının nedeni."

Sesindeki kavgacı ton uyarı zillerini çaldırdı ve kadın etrafına hızlıca bir göz attı. Yalnız olduklarını fark ettiğinde nabızı hızlandı. Karanlığın erken çökmesi ve soğuğun artması insanları evlerine koşturmuştu. Knut bir adım daha yaklaştı, bayat biranın dumanı duyularına saldırırken ona doğru yaklaştı. Bastonunu kavrayışını değiştirdi.

"Küçük Hans'ı doğuralı daha bir yıl bile olmadı," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Bazen sadece biraz zaman alır."

"Bu kadar uzun sürmemeliydi. Bu senin hatan," diye inatla tekrarladı. "Ondan uzak duracaksın."

"Sadece ona zaman ver-"

"Onun zamanı vardı. Başka bir oğul istiyorum."

"Sağlıklı bir eşten daha mı çok istiyorsun?" Kadın sesindeki keskin tınıya engel olamadı ve adamın kalın kaşları aşağı indi.

"Seni . O benim karım ve onu yetiştirmek istiyorum."

Bir öfke parıltısı sağduyusunun önüne geçti ve bir adım daha yaklaştı. "O bir çiftlik hayvanı değil. Bırak hazır olduğunda karar versin."

Küfretti ve etli bir yumruk kaldırdı. Kadın darbeyi engellemek için kaldırdı ama darbenin inmesini engellemeyi başarsa da adam sarhoş haliyle beklediğinden daha hızlı hareket etti ve bastonu yakaladı.

"Sakın bana elini kaldırma, kadın. Birinin sana ders vermesinin zamanı gelmişti."

Adam sopayı ondan uzaklaştırmaya çalıştı ve kadın, kontrolü ele geçirmeyi başarırca ne yapacağından korkarak umutsuzca sopaya sarıldı. Kızın eli kaymaya başladı ve adam zaferle sırtıttı. Ama onu tamamen çekip alamadan önce öfkeli bir ciyaklama duyuldu ve ardından Robin onun yüzüne doğru uçtu. Knut küfretti ve onu uzaklaştırmak için aceleyle bastonu bıraktı.

Büyük bir el küçük kuşa tehlikeli bir şekilde , "Ona zarar vermeyin!" diye bağırdı.

Knut, Robin'i tekrar yakalamaya çalışırken ona aldırış etmedi. Onu durdurmaya kararlı bir şekilde bastonunu savurdu, dizinin arkasına vurdu ve dengesini bozdu. Bacağı kırıldı ve yere düştü. Adam tekrar kükredi ve ona doğru uzandı ama kadın dans ederek ondan uzaklaştı. Kılık değiştirmeyi sürdürmek kaçmaktan daha önemsizdi.

Adam ayağa kalkmaya çabalamadan önce, atılmış sepetini kaptı ve koşmaya başladı, Robin onun önünde uçuyordu. Köyden hızla çıkıp ağaçların arasına doğru koşarken iki kuş daha onlara katıldı. Herhangi bir takip sesi duymadı ama nefesi kesilene kadar koşmayı bırakmadı. Nefes nefese , yeni kuşların sanki arkasındaki yolu kontrol ediyormuş gibi daireler çizdiğini fark etti. Omzunun üzerinden endişeli bir bakış attı ama orman sessizdi ve patikada kimse görünmüyordu.

Dağlara doğru yolculuğuna devam ederken, ellerinin titriyordu. Köylüler ona şüpheyile yaklaşıyor olabilirdi ama daha önce hiç kimse onu fiziksel olarak tehdit etmemişti. Büyükannesine onlara yardım etmeye devam edeceğine dair söz vermişti ama bunun bedeli ne olacaktı?

Üçüncü Bölüm

Krampasarian hayal kırıklığıyla kükredi. Pençeleri ortaya çıkarken parmak uçları karıncalandı ve bu sefer utanç duymadı. Keşke köyde olsaydım da pençelerimi o adamın boynuna geçirebilseydim diye düşündü. Krampasarian'ın dişisine el sürmeye kalkışan embesil ilkel erkek.

Dişisi mi?

Bu düşünce öfkesini böldü. Ne zamandan beri böyle bir Ona karşı sahiplenme içgüdüğü mü? Evet, onu her gün ama bunun tek nedeni, dünyadaki yaşam formları hakkında bilimsel bir araştırma yürütüyor olmasıydı.

bu gezegende. Ama bu mazeret kendi kulaklarında çınladı.

Bu rahatsız edici soruyu daha sonra düşünmek üzere bir kenara bırakarak, müdahalesi sayesinde dişinin zarar görmediğini doğruladı. Dişi güvenli bir şekilde kulübesine döner dönmez, sorunu daha ayrıntılı bir şekilde düşündü. Erkeğe bir ders verilmesi gerekiyordu. Eğer Tandrok'a geri dönerlerse, erkeğin cesaretini kırmak için bir dizi ince ama etkili yol bulabilirdi.

erkeklerle açıkça yüzleşmeden. Öfkesi yatıştığında, erkeğe fiziksel zarar verme yönündeki ilk, utanç verici derecede ilkel arzusunu bir kenara bıraktı. Ama belki de bunu ona ödetmenin başka yolları da vardı...

Köydeki ışıkların çoğu kaybolana kadar bekledikten sonra yola koyuldu. Bu kez gökyüzünden süzülen kar taneleri için daha az onaylamasa da hazırlıklıydı.

Koyu renkli termal kıyafeti dağdan aşağı inerken onu kuru ve sıcak tutuyordu. Yolu onu Jaelle'in kulübesinin yanından geçirdi. Pencerelelerinden birinde küçük bir ışık hâlâ titriyordu. Uyanık mıydı? Durup onu Jaelle'le tanıştırmalı mıydı?

Kendisi mi? Onun adına harekete geçtiğini mi açıklayacaktı?

Kadının kendisine gülümsediğini, elini elinin üzerine koyarken kışkırtıcı pembe dudaklarının kıvrıldığını aniden, sarhoş edici bir şekilde hayal etti. Bu görüntü karşısında vücudu kıpırdandı, daha da ileri giderek ona dokunduğunu, vücudunu doğru çektiğini, keşfedebilmek için onu kendisinden gizleyen donuk elbiseyi yırtıp attığını hayal etti -

Moroz'un boynuzları adına, ne düşünüyordu ki? Halkı bu tür ilkel çiftleşme ritüellerini çoktan terk etmişti. Fiziksel temastan kaçınılırdı. Karşılıklı fayda için ittifaklar düzenlenir ve bir çocuk isteniyorsa, özenle seçilmiş bir yumurta hızlı ve verimli bir şekilde döllenirdi.

Kulübenin cazibesinden uzaklaşmak ve yolculuğuna devam etmek için kendini zorladı. İlk kulübenin yanından geçerken köy sessizlik içindeydi.

Ancak kasabaya doğru ilerlerken, birkaç küçük ışığın hâlâ orada burada parladığını fark etti. Sabırsızlığı yüzünden beklemeyi ihmal etmişti. Herkes uyuyana kadar. Önemli değil. Kıyafet onu gizleyecekti. Ya gizlemezse? Pençeleri yine karıncalandı.

Knut'un evine ulaştığında, arka taraftaki küçük bir binadan yükselen bir ses duydu ve iğrenç küfürleri tanıdı. Sessizce ek binaya yaklaştı.

"Lanet olsun, evlat! Her şeyi kendim mi yapmak zorundayım?" Etin ete çarpmasıyla oluşan keskin çatırtı duyuldu. "Hayatımı kolaylaştırman için sana para ödüyorum!"

Mırıldanan cevap, kelimelerin çoğunu kadar sessizdi ama bir kısmını duydu.

"... kötü adam..."

"O koşumları temizletmezseniz ne kadar kötü olduğumu göreceksiniz. Şimdi işinizin başına dönün - ve bu sefer doğru yapın."

Krampasarian, erkek yanından hızla geçerken gölgelerin arasında kayboldu. İlk dürtüsünü gerçekleştirip fiziksel bir yüzleşmeye zorlamak istiyordu ama gerçekten de bu tür ilkel yöntemler ona göre değildi. Bunun yerine, erkeğin atıp tutmasını dinlerken aklına bir fikir - harika, korkunç bir fikir - gelmişti. Kulübede her kim varsa erkeğin hayatını kolaylaştırıyordu. Bu yüzden onu ortadan kaldıracaktı.

Kulak misafiri olduğu hikâyelerin parçaları geldi. Yılın bu zamanı, kişinin eylemlerinin yargılandığı zamandı. Erkek bunun, işlediği suçlar için kendisine verilen bir ceza olduğunu anlayacaktı.

Kararını verip açık kapıdan içeri baktı. İçerideki tek kişi, bir temizlik aletinin üzerine eğilmiş omuzları titreyen genç bir erkekti. Erkeğin öfkesinin nesnesi bu muydu? Kendi öfkesi yeniden ortaya çıkmakla tehdit etti ve bir an için ilkel içgüdülerine teslim olmayı diledi. Ama hayır, böylesi daha iyi olacaktı. Erkek çocuğun kaybının acısını çekecek ve Krampasarian da çocuğun korunduğundan emin olacaktı.

Sessiz adımlarla yaklaşarak çocuğun önündeki havaya küçük bir doz uyku iksiri üfledi ve yere yığılırken onu yakaladı. Hafif beden neredeyse hiç ağır değildi ama dönüş yolunda biriyle karşılaşma ihtimaline karşı ellerini serbest bırakması gerekiyordu. Kemerinden bir çuval çıkardı ve çocuğu dikkatlice içine yerleştirdi. Şundan yapılmıştı Elbisesiyle aynı malzemeden yapılmıştı, dağa tırmanırken onu kuru ve sıcak tutacaktı.

Çuvalı omzuna atarak kasabaya geri döndü ve tırmanmaya başladı.

Jaelle'in kulübesine ulaştığında ılık .

Cazibesine yenik düşerek bahçede sessizce ilerledi ve sık sık yaptığı gözlemler sayesinde yerini çok iyi bildiği yatak odasına açılan pencereye doğru yürüdü. Perdeler aralıktı ve bulutların arasından onu görebileceği kadar ay ışığı sızıyordu.

Küçük bir yatakta kıvrılmıştı, koyu renk saçları yastığının üzerinde görkemli bir dağınıklık içindeydi. Adam onu izlerken kadın huzursuzca sağa sola savruluyor, örtüsü kayarak göğüslerinin üst kısmının kışkırtıcı bir şekilde görüldüğü ince, beyaz bir elbiseyi ortaya çıkarıyordu. Daha fazlasını görmek için umutsuz bir arzu onu tüketti, ama o bakarken bile, kızın gözleri açıldı, gece mavisi ve ay ışığında gizemli, korkmadan ona baktı. Sonra sıcak bir gülümseme kıvrıldı

Gözleri bir kez daha kapanmadan önce o baştan çıkarıcı pembe dudaklar.

Onu görmüştü, bundan emindi. Ve çılgılık atmamış ya da korkmamıştı. Belki de daha önceki hüsnükuruntulu düşünceleri o kadar da imkânsız değildi.

Ama sonra sırtına yaslanan bedendeki hafif bir kayma ona görevini hatırlattı. Tanışma olasılığını başka bir zaman düşünecekti. Şu anda, sorumlu olduğu bir çocuğu vardı.

Yolculuğun geri kalanı zorlanmadan tamamlandı, ama gemisinde bir kez daha güvende olduğunda rahat bir nefes aldı. Yaşadığı olay fazlasıyla uyarıcı olmuştu. Çocukla ilgilenir ilgilenmez sakinleştirici meditasyonlar yapacaktı.

Çocuğu çuvaldan çıkarıp dikkatlice küçük bir ranzanın üzerine yerleştirirken, aklına bir hata yapmış olabileceği geldi. Şimdi ona sahip olduğuna göre, onunla ne yapacaktı? Neredeyse çocuğu baygın tutmak istiyordu ama vicdanını ikna edemiyordu

en iyisinin bu olacađını dūřındı. İ çekerek panzehiri çocuđun yūzūne ūfli.

Hemen iře yaradı. Çocuđun gōzleri açıldı, sonra genişledi ve duvara çarpana kadar ranzanın ūzerinden geri çekildi. Krampasarian boř ellerini, zarar vermek istemediğinin evrensel bir gōstergesi olduğunu umduğu bir şekilde iki yana açtı.

"Sen nesen be?" diye sordu ocuk, gōzleri hālā kocaman açılmıştı.

Krampasarian kaşlarını çattı. "Bōyle kaba ifadeler kullanmak için ok genç değil misiniz?"

"Boynuzların var!"

"Evet, ūyle." ocuđun gōzleminden memnun bir řekilde bařını salladı. Őzenle yađlanmış ve kesilmiş boynuzları būyūk bir gurur kaynađıydı. Takımındaki en būyūk set ondaydı.

ocuk dinliyor gibi gōrūnmūyordu. Onun yerine kabini tarıyordu, bakıřları Krampasarian'ın arkasındaki kapıda durdu. "Neredeyim ben? Beni neden buraya getirdiniz?"

Bu oldukça zor bir soruydu. Gūn ıřıđında ve řimdi ūfkesi yatıřmıřken, fevri kararından dolayı piřmanlık duyuyordu.

"Senin... iřverenini cezalandırmak istedim. Efsanenizde kōtū niyetlilerin elinden deđerli řeyleri alan karanlık bir ruhtan bahsediliyor."

"Karanlık ruh mu? Krampus'u mu kastediyorsun?" ocuk homurdandı, tiksintisi korkusunun ūnūne geçmiřti. "Her řeyi yanlıř anlamıřsın. Knut bana deđer vermiyor."

"Ama sen onun için çalışıyorsun."

"Ona gōre yeterince sert değeril." ocuğun gōzlerinde hesapçı bir bakış belirdi. "Ama belki ben orada olmazsam, ne yaptığının farkına varır. kayıp." Ranzadan aşağı atladı. "Buralarda yiyecek bir şey var mı?"

şaşkına dōnen Krampasarian, ocuk sabırsız bir ses çıkarana kadar ona baktı.

"Yemekten anlıyorsun, değer mi? Eğer birini , onu beslemelisin."

şokunu atlattıktan sonra başını salladı. Misafirperverlik bağları yemek ikram etmeyi gerektiriyordu "Elbette. Bu taraftan gelin."

Bir saat sonra, yiyecek oğaltıcısının buna ayak uydurup uyduramayacağını merak etmeye başlamıştı. ocuk, kendini Whit olarak tanıttıktan sonra, ū tane

Tam boy porsiyonlar, kalıntıları şimdi Krampasarian'a neşeyle sırtırken yüzünü ve ellerini kaplıyordu.

"Komik görünebilirdi ama tadı kesinlikle güzeldi."

"Şimdi doydun mu?"

Whit düşünceli bir şekilde karnını ovuşturdu, sonra başını salladı.

"Evet, sanırım öyle. Daha sonra bir şeyler atıştırabilirim, değil mi?"

"Nasıl isterseniz." Çocuğu inceledi ve onaylamadığını gizlemeye çalıştı. Whit çok zayıftı, kıyafetleri paçavradan farksızdı ve umutsuzca bir banyo tesisine ihtiyacı vardı. Bakıcıları da ona pek iyi bakmıyordu. yeterli bir iş. "Sana kim bakıyor?"

Whit kavgacı bir tavırla, "Ben kendi başımın çaresine bakarım," dedi. "Yeterli bir iş yapmıyorsun."

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Knut hiçbir şey ödemiyor ve bakması için paranın çoğunu yaşlı Linnea'ya vermek zorundayım-"

Çocuk aniden durduğunda, "bakmak mı?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Whit bakışlarını kaçırdı, belli ki yalan söylüyordu ama Krampasarian konuyu uzatmamaya karar verdi. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, banyo yapacaksın."

"Hayır, yapmayacağım."

"Evet, cehennem, yapacaksın." Çocuk onu geçmeye çalışırken Krampasarian Whit'i yakaladı ve havaya kaldırdı, pençeleri çocuğun gömleğine dolanarak onu çılgınca tekmelerken kol mesafesinde tuttu. "Banyo. Şimdi."

Banyo tamamlandığında, o da genç kurbanı kadar ıslanmıştı. Büyük bir havluya sarılmış olan Whit, çoğaltıcısını çocuğa giysi üretmesi için programlarken ona ters ters baktı. Temiz olsa bile, pek de çekici bir çocuk değildi. Kulakları çok büyüktü, yüzü çok inceydi ve garip küçük pigment lekeleriyle kaplıydı. Ama cesur meydan okuyuşunda ve ilgi çekici sırtışında çekici bir şeyler vardı. Şu anda ne yazık ki eksik olan bir sırtış.

Krampasarian kararlı bir şekilde, "Yaşadığınız deneyimin iddia ettiğiniz kadar tatsız olduğuna inanmıyorum," dedi.

"Biraz kir sizin için iyidir. Cildi korur."

"Bu küçük bir pislik değildi. Çok fazla kir vardı." Neyse ki filtreleme sistemi kazada hasar görmemişti. "Ve giysiler cildi korumak için kullanılır. İşte."

"O da ne?"

"Bir termal giysi." Elini uzattı ama Whit giysiye sadece şüpheyle baktı.

"Bu giysi değil. Pantolonum ve gömleğim nerede?" "İmha ünitesinde."

"Peki, onları geri al."

"Artık çok geç. Pislik içindeydiler." Ve küçük böcekler yaşıyordu. Hatırlayınca ürperdi.

"Kıyafetlerimi almaya hakkınız yok!"

"Bu çok daha iyi. Sizi hem sıcaktan hem de soğuktan korur ve kire karşı dayanıklıdır."

"Bir tür iç çamaşırına benziyor," diye mırıldandı çocuk ama sonunda elbiseyi aldı.

"Sanırım kendi başına giyinebilirsin?" Öfkeli bakışları onay olarak kabul ederek devam etti: "Giyindikten sonra çalışmalarına devam edebilirsin. Benim... yapmam gereken gözlemler var."

Banyo mücadelesi sırasında güneş doğmuştu ve Jaelle'i kontrol edip önceki gün yaşadıklarından sonra iyileştiğinden emin olmak istiyordu. Whit cevap verene kadar kapıyı yaralamıştı.

"Hangi çalışmalar?"

İç çekerek arkasını döndü. "Belirli bir öğrenim programınız yok mu?"

"İhtiyacım yok. zaten bir işim var, değil mi?"

"Eğitim istemiyor musun?" Yanıt gelmemesine bakılırsa, görünüşe göre hayır. "Ya da daha iyi bir iş?"

Whit omuz silkti ama Krampasarian onun yüzünde bir heves parıltısı gördü. "Bu iyi olabilir. Biraz daha fazla kazanırsam Cinna'ya daha güzel şeyler alabilirim."

"Cinna?"

Çocuğun yüzü kapandı ve Krampasarian bir an için cevap vermeyi reddedeceğini düşündü.

"Kız kardeşim," dedi Whit sonunda. "Yaşlı Linnea ile birlikte yaşıyor. Yeterince iyi biri ve Cinna'ya da iyi davranıyor ama fazla parası yok." Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Daha iyi bir iş bulabilseydim, belki Magnus'a yardım etmek için bir iş bulabilirdim. Ana caddede büyük bir dükkânı var."

"Giyindikten sonra beni köprüde bul. Koridordan yukarı doğru. Derslerinizi ben hazırlayacağım." Onun planları, akşam olana kadar beklemek zorundaydı.

ocuk yerleşmişti.

"Evet, tamam," diye kabul etti Whit, sonra bir kez daha kapıya dönerken arkasından . "Hey, bekle bir dakika. Bana adını hiç söylemedin."

"Ben Stogar Hanesi'Komutan Krampasarian D'Marchandar," dedi gururla.

Whit'in gözleri büyüdü. "Yani sen gerçekten Krampus musun?"

"Tabii ki değilim. İsimler sadece çok küçük bir benzerlik taşıyor."

Whit onu görmezden geldi. "Hah. Krampus tarafından kaçırılmış. Cinna buna asla inanmayacak."

Dördüncü Bölüm

Jaelle gözlerini açar açmaz bakışları pencereye kaydı. Dün gece çok tuhaf bir rüya görmüştü, orada bir adam duruyordu. Hayır, bir erkek değil. Geniş omuzlarını ve kaslı göğsünü vurgulayan koyu renk, dar bir takım elbise giymiş olmasına rağmen. Omuzlarından aşağı ipeksi dalgalar halinde kıvrılan uzun, beyaz saçları olmasına rağmen. Her ne kadar karanlık olsa da, etkileyici gözler şaşırtıcı derecede yakışıklı bir yüzden ona bakıyordu. Ama kafasından yukarı doğru uzanan iki büyük boynuz kesinlikle insana ait değildi.

Yine de korkmamıştı. Rüyasında pencereden karşıya bakmış, perde tıpkı şu anda olduğu gibi aralanmış, gözleri buluşmuş ve tek istediği ona gitmek olmuştu.

Saçmalama, diye azarladı kendini. Belki de çok uzun zamandır yalnızdı. Belki de kendisine bir çocuk vermesi için bir köy erkeği seçmeyi düşünmeliydi...

Tuhaf ziyaretçisinin anısı zihninde hâlâ tazeyken bu düşünce her zamankinden daha az çekici geliyordu. Belki de köylülerin yılın bu zamanlarında onlara musallat olduğunu söylediği, değersizleri yargılayan karanlık ruhtu. Bu düşünce onu gülümsetti - pencerenin önünde kırmızı bir parıltı yakaladığında ve Robin'in pencereden baktığını gördüğünde genişleyen bir gülümseme. Perdelerde de aynı boşluk var.

Yorganı arkaya atarak pencereye doğru ilerledi ve perdeleri tamamen açarak soluk kış güneşinin odaya dolmasını sağladı.

"Günaydın," dedi kuşa, pencereyi hafifçe aralayıp içeri dolan buz gibi hava karşısında titreyerek. "Sanırım bu sabah seni kahvaltıya teşvik edemem?"

Robin'i neyle beslemeye çalışırsa çalışsın, sanki kibar olmaya çalışıyormuş gibi sadece birkaç küçük ısırık alması dikkatinden kaçmamıştı. Robin cevap olarak cıvıladı ve birkaç adım geriye zıpladı.

Güldü. "Hayır, sanmıyorum."

Onun yanından gökyüzüne bakarken ufukta beliren bulutları fark etti ve kaşlarını çatı. Atalarının hava tahmin becerilerini ne kadar da ama bu teknoloji uzun zamandır çalışmıyordu. Tek dayanağı ailesinin günlüklerinde kayıtlı olan bilgiler ve ömür boyu deneyim.

"Ne düşünüyorsun Robin? Fırtına mı geliyor?"

Başını sallayarak onayladı ve bu kez, sanki içeri girmek istiyormuş gibi daha da yaklaştı. Kadın tereddüt etti, sonra kapıyı açtı. pencereyi biraz daha açtı. Başka koşullar altında, vahşi bir yaratığın kulübesine girmesine izin vermeyi düşünmezdi bile, ama bir şekilde, ne kulübeye ne de kendisine herhangi bir zarar vereceğinden endişelenmiyordu.

Ve dünkü deneyiminden sonra, bir arkadaş fikri oldukça hoşuna gitmişti. Robin onun hoşuna gidecek şekilde pervazın üzerinden atladı, sonra başını eğip parlak, karanlık bakışlarıyla odayı aydınlattı.

"Pek etkileyici değil, değil mi?" diye sordu onun gözlerini takip ederken, ama sözlerine rağmen odasını seviyordu.

Tek kişilik yatak büyükannesinin yaptığı bir yorganla örtülmüş ve yastıklarla doldurulmuştu. Diğer duvardaki raflarda kendi çocukluk hazinelerinin yanı sıra annesinin ve büyükannesinin hazineleri de duruyordu ve yıpranmış okuma koltuğuna kıvrılıp uzun saatler geçirmişti. Büyükannesi öldükten sonra büyük yatak odasını temizlemiş olsa da, büyüdüğü bu küçük, rahat odadan ayrılmayı bir türlü kendine yedirememişti.

Anıları bir kenara iterek, şu anda Robin'in üzerine tünemiş olan Robin'e gülümsedi raflarından birinde, sanki ona miras kalan birkaç değerli kitabın başlıklarını okur gibiydi.

"Pencereyi açık bırakacağım, böylece çıkış yolunu bulabilirsin." Açıklıktan buz gibi bir esinti ılık çalarak geçerken titredi. "Ama ben banyomu diğer odada, ateşin önünde yapacağım."

Robin bir an donmuş gibi ama ana odaya girdiğinde onu takip etti.

Krampasarian onun mantıksız davrandığını bilse de Whit'i sakinleştirir sakinleştirmez dronunu Jaelle'in peşinden uçurdu. Memnun olmalıydı. Onu kızarmış ve uykulu bir halde görmüştü, vücudunda sadece uzun bir Beyaz bir elbise giymişti ve bu bile her zaman giydiği hantal giysilerden çok çok daha iyiydi. Ama yıkanmak üzere olduğunu söylediğinde...

Rafların içindekileri inceliyor, kitap başlıklarının görüntüsünü daha sonra çevirmek üzere saklıyordu ama tam gözüne tuhaf bir şey takılmıştı ki kadın konuştu ve merakının yerini ani, mantıksız bir şehvet aldı. Drone'u büyük bir dolabın üstüne tüneyerek, kadının hazırlıklarını hevesle izledi.

Kulübenin ana odası, içinde yemek pişirmek için bir soba bulunan büyük bir şöminenin etrafında yer alıyordu. Şöminenin bir tarafına birkaç minderli sandalye yerleştirilmiş, diğer tarafta ise pencerelerden birinin önünde bir masa ve sandalyeler bulunuyordu.

Jaelle sobanın üzerindeki hazneden sıcak su aldı ve büyük metal bir nesneyi doldurmaya başladı, bunu mutfak alanındaki ilkel pompadan gelen suyla destekledi. Yaşam koşulları gerçekten de korkunçtu. Keşke onu burada, gemisinde tutabilseydi, ona bir düğmeye basarak sınırsız sıcak suyun mucizelerini gösterebilir ve -

Uyku önlüğünü çıkardı ve tüm su düşüncelerini bir kenara bıraktı. Onun yaşlı bir kadın olmadığını anlayacak kadar görmüştü. Köyü ziyaret ettiğinde kocakarı gibi görünüyordu. Onun genç ve sağlıklı olmasını . İlkel banyosuna adım attığında aç bakışlarını karşılayan mükemmellik görüntüsünü beklemiyordu.

Vücudu bir Tandroki dışısınınkinden farklı değildi. Elbette daha küçüktü ve bildiği kadarıyla hiçbir Tandroki dışısı O güre, baştan çıkarıcı kıvrımlar. Onun ırkı uzun boylu, ince kadınlara değer verirdi; ellerine bile sığmayacak kadar büyük göğüslere ya da bir erkeğin kendini onların arasına gömmekten başka bir şey düşünemeyeceği kadar dolgun kalçalara değil.

Kollarını kaldırarak vücudunun üzerine su döktü, suyun gergin, pembe meme uçlarından aşağı akmasına ve bacaklarının arasındaki küçük koyu renkli buklelere takılmasına izin verdi. Hareketleri tamamen doğaldı, izlendiğinin farkında değildi ve adam arkasını dönmesi gerektiğini biliyordu. Onun yerine eli sertleşmiş sikine gitti ve uçuş elbisesinin dar kumaşını ısrarla itti. Hatalı etini kavradı ve kendine şunu hatırlatmaya çalıştı

Tandroki'ydi ve bedenin ilkel zevklerinin çok üstündeydi, ama sonra küçük bir kalıp sabun aldı ve göğüslerine sürmeye başladı ve savaştan vazgeçti.

Aletini serbest bırakarak uzun, sert bir vuruş yaptı, kadın meme uçlarının etrafında dönerek pembe tomurcukları nazikçe koparıken, yüz ifadesi hülyalı ve uzaktı. Elleri vücudundan aşağıya doğru inerken adamın kavrayışı sıkılaştı.

Koyu renk bukteleler parlayan pembe kıvrımları ortaya çıkardı. Cinsel organının tepesindeki şişmiş et parçasıyla oynadı, hareketleri artık daha hızlıydı ve adam da onun hızına ayak uydurarak, dudaklarından o küçük zevk çığlıklarını çıkaranın kendi eli, kendi siki olduğunu hayal etti. Daha yüksek bir çığlık attığında sırtı kavislendi, vücudu coşkuyla titriyordu ve o da haykırdığında ve sıcak bir tohum akışı elini kapladığında omurgasında buna karşılık gelen bir ateş çizgisi hissetti.

Sandalyesine yığıldı, hala zevkten titriyordu, bir Bu zevk kısa sürede yerini utanca bıraktı. Genç bir öğrenci olduğundan beri kendine bu şekilde dokunmamıştı, bu tür ilkel içgüdülerin üzerine çıkma ihtiyacını tam olarak anlamadan önce tenin yasak zevklerini keşfetmişti. Ama utancına rağmen, banyosunu bitiren Jaelle'i izlemekten kendini alamadı, hareketleri artık şehvetli olmaktan çok etkiliydi. O baştan çıkarıcı vücudunu daha hacimli giysileriyle örttüğünde bile bunun bir faydası olmamıştı. Artık altındaki hazları biliyordu.

Koridordan gelen bir ses düşüncelerini böldü ve Whit odaya dalmadan önce aceleyle kendini toparladı.

"Derslerini bitirdin mi?" diye sordu.

"Çoğunlukla."

Krampasarian kaşlarını çatınca çocuk omuz silkti ve o tuhaf, sevimli gülümsemesini takındı.

"Seninle konuşmak istedim. Krampus'a."

Üzerine bir önsezi duygusu çöktü. "Neden?"

Çocuk cevap vermek yerine köprünün etrafında dolaştı, çeşitli gösterge panellerini merakla inceledi ama neyse ki hiçbir şeye dokunmadı.

Whit sonunda kirpiklerinin altından ona bakarak, "Biliyor musun," dedi. "Burada oldukça iyi bir şey yapıyorsun."

"İyi bir şey mi?" diye sordu kuşkuyla. "Tamire ihtiyacı olan harap bir gemim var ve istasyonumdan çok uzaktayım."

"Gemi mi? Gemi resimleri gördüm ve bu benzemiyor." "Bu özel bir tür," dedi çabucak, ihtiyatsızlığına lanet ederek.

Uzay uçuşu bilgisi asla aşağı ırklarla paylaşılmamalıdır.

Whit ona şüpheli bir bakış attı ama ana temasına geri döndü. "Bol miktarda yiyeceğin var ve çatın akmıyor. Giysilerin bile var. Bir nevi."

Son sözüne termal giysiye kaşlarını çatarak bakması eşlik etti ama Krampasarian çocuğun olduğunu fark etti. Sakat gemide bile hayatı köylülerinkinden çok daha iyiydi.

"Sanırım öyle," diye kabul etti.

"Ve tüm bunlara sahip olduğunuza göre, paylaşabilirsiniz."

Aklı hemen Jaelle'e gitti. Evet, onu burada, gemide görebilirdi. Onunla burada ilgilenebilir, yeterince beslendiğinden emin olabilir ve o ilkel küvetten çok daha üstün olan banyo odasını deneyimlemesine izin verebilirdi. Gerçi o küvetin de bazı avantajları vardı...

Whit'in sesi onu şimdiki zamana geri getirene kadar vücudu erotik anıya tepki vermeye başladı. Çocuk ona bir soru sormuştu ama o bunu kaçırmıştı.

"Evet?"

"Bu harika! O kadar da kötü bir adam olmadığını biliyordum, Krampus!" Whit onun elini tuttu ve coşkuyla aşağı yukarı salladı.

"Bu benim adım değil. Ve tabii ki ben 'kötü adam' değilim."

Whit heyecanla, "Sorun çıkarmayacak," dedi ve Krampasarian burnundan solumamak için kendini zor tuttu.

Tabii ki sorun çıkaracaktı. Dişiler her zaman sorun çıkarırdı. Ama onu görebileceği, hatta dokunabileceği bir yerde, yakınında olması her şeye değerdi...

"Ve fazla yer kaplamıyor." Whit devam etti, "Yatağımı paylaşabilir."

Ne? Jaelle çocuğun değil, onun yatağında olacaktı ama Whit bunu neden düşünsündü ki... Göğsünü bir batma hissi doldurdu.

"Whit, sen neden bahsediyorsun?"

"Cinna, tabii ki. Gelip bizimle kalabileceğini söylemiştin."

"Kız kardeşinin burada kalabileceğini mi söyledim?" diye tekrarladı inanmayarak.

"Tabii ki yaptın! Onu ne zaman alabiliriz?" Whit ona gülümsedi.

Beşinci Bölüm

Krampasarian o gece dağ yolundan geri dönerken kendi kendine mırıldandı. Çocuğun kendisini buna ikna etmesine nasıl izin vermişti? Gemisinde başka birine kesinlikle ihtiyacı yoktu. Ama Whit, kız kardeşine bakmak için orada olmazsa, onun açlıktan ölebileceğine yemin etmişti. Vicdanen bunun olmasına nasıl izin verebilirdi? Ve Whit'in bu kadar çabuk gitmesine izin vermek, zalim erkeğe bir ders vermeye hizmet etmeyecekti.

Jaelle'in kulübesinin önünden geçerken adımları tereddüt etti ama görevini geciktirmek istemedi. Emekli olmadan önce tekrar yıkanacak mıydı? Belki acele ederse onu bir kez daha izleyebilirdi.

Köye ulaştığında gecenin erken saatleriydi - daha fazla pencere hala ışıkla parlıyordu ve evlerden gelen konuşmaları duyuyordu. Onların yanından geçerken yavaşladı ve bir erkeğin arkadaşıyla konuştuğunu gördü.

Birbirlerine yakın otururken bir kadın, çocuğunu yatağına götüren bir ebeveyn, ateşin etrafında toplanıp gülen bir grup genç. İlkel koşullara ya da genel kolaylıkların eksikliğine aldırıyor gibiydiler ve kendini merakla kıskanırken buldu. Tandrok'taki evinde olsaydı, mükemmel bakımlı evinde tek başına meditasyon yapıyor olurdu emekli olmadan önce. Ya da belki de kibar sözlerin ve özenli nezaketin kötü niyetleri gizlediği şık bir sosyal toplantıda olabilirdi.

Aptallık. Başını iki yana salladı ve adımlarını hızlandırarak Whit'in tarifine göre köyün dışında, nehre yakın küçük bir binaya gitti. Whit'in deyimiyle "Yaşlı Linnea Hanım", varlıklı kasaba sakinlerinden çamaşır ve dikiş alan dul bir kadındı. Bir zamanlar

üç çocuğu vardı, hepsi de kızdı. Işıklandırılmış ön pencerenin önünden geçerken, kadının küçük bir giysinin üzerine eğildiğini, iki büyük çocukla sohbet ederken parmaklarının yoğun bir şekilde uçtuğunu görebiliyordu.

Oda küçük, mobilyalar eski püsküydü ama her şey tertemizdi. Düzgün giysi yığınları birkaç sepeti dolduruyordu. Onaylarcasına başını sallayarak kulübenin arka tarafındaki odaya doğru ilerledi.

Whit kız kardeşinin uyuduğunu söylemişti. Pencereden baktı, sonra sessizce küfretti.

Küçük odanın her iki duvarında da birer yatak vardı ve her ikisinde de birer çocuk yatıyordu. Hangisinin Whit'in kız kardeşi olduğunu nereden bilecekti? Daha da kötüsü, küçük pencereden tırmanamayacak kadar iriydi. Kadın işini bitirip yatana kadar beklemek ve sonra ön kapıdan içeri girmek zorundaydı. Etrafına küçümseyici bir bakış atarak, karla kaplı bir kayanın üzerine tünemenin ya da kulübenin aynı derecede soğuk taş duvarına yaslanmanın şüpheli zevkleri arasında karar vermeye çalıştı.

Küçük bir ses düşüncelerini böldü ve pencereden kendisine bakan bir çift iri mavi göz görmek için aşağı baktı. Aceleyle uyku iksirini ararken kendini çocuğun çılgınlığına hazırladı. Hemen geri çekilme içgüdüsüne rağmen, Whit'e kız kardeşiyle birlikte döneceğine dair söz vermişti.

Şok olmuştu ama kız çılgılık atmamıştı. Tek yaptığı ona bakmaktı ve Whit de ona bakınca, kızın yüz hatları daha küçük ve narin olsa da, aralarındaki benzerliğin çok açık olduğunu fark etti. Bunun Whit'in kız kardeşi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Bir süre sessiz düşündükten sonra kadın pencereyi açtığında daha da şaşırdı.

"Merhaba." Sesi minik çan sesleri gibiydi, hiç korkmuyordu.

Söyleyecek söz bulmakta hiç bu kadar zorlanmamıştı. Tam otuz dakika sürdü.

selamına karşılık verecek kadar toparlanana kadar saniyeler geçti. "Merhaba. Cinna sen misin?"

"Evet." Ona güven dolu bir gülümseme verdi. "Beni götürmeye mi geldin?"

"Hayır, tabii ki hayır - şey, evet, ben yaptım. Beni kardeşin gönderdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Penny kötü adamın onu aldığını ve sırada benim olduğumu söyledi." Omzunun üzerinden diğer yatakta uyuyan çocuğa kaşlarını çatarken küçük yüzü buruştu. "Ona Whit'le birlikte olmak istediğimi söyledim." Ona dönerek kollarını kaldırdı. "Ben hazırım."

Hâlâ şaşkın olan adam açık pencereden eğildi ve onu dikkatlice kucağına aldı. Kız ona gülümserken iki minik kol boynuna dolandı. Kızın gözlerindeki mutlak güven ifadesi göğsünü ağrıttı. Daha önce hiç kimse ona böyle bakmış mıydı?

Bu güveni onurlandırmaya kararlı bir şekilde, onu kollarında nazikçe düzeltti. Moroz'un Boynuzları'nın yanında kendini inanılmaz derecede zayıf hissediyordu ve adam gökyüzüne endişeli bir bakış attı. Ara sıra bir kar tanesi düşmeye başlamıştı ve üzerinde sadece ince bir uyku giysisi vardı. Elbette çuvalı vardı ama ona bu kadar güvenle bakarken onu çuvala koymak yanlış görünüyordu.

Sonunda uzlaştı ve onu küçük bedeninin etrafına sardı. Kız ona sokuldu ve gözleri kapandı. Adam köyün diğer tarafına ulaşmadan önce uyuyordu. Değerli yüküne odaklanan adam, Jaelle'in kulübesinin önünden geçerken duraksamadı bile, pişmanlık dolu bir bakış attı.

Kapısına hafifçe vurulması Jaelle'in donup kalmasına neden oldu. Önceki günü kendini Knut'tan korumanın en iyi yolunu bulmaya çalışarak geçirmişti. köye döndüğünde, ama onun kendisini buraya kadar takip etmesini hiç beklememişti. Ama kapının sessizce çalınması tehditkâr gelmemişti - ya birinin ona ihtiyacı varsa?

Dikkatle kapıyı açtığı anda duvara yaslanmış, nefes nefese kalmış bir kadınla .

Jaelle ona bakarken nefes nefese, "Gerçekten dağın bu kadar yukarısında yaşamak zorunda mısın?" dedi.

"Melissa? Burada ne işin var?"

Tombul meyhaneci onu tepeden tırnağa süzdükten sonra homurdandı. "Söylediğinden daha fazlası olduğundan hep şüphelenmişimdir."

Jaelle her zamanki kılığına girmeyi unuttuğunu fark edince kızardı ve bir elini karmakarışık buklelerine götürdü. "I..."

Diğer kadın başını salladı. "Açıklamana gerek yok. O azgın piçlerin senin gerçek yüzünü görmelerine izin vermemek daha mantıklı." "Büyükannem de böyle derdi."

"Elise bilge bir kadındı." Melissa'nın kaşları birbirine yaklaştı. "Ama buraya senin sırların için gelmedim. Whit iki gece önce ortadan kayboldu. Şimdi kız da gitti."

"Cinna? Emin misin?"

"Linnea çamaşırları getirdiğinde bana söyledi. Cinna'nın yatağının boş olduğunu ve ondan hiçbir iz olmadığını söyledi. Köydeki hiç kimse onu görmemiş. Linnea'nın çalışması gerekiyor, ben de ona seni görmeye geleceğimi söyledim." Melissa baktı

Jaelle'in omzunun üzerinden kulübenin ön odasına baktı. "Belki buradadırlar diye umuyorduk?"

"Neden böyle düşündün ki?"

Diğer kadın . "Seni onlarla birlikte gördüm. Onlara değer ve onlar da sana tapıyor. Whit'in Knut'un zorbalığından bıkip kaçmış olabileceğini düşündüm. Ama sonra buraya gelirken bunu buldum." Kadın pembe bir parça uzattı. Daha önceki bir ziyaretinde Cinna'ya verdiği kurdeleyi hatırlayan Jaelle'in kalbi küt küt atmaya başladı.

"Bir arama ekibi oluşturmaliyiz."

"Köyde bu haberi yaydım ama kimse perili dağa tırmanma konusunda pek hevesli değil. Knut bunun sadece çocuğun oynadığı bir oyun olduğunu söyleyip duruyor."

"O piç kurusu."

"Biliyorum. Ama sıcak evinizde kalabileceğiniz anlamına geldiğinde inanması kolay. Ve Whit'in böyle bir oyunu ilk kez oynamadığını biliyorsun."

"Hayır, ama Cinna'yı asla tehlikeye atmaz." Melissa'nın omzunun üzerinden ağır bulutlara endişeli bir bakış attı. Yollarına bakılırsa hareket ediyordu, son birkaç gündür tehdit eden fırtına neredeyse gelmek üzereydi.

Melissa da kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. "Bakmana yardım etmemi ister misin?"

Jaelle başını salladı. "Köye dönmek zorunda olduğunu biliyorum. Yukarı çıkarken ondan başka bir iz görmediniz, değil mi?"

"Korkarım hayır." Melissa tereddüt etti. "Buraya başka kimse geldi mi?" "Sizin de belirttiğiniz gibi, kimse burayı ziyaret etmeye pek hevesli değil.

Perili bir dağ," dedi kuru bir sesle. "Neden?"

"Fazla kar olmadığı için söylemek zor, belki ayak izleri görmüşümdür diye düşündüm."

Jaelle'in kalbi küt atmaya başladı. Biri çocukları kaçırmış olabilir miydi?

Ama neden böyle bir şey yapmış olsunlar ki? Ve neden onları onun dağına getirmişlerdi - eğer bu onu cezalandırmak için çarpık bir girişim değilse.

"Knut'un hâlâ köyde olduğuna emin misin?"

"Eminim. Bu işin arkasında onun olabileceğini neden düşündüğünüzü anlayabiliyorum ama Kara bana dün gece erkenden sızdığını söyledi ve ben de ona inanıyorum."

Lanet olsun. Gökyüzüne endişeli bir bakış daha attı. "Bakalım onları bulabilecek miyim?"

"Bak, Jaelle. Endişelendiğini biliyorum ama her ne kadar kabul etmek istemesem de Knut haklı olabilir."

"O haklı olsa bile, Cinna buradaymış gibi görünüyor." Melissa'nın elindeki kurdeleye başıyla işaret etti. "Neden buraya gelsinler ki? Tabii..." Hatırladıkça midesi sıkıştıyordu. "Whit ve ben son ziyaretimde mağaralar hakkında konuşuyorduk."

"Buralarda hiç mağara var mı?"

"Birkaç tane, dağın yukarısında." Elbette çocuk oraya gitmiş olamazdı. Ama bunu ne kadar çok düşünürse, o kadar çok yapamazdı. bir şeylerin ters gittiği hissinden kaçmaya çalışıyordu. En azından bir göz atması gerekiyordu. "Gidip onları kontrol edeceğim."

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" Melissa şüphesiz samimiydi ama Jaelle onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

"Hayır, gerçekten. Mağara buradan çok uzakta değil ve dağdan aşağıya doğru uzun bir yolculuk yapacaksınız."

". Fırtına durursa yarın dönerim. Eğer onları bulamazsan, birlikte aramak için daha büyük bir grup bulmamız gerekecek." Diğer kadın Jaelle'in yüzündeki şüpheyi okumuş olmalı ki ona hızlı bir gülümseme verdi. "Güven bana, eğer onlar bulunana kadar meyhaneyi kapatırsam, bir arama ekibi oluştururum."

"Teşekkür ederim Melissa," dedi içtenlikle.

Meyhaneci ona hızlıca ve sonra aceleyle patikadan geri döndü. Jaelle bastonunu ve en ağır pelerinini kapıldığı gibi diğer yöne doğru yola koyuldu. Robin azarlayıcı bir cıvıltıyla başının etrafında uçuştı ama onu görmezden geldi.

Açıklığın kenarına ulaştığında, zemini incelemek için durakladı. Melissa'nın da söylediği gibi, fazla kar yoktu ama olanlar da sanki büyük biri buradan geçmiş gibi aşınımıştı. Knut'la karşılaşmasını hatırlayınca avuçları nemlendi ama çocukların ona ihtiyacı varsa... Bastonunu sıkıca kavradı ve yola koyuldu.

Altıncı Bölüm

Jaelle'i çevreleyen orman tuhaf bir şekilde durgundu ve birkaç adım sonra kar yağmaya başladı. İlk başta neredeyse hoştu, büyük beyaz pullar gökyüzünden tembelce aşağıya doğru sürükleniyordu, ancak

Şaşırtıcı bir hız. Taneler gittikçe hızlandı ve çok geçmeden ayak bileği derinliğinde bir kar tabakasının içinde ilerlemeye başladı. Bastonunu bir elinden diğerine geçiriyor, boştaki elini pelerininin cebine gömüyordu ama buna rağmen parmakları uyuşmaya başlamıştı. Girdap gibi dönen beyazlığın içinden ileriye bakarken yüzü de soğuktan karıncalanıyordu. Whit'le konuştukları mağara çok uzakta olmamalıydı.

Karın altına gizlenmiş bir dal tökezlemesine neden oldu ve bu sırada bileğini burktu. Robin endişeyle cıvıldadı ama Jaelle ayaklarını tutmayı başardı. Karın uyuşturucu etkisine rağmen her adım giderek daha fazla acı veriyordu. Bastonuna gittikçe daha fazla yaslanıyordu ve neredeyse pes etme noktasına gelmişti ki ileride daha karanlık bir bölge gözüne çarptı. Mağara!

"Whit! Cinna!" diye bağırdı, tökezleyerek açıklığa doğru ilerledi. Bunu yaparken mağaranın içinde bir anlık bir hareket yakaladı ve rahatlatarak hıçkırdı. Onlar buradaydı!

"Ne düşünüyordun?" diye sordu yöne doğru bir adım daha atarken. Ama ona bir çocuğun tiz sesi yerine alçak bir hırıltı cevap verdi. Mağaranın girişinden kocaman bir hayvan çıkarken donup kaldı.

Yerleşimciler onlara korkunç kurtlar diyordu, ancak Dünya yaratıklarıyla tek benzerlikleri büyüklükleri ve devasa pençelerinden uzanan pençeleriydi. Kalbi göğsünde o kadar hızlı çarpıyordu ki midesi bulanıyordu ama gözlerini kendisini inceleyen mavi kürklü devasa yaratıktan alamıyordu.

Korkunç kurtlar buralarda nadiren görülürdü ama köylüler av seferleri sırasında onlarla karşılaşmışlardı. Ne kadar tehlikeli olduklarını bilecek kadar çok hikâye duymuştu. Parıldayan sarı gözleriyle onu izlerken önce temkinli bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Üçüncü adımda

adım atarken, yaralı ayak bileği burkulduğunda felaket baş gösterdi. Tekrar karın içine düştüğünde başı gizli bir kayaya çarptı ve baş dönmesi onu sardı. Kurdun ona doğru sinsice ilerleyişini dehşet içinde izledi.

Robin ciyakladı ve kurdun kafasına atladı. Kurt kuşu tersledi, ama o hâlâ öfkeli sesler çıkararak gelmeye devam etti, ta ki kurt onu kocaman bir pençeyle yakalayıp uçurana kadar.

Umutsuzca korkunç kurda odaklanmaya çalıştı ve onun kendini topladığını, saldırmaya hazırlandığını gördü. Yaratığı durdurmak için çok az şey yapacağını bilse de savaşıarak ölmeye kararlı bir şekilde bastonuna sarıldı.

Korkunç kurt sıçradı ama ona ulaşmadan daha da yüksek bir kükreme duyuldu ve karın içinden bir adam uçarak çıktı, hayvanın bedenine çarptı ve yere yuvarlanmasına neden oldu. Onu aşağı doğru takip ederken, sersemlemiş zihni geniş omuzları ve beyaz saçları algıladı ve birden rüyalarındaki adamı tanıdı. Hayır, bir adam değildi.

O boynuzlar. Nasıl gerçek olabilir?

Ama o gördüklerine inanmakta güçlük çekerken, iç içe geçmiş iki beden yaklaştı ve kurtarıcısının uzun siyah pençeleriyle kurdun boynunu kavradığını, hayvan altında çırpınırken kalın kürkü delip geçtiğini gördü. Birden kan fişkırdı ve sonunda hayvan hareketsiz kaldı. Yabancı ikinci bir bakış bile atmadan ona döndü, gözleri parlıyordu.

"Artık benimsin."

Geriye çabalamaya çalıştı ama yaralı ayak bileğine çok fazla ağırlık bindirdi ve acı onu sardı. Görüşünde siyah noktalar dans ediyordu ve karanlık onu ele geçirmeden önce gördüğü son şey ona doğru uzanan yabancıydı.

Jaelle'in gözleri kapanırken Krampasarian yemin etti. Bu değildi İlk buluşmalarının nasıl gerçekleşeceğini planlamıştı. Kızın gözlerindeki korkuyu görmüştü. Ondan korkuyordu, şüphesiz saldırısının vahşiliğinden dolayı.

Çok geç kalmıştı. Çocukların dikkatini dağıtmasıyla, patikaya girene kadar kulübesinden ayrıldığını fark etmemişti. Bu yol onu dağın tepesine ve gemisinin düştüğü yere götürecekti. Eğer bunu engellemek için hiçbir şey yapmazsa, sonunda yüz yüze karşılaşacaklardı.

Bu olasılık onu beklenmedik bir şekilde gerginleştirmişti, tıpkı subay eğitim okulundaki son sınavlarına girdiği gün olduğu gibi. Onu pencerede gördüğünde ondan ürkmemişti, ama acaba

rüya gördüğünü mü düşündü? Tandroki Filosu'nun bir komutanı olarak ilkel bir ırkın üyesi için süslendiğini ancak boynuzlarını ikinci kez parlattıktan sonra fark edebildi. *Saçma*. Kararlılıkla görüntü ekranına geri döndü ve işte o zaman başının belada olduğunu anladı.

Kar gittikçe ağırlaşmıştı ve her adımda zorlandığını anlayabiliyordu ama yine de dağa tırmanmaya devam etti. Ne kadar çılgınca olursa olsun onun kararlılığı takdir edilmeliydi ama onun mücadelesini izlemek göğsünü ağrıtıyordu. Ayrıca onun yoldan çıktığını da fark etti. Artık onun gemisine değil, tepenin bir tarafındaki mağaralara doğru gidiyordu. Mağaralarda yaşayanlar -

Whit'e gemiyi kapatması için hızlı bir bulunarak koşmaya başladı. Çevresinde yaptığı ilk incelemeler sırasında bu mağaraların sakinini görmüştü - köylülerin sahip olduklarından çok daha ölümcül, doğal silahlarla donatılmış büyük, ilkel bir yaratık.

Karlı ormanda hızla ilerledi, Nicholsarian'la yaptığı son antrenman koşusundan bu yana hiç olmadığı kadar hızlı hareket ediyordu. İğrenç kar şimdi daha da şiddetli yağıyordu ama termal giysisi onu sıcak tutuyordu ve buna aldırmadı. Açıklığa tam zamanında ulaşmış ve dışisinin, canavar ona doğru atlarken tökezleyip düştüğünü görmüştü.

Bin yıllık medeniyet ve bir ömür boyu süren eğitim yok olmuştu. Sağ kalçasında kılıfında duran blaster'ı ve solundaki tören kılıcını unuttu ve ilkel haliyle aynı şekilde saldırdı.

Ataları saldırdı - boynuzları ve pençeleriyle. Ağzından çıkan kükreme eski bir savaş çılgılığıydı ve dışisine zarar vermeden önce canavarın önünü keserken açıklıkta yankılandı.

Hayvan acımasızca dövüldü ama Krampasarian'ın aklında kazanacağına dair hiçbir şüphe yoktu. Dışisini almak için döndüğünde ölüm darbesi onu tatmin etti. Onun için savaşmış ve kazanmıştı.

"Artık benimsin," diye zaferle ilan etti.

Ama gözleri irileşmiş, korkmuş ve ondan kaçmaya çalışmıştı. Onun yüzünün kar rengine döndüğünü, irkildiğini ve sallandığını gördü ve otomatik olarak ona uzandı. Adam onu kucağına aldığı anda kızın gözleri kapanmıştı.

Ama o masmavi gözlerdeki korkuyu görmüştü. Ve yere baktığında pençelerini boyayan kanı gördü. Ne yapmıştı ki?

Onu dikkatle gemiye taşıırken vicdan azabı içini kapladı. Medeni yöntemlerini nasıl terk edebilmişti ve onun bunu anlamasını nasıl bekleyebilirdi?

Şu anda bile içgüdüleri ona sahip çıkmasını istiyordu. Yaralı bir kadına asla ilgi göstermeyecek olsa da, kızın yumuşak kıvrımlarını hissettiğinde siki sertleşti ve sızladı. Asla ona baskı yapmazdı *herhangi bir* dişi üzerinde dikkat.

Whit iniş rampasının üstündeki açık kapıda duruyordu ama Krampasarian'ın onu azarlayacak yüreği yoktu. Krampasarian'ın kimi taşıdığını görünce çocuğun gözleri büyüdü.

"Sen de mi bir kadın çaldın?"

"Onu ben çalmadım." Gerçi onu gemiye getirmek için tam olarak izin istememişti. Tıbbi yardıma ihtiyacı olduğu bilgisiyle vicdanını rahatlatmıştı. "O yaralı."

Whit kapıyı arkalarından kapattı ve ona tıbbi laboratuvara kadar eşlik etti, hâlâ kucağındaki kadına endişeli bakışlar atıyordu.

"Kim o?"

"Onun kim olduğunu biliyorsun," dedi kısaca onu sınava yerleştirirken.

Masa.

"Hayır bilmiyorum. Ve o güzel. Bu demek oluyor ki biri gelecek onu arıyor. Ondan kurtulman gerek." Çocuk kollarını kavuşturdu ve Krampasarian'a kaşlarını çatmıştı.

"Yaralı bir dişi fırtınaya göndermemi mi istiyorsunuz?"

"Şey, hayır, sanırım . Ama fırtına dinmez. İhtiyacımız yok onu."

Krampasarian, Jaelle'in kafasında bir tarayıcı çalıştırıyordu. gözleri aniden açıldı. Ona odaklanmak yerine çocuğa baktı ve yüzünü bir gülümseme kapladı.

"Güvende..." diye fısıldadı ve sonra gözleri tekrar kapandı. "Bu Jaelle!" Whit koşarak geldi ve onun elini tuttu. "Ben Anlıyorum. Çok genç görünüyor."

"O daha genç. Köye gittiğinde kılık değiştiriyor," dedi dalgınca, tarama sonuçlarını incelerken. Başındaki hasar acı vericiydi ama hayatı tehlikesi yoktu. Ayak bileği daha kötü durumdaydı ve onu iyileştirmek için tıbbi yatağı kullanmaya çalıştı. Ne yazık ki sistemleri de kazada hasar görmüştü ve sonunda

Tıbbi makine talimatları verirken yarayla kendisi ilgilenmek zorunda kaldı. İyileşecekti ama bu onun tercih ettiği kadar hızlı olmayacaktı.

"O olacak mı?" Whit endişeyle sordu. "İyi olacak."

Başka bir şey kabul edilemezdi.

Bir an tereddüt etti, küçük tıbbi bölümün etrafına göz gezdirdi ama onu burada, bu makinelerle çevrili halde bırakma fikrinden hoşlanmadı. Eğilerek onu tekrar kollarının arasına aldı. Moroz'un Boynuzları adına, orada kendini çok iyi hissediyordu.

"Onu nereye götürüyorsun?" Whit endişeyle onun yanında sallandı. "Bizim yatağımızı mı istiyorsun? Yerde uyuyabilirim ama Cinna'yla paylaşmanın bir sakıncası olur mu sence?"

Bu soru onu kısa bir süre için durdurdu. Otomatik olarak kamarasına yönelmişti - tabii ki ait olduğu yer orasıydı - ama belki de kendine ait bir odayı tercih ederdi. Ne yazık ki onun kamarası ve Whit ile Cinna'nın kaldığı küçük mürettebat kamaraları gemide konaklama.

"Teklifin için teşekkürler Whit, ama onu yatağıma koyacağım."

Çocuk yine kaşlarını çatı, benekli burnu kııştı. "Bu hiç uygun değil."

"Burada itiraz edecek kimse olduğunu sanmıyorum," dedi kuru bir sesle. "Ama onun onuru için endişelenmeyin. Ben sandalyemde uyuyacağım."

"Sanırım sorun değil."

"Teşekkür ederim." Alaycı nota rağmen, kendini çocuğun Jaelle'in onurunu koruma konusundaki kararlılığını takdir ediyordu. Whit oldukça haklıydı. Krampasarian'ın kendi halkı, bir erkekle bir kadının kadın aynı yatak odasını paylaşmalıdır. Ancak köylülerin davranışlarını yeterince gözlemlediğinden, aynı yasağın burada, en azından kalıcı olarak bağlı çiftler için geçerli olmadığını fark etmişti. Bir ay önce olsa bu fikri saçma bulup reddederdi ama artık o kadar da tatsız görünmüyordu. Jaelle ile bağ kurmayı, onunla bir odayı paylaşmayı hayal edebiliyordu...

Ne düşünüyordu ki? Bu gezegende kalmayacaktı ve kendi halkının arasına döndüğünde, kariyerini ilerletmesine yardımcı olacak uygun bir eş için pazarlık yapacaktı. Bu fikir ona ne kadar az çekici gelse de.

Whit onu kamarasına kadar takip etti ve Krampasarian'ın Jelle'i dikkatle yatağına yerleştirip üzerine bir battaniye örtmesini dikkatle izledi. Gözleri hâlâ kapalıydı ama derin ve düzgün nefes alıyordu ve tıbbi makine uyuyacağını göstermişti. Uyanana kadar ona göz kulak olacaktı.

Yedinci Bölüm

Küçük bir kıkırdamanın eşlik ettiği boğuk sesler Jaelle'in uykusunu böldü. Kulübede onunla birlikte biri mi vardı? Gözlerini açtığında gördüğü ilk şey Whit ve Cinna'nın ona sırtıttığı oldu.

"Bir şeyin ! ? Buraya nasıl geldin?" Hevesli soruları, çevresine bakarken durdu. Burası onun kulübesi değildi.

Kırmızının koyu bir tonuna sahip inanılmaz pürüzsüzlükteki duvarlar, küçük oturma odasından çok daha büyük bir alanın ana hatlarını çiziyordu. Zarif bir oturma alanı, dışarıda dönen karı gösteren büyük bir pencere panelinin önünde hassas bir şekilde düzenlenmişti. Mevcut teknolojilerinin kapasitesinin çok ötesinde bir pencere. İnanılmaz derecede yumuşak bir yatakta yatıyordu - bir yatak mı? - Odanın diğer ucundaki yükseltilmiş bir kürsüde yatıyordu ve çocuklar da onun yanında duruyorlardı, yüzlerinde hevesli bir ifade vardı.

Kapı paneli yana kayarken derinden gelen bir ses sertçe, "Sana onu uyandırmamanı söylemiştim," dedi.

Gözleri açıklıkta duran adama - hayır, kendine hatırlattı, adam değildi - kaydı. Bu yabancıydı. Rüyasında gördüğü ve karda o kadar korkunç bir şekilde gördüğü kişi. Ancak kapı aralığındaki zarif figürü, korkunç kurda saldıran hırıltılı savaşıyla bağdaştırmak zordu. Bir tür üniformaya benzeyen bir şey giymişti - koyu mavi kumaş, göz korkutucu bir çeşitlilikle vurgulanmıştı. gümüşi sarı saçları sıkı bir düğümle arkaya toplanmış olan bu korkutucu figürle tek benzerliği etkileyici fildişi boynuzlarıydı. alnından geriye doğru spiral çiziyordu. Adamın ellerine bir göz attı ama uzun kara pençeler kaybolmuş, geriye bir insanınkinden daha uzun olmayan kısa kara tırnaklar kalmıştı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı.

"Ben Tandroki Filosu'ndan Komutan Krampasarian D'Marchandar. Hizmetinizdeyim." Sözlerine zarif bir selam eşlik etti.

"Kahretsin, Krampus. Ne için böyle giyindin?" Whit seslendi. Fildişi rengindeki pürüzsüz teninde pembe bir leke var mıydı? elmacık kemikleri? O karar veremedi Cinna ona doğru zıpladı ve elini tuttu.

"Çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim ." Sert yüz hatları yumuşadı ve uzanıp küçük kızı kollarının arasına aldı.

"Anlamıyorum." Tüm bu durumun gerçek dışı bir niteliği vardı ve hâlâ rüya görüp görmediğini merak ediyordu ama başındaki ve ayak bileğindeki ağrı aksini iddia ediyordu. "İkiniz de kayboldunuz, ben de aramaya geldim ve sonra korkunç kurt ortaya çıktı..."

Whit gururla, "Bizi Krampus aldı," dedi.

"Anlamıyorum," diye tekrarladı başını ovuşturarak.

"Başınız sizi rahatsız ediyor mu?" diye sordu komutan hemen. "Taramada iyileşeceği söylendi ama ne kadar süreceği belirtilmedi."

Yatağa doğru yürüdü ve Cinna'yı dikkatle ayaklarının üzerine yatırdıktan sonra uzun, serin parmaklarını şakağına bastırdı. Hâlâ hatırlıyordu

Kanla kaplı o vahşi pençeler ve dokunuşu onu dehşete düşürmeliydi ama o yatıştırıcı dokunuşa doğru eğilmek için tuhaf bir dürtü duydu. Bunun yerine, kendini geri çekilmeye zorladı.

"Ne taraması? Sen kimsin?" Adamın ağzı açıldığında sabırsız bir el salladı. "Sakin bana Komutan olduğunu söyleme, neydi onun adı? Belli ki insan değilsin. Bu senin gezegenin mi?"

Sert maskesi yeniden ortaya çıkmadan önce yüzünde kısa bir şok belirtisi belirdi. "Ben bir... gezginim. Yolculuğuma devam etmeden önce bazı onarımlar yapıyorum."

"Tek başına mı?"

"Bana yardımcı olan bazı... makinelerim var."

Adamın sözlerini çok dikkatli seçtiği izlenimine kapılmıştı ama şu anda daha çok çocuklar ve kendisi için endişeleniyordu.

"Bize zarar vermek mi istiyorsun?"

Bu kez yüzündeki şok ifadesi kolayca okunabiliyordu. "Tabii ki hayır." "O zaman çocukları neden aldınız?"

Kaçırılmalarından pek de rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Cinna komutanın bacağına yaslanmıştı, gözleri ağırlaşmıştı, Whit ise konuşmayı ilgiyle takip ediyordu. Çocukların hiçbirisi boynuzlu erkekten en ufak bir korku duymuyor gibiydi.

Bir kez daha, yüksek elmacık kemiklerinin üzerinden belli belirsiz bir pembe dokunuş geçti. "Bu uzun bir hikâye. Belki de siz iyileşene kadar beklemek en iyisi olacaktır. Bir şeyler yemek ister misiniz?"

Karnı guruldadı ve yetersiz kahvaltısının üzerinden uzun zaman geçtiğini fark etti. Acaba onun yemeğine güvenebilir miydi?

Whit heyecanla, "Gerçekten çok iyi," dedi.

Krampasarian kuru bir sesle, "Sanırım seni kömür tozuyla beslesem itiraz etmezdin," deyince çocuk sırtıttı.

"Sanırım biraz açım," diye itiraf etti.

"O zaman hemen yiyecekle döneceğiz. Gel, Whit."

Krampus'un sesindeki talepkâr tınıya sinirlenmiş olabilirdi ama çocuk itiraz etmedi, yatağın uzak tarafındaki tüneğinden zıplayarak indi. Zıplamak...

"! Robin'e ne oldu?" "Robin mi?"

"Son bir aydır bana arkadaşlık eden küçük kırmızı kuş. Kurdu durdurmaya çalıştı."

"Emin misiniz? Ben -"

"Ne değildiniz?" diye sordu sabırsızlıkla. "Elbette eminim." "Bu sizin için önemli mi?"

"Evet, tabii ki. Çok geç olabilir ama ya sadece yaralıysa ve karda tek başınaysa?"

Tereddüt etti, yüzünde mesafeli bir ifade vardı, sonra hızlıca başını salladı. "Siz yemeğinizi yer yemez onu aramaya gideceğim."

"Bekleyebilirim."

"Yemeğini yer yemez," diye tekrarladı, sesi Whit'e olduğu kadar otoriterdi.

Onun bakışlarını görmezden gelerek kapıya döndü. Eğer ona yardım etmeyecekse, bunu başına yapacaktı. Bir bacağını yatağın kenarına doğru salladı ama ayağı yere değer değmez bacağında bir acı parladı ve küçük bir çığlık atmasına engel olamadı.

Hemen onun yanına döndü ve o serin, güçlü elleriyle onu yatağa geri yerleştirdi. "Henüz iyileşmedin. Bu yatakta kalacaksın."

Her parçası onunla tartışmak istiyordu ama ayak bileğindeki zonklamayı görmezden gelemezdi.

"Tamam." Tekrar yastıklara yaslandı. "Ama ilaçlarımı alsaydım, iyileşmem uzun sürmezdi."

"Bu yarayı iyileştirebilir misin?"

Bu kez, sıcaklık kendi yanaklarına hücum etti. İyileşmesine yardımcı olacak ilaçları vardı ama bileği şüphelendiği kadar kötü burkulduysa, sorunu ancak zaman tam olarak çözebilirdi.

"Yardıma olur ama hayır, tamamen iyileştirmez," diye itiraf etti.

"Eğer size yardımcı olacaksa, geri dönüp ne isterseniz temin edeceğim.

ihtiyacım var." Aşırı resmi ifadesine rağmen gerçekten endişeli görünüyordu. "Git ve önce Robin'i ara," dedi kararlılıkla, sonra başını salladı. "Ama ben yardımcı olabilecek birkaç şey var."

"Ben yemeğinizi hazırlarken siz de bir liste hazırlayacaksınız."

Kaşlarını kaldırdı. "İngilizceyi konuştuğunuz iyi okuyabiliyor musunuz?"

İlk kez yüzünde bir gülümseme belirdi - yıkıcı derecede çekici bir gülümseme. Birden rüyasını ve sonrasında onun anısına kendini nasıl tatmin ettiğini hatırladı. Göğüs uçları elbisesinin altında gerildi ve kalın kumaşın altından belli olmayacağı için minnettardı. Ama adamın gözleri, sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi ısınmıştı. Bakışları kilitlendi ve Whit sesini çıkarmasaydı ilk kimin gözlerini kaçıracağını bilmiyordu.

"Acıktım."

"Sen her zaman açsın." Krampus çocuğa kaşlarını çattı ama yüzünde hiçbir kızgınlık belirtisi göremedi ve Whit sadece sırttı. "Önce dişileri besleyeceğiz."

"Sonra da biz," diye ekledi Whit, Cinna'ya dönüp bakarak. "Sen burada kal." "Tamam," dedi Cinna uykulu bir sesle.

Bunca zamandır yatağa yaslanmıştı ve şimdi Jaelle onun yanındaki yeri okşadı. "Benimle buraya zıpla, tatlım."

Krampus ve Whit ayrılırken Cinna yatağa tırmandı ve Jaelle'in yanına sokuldu.

Jaelle yumuşak bir sesle, "Senin için endişelendim," dedi.

"Ben iyiyim." Cinna esnedi. "Kötü adam Whit'i aldı ve sonra beni almak için geri geldi."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Kötü adam mı?"

Cinna başını salladı. "Penny ona öyle diyordu. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Burayı seviyorum."

Jaelle tartışacak gücü kendinde bulamadı. Linnea'nın çok çalıştığını ve kendi kızlarıyla birlikte Cinna'ya bakmak için elinden geleni yaptığını biliyordu ama para sıkıntısı vardı. Cinna'ya kendisiyle birlikte yaşamasını teklif etmeyi düşünmüştü ama bunu yaparsa kızın köyden dışlanacağını biliyordu ve bu kaderin çocuğun başına gelmesini istemiyordu.

Ama Krampasarian buradaki varlığının geçici olduğunu söylemişti. Gittiğinde ne olacaktı? Ve o ? Ona buranın kendi gezegeni olup olmadığını sorduğunda kaçamak cevaplar vermişti. Başka bir dünyadan mıydı? Bu olasılıkları düşündükçe kalbi çarpmaya başladı.

saran bariz teknoloji seviyesi. Sonunda bu gezegenden çıkmanın bir yolu var mıydı?

"Bana bir hikâye anlat," diye fısıldadı Cinna.

Umutlarını bir kenara iten Jaelle, kızı yakınına topladı ve ona bir masal anlatmaya başladı.

Sekizinci Bölüm

"Neden giyindin?" Whit, kulübeden çıkar Krampasarian'a sordu.

"Kadın bir ziyaretçimiz olduğu için uygun görüldü," dedi
olabildiğince sakın bir şekilde, çocuğun bunun gerçeğin tamamı olmadığını
bildiğinden şüphelense de.

Jaelle'in mışıl mışıl uyuduğundan emin olduktan sonra Whit ve
Cinna'dan, kendisi üstünü değiştirmeye giderken ona göz kulak olmalarını
istemişti. İlkel tepkilerinin her izini silmeye kararlıydı, kanı vücudundan
temizliyordu.

pençelerini ve boynuzlarını parlayana kadar cilaladı. Saçlarını resmi bir
düğümle sabitledikten ve üniformasını giydikten sonra aynada kendini
inceledi. Bir kez daha Tandroki Filosu'nun efsanevi Komutanı gibi
görünüyordu ama artık başka bir yönü olduğunu biliyordu.

Dişisini tehdit eden hayvanı alt ettiği ilkel vahşilik, onu sahiplenme
dürtüsü, ırkının uzun zamandır terk ettiği yollarla bedenlerini birleştirmek
için duyduğu ezici ilkel ihtiyaç - artık bu lanetli gezegene indiğinde olduğu
erkek değildi. Bu bilgi, kamarasına döndüğünde ve onu yatağından
kendisine bakarken gördüğünde daha da güçlenmişti. İlkel yanı
onaylayarak kükredi. Ait olduğu yer burasıydı. Onun yatağında, onun
kollarında, onun hayatında...

Neden bu düşünce tekrar su yüzüne çıkıyordu? Ama gerçekten, o
kadar uzak mıydı-
getirilmiş miydi? Kendisine değer vermediği belli olan bir grup insanla
birlikte bu ilkel gezegene ait miydi? Ya onu da yanında götürdüyse?
Sola mı?

O kadar dalmıştı ki, Whit çocuğun konuştuğunu fark etmeden önce
kolunu iki kez çekiştirmek zorunda kaldı. "Sence de bu
yeterli mi?"

Aşağıya baktığında, dişisine neyin hitap edeceğinden emin olmadan
iki tepsiyi çeşitli lezzetlerle doldurduğunu fark etti. "Ne seveceğini
bilmiyordum."

"Hepsini sevdim."

"Ben de öyle gözlemledim. Ama dişiler daha seçici olabiliyor. Önce Jaelle ve Cinna'nın seçmesine izin vereceksiniz."

"Tamam." Whit içini çekti ve büyük, duygulu gözlerle ona baktı. "Şimdi bir şeyler yiyebilir miyim? Açlıktan ölüyorum."

Krampasarian güldü ve çocuğa en sevdiği gofretlerden iki tane uzattı. "Bunun açlık hissini hafifleteceğine inanıyorum."

"Tank you," dedi Whit kalın bir sesle, bir barın yarısı ağzına dolmuştu bile.

Krampasarian tepsileri toplarken, "Umarım görgü kuralları öğretmenimle hiç karşılaşmazsınız," diye mırıldandı.

Ama koridorda yürürken sözlerini tekrar gözden geçirdi. Jaelle'i bu gezegenden uzaklaştıracaksa, neden çocukları da almasıydı? Burada hiçbir bağları yoktu, onlara bakacak kimse yoktu. Bu fikir onu memnun etti ve kamarasına tekrar girdiğinde gülümsüyordu.

Onu karşılayan manzara bu fikri daha da pekiştirdi. Jaelle, Cinna'ya , ona bir tür hayali masal anlatıyordu ve ikisinin , hiç sahip olmadığı bir şeyi özlemesine neden oldu.

Bir aile.

Doğru, ebeveynleri vardı - sert bir baba ve sosyetik bir anne - ama Tandroki geleneklerine uygun olarak yetiştirilmiş, özel günlerde geçit töreni yapılmış, uygun bir kıyafet giydirilmiş ve kibarca ve doğru bir şekilde davranırdı. Bir şekilde termal giysisinin kolunu yırtmayı ve yüzüne bir leke bulaştırmayı başaran Whit'in aksine. Ama çocuk bunu umursamadı, odanın öbür ucuna koştu ve zevk çığlıkları atarak yatağın üzerine atladı. Krampasarian buna asla cesaret edemezdi. Aslında, hatırladığı kadarıyla, ne babasının ne de annesinin yatak odasına hiç girmemişti. Bu hüznü düşünceyi sertçe bir kenara itti. Çocuğun biraz disiplin öğrenmesi iyi olacaktı.

"Yiyecek bir şeyler getirdim," diye duyurdu. Jaelle ona kaşlarını çatınca, sesinin ne kadar sert çıktığını fark etti ve gülümsemeye çalıştı. "Umarım hoşunuza gidecek bir şeyler vardır."

"Eminim vardır, ama..." Jaelle dudağını ısırды ve oturma alanına . "Orada yiyebilir miyiz? Yatağa kısıntı dökülmesini istemem."

Aniden başını salladı ve tepsileri alçak masanın üzerine bıraktı, döndüğünde onun yaralı bacağını tekrar yere doğru salladığını gördü. Odayı iki hızlı adımda geçip onu kollarının arasına alırken öfkeyle ofladı. "Bileğinin üzerine ağırlık koymamanı söylemiştim."

"Sandalyeye kadar topallayarak gidebilirim," dedi meydan okurcasına, ama adam aldırmadı.

Onu.

Bir kez daha onun kollarındaydı ve orada kendini eskisi kadar iyi hissediyordu.

daha önce. Ama bu sefer uyanıktı, yüzü adamınkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, etli ağzı onu baştan çıkarıyordu. Nefesi kesildi ve küçük pembe dili dolgun alt dudağının üzerinde gezindi. Adamın aleti hemen dikkat kesildi ve kızın kendisini tattığını hayal ederken dar üniforma pantolonuna acıyla bastırdı. Gözleri büyüdü ama korkmuş görünmüyordu ve adam onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordu. Adam başını ona doğru eğdiğinde, kadın geri çekilmedi...

Whit sabırsızca, "Onu yere bırak da seçimini yapsın," diyerek anı böldü.

Jalle ondan uzaklaşırken yanakları kızardı ve adam sabırsız bir hırıltıyı ısırmak zorunda kaldı Bunun yerine, onu dikkatlice en rahat bir sandalye çekti, sırtına bir yastık yerleştirdi ve masayı yaklaştırdı.

"Lütfen, buyurun. Daha çok var."

Whit, "Bana söylediğin bu değil," diye mırıldandı.

"Çünkü sana izin versem tüm erzağı yer bitirir ve bir mapallo gibi havaya uçarsın."

"Mapallo nedir?" diye sordu Cinna. Jalle'in ayaklarının dibinde yere kıvrılmıştı ve tatlı bir bisküviyi kemiriyordu.

"Ovalarda gezinen ve bulduğu her şeyi yiyen çok büyük, yuvarlak bir hayvan," dedi hafifçe. Aslında ekinlerini korumak için neredeyse yok edilinceye kadar avlanan saldırgan bir haşere olduğundan bahsetmedi.

Her iki çocuk da kıkırdadı ve Jalle gülümsedi. spekülatif bir bakış. Ona ne kadarını anlatabilirdi - ne kadarını anlatmalıydı? Bunların herhangi birine inanır mıydı? Köylülerin çoğunun onun başka bir gezegenden geldiği fikrini anında reddedeceğinden emindi ama Jalle'den o kadar emin değildi. Ve eğer nereye gittiklerini söylemezse onun da kendisiyle gelmesini bekleyemezdi. O söyleyemeden önce

Bu fikri daha fazla düşünen Whit, ona diğer garip hayvanlar hakkında sorular sormaya başladı.

Yemek keyifli geçti, iki çocuk da onun anlattığı anekdotlarla eğlendi. Jaelle'in rahatladığını gördü ve onun çocukları eğlendirmek için masal anlattığına karar verdiğinden şüphelendi. Bir dereceye kadar öyleydi - yumuşama karşılaştığı bazı hayvanların daha vahşi özelliklerini ve daha eğlenceli yönlerini vurguluyor - ama hepsi gerçeğe dayanıyor.

Yemeklerini bitirir bitirmez Jaelle'in görüş açısına endişeli bir bakış attığını gördü. Erken kış günü soluyordu ve kar hâlâ yağıyordu.

"Şimdi gideceğim," diye güvence verdi ona. "Teşekkür ederim, ama emin misiniz?"

"İlaçları ve... kuşunuzun akıbetini öğrenmek istemiyor musunuz?"

"Evet, tabii ki. Ama hava kararıyor ve ya daha korkunç kurtlar varsa?"

"Bana sorun çıkarmayacaklar," dedi kararlılıkla ve kalçasındaki kılıfı okşadı. Artık ilkel bir duruma geri dönüş olmayacaktı.

Gözleri silahtan adamın ellerine, oradan da yüzüne kaydı. Gözlerindeki soruyu gördü ama yüksek sesle dile getirmedi ve o da görmezden gelmeyi seçti.

"Whit, sen ve Cinna yatmak için hazırlanın. Buna tepeden tırnağa yıkanmak da dahil," diye ekledi çocuğun yüzü düşerken.

"Bu sabah yıkandım."

"Ve bu gece tekrar yıkanacaksın."

Whit iç çekti ama başka bir itirazda bulunmadı.

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi ve ardından üniformasını termal kıyafetle değiştirmek için bitişikteki soyunma odasına girdi.

Dışarı çıktığında Jaelle'in gözleri büyüdü ve vücudunu taradığını gördü, bakışları göğsünün üzerinden aşağıya indi ve kızarıp başka tarafa bakmadan önce saniyenin bir kısmı boyunca bacaklarının arasında kaldı. İlk kez termal giysinin vücuduna ne kadar sıkı yapıştığını fark etti. Aletin kızın gözlerindeki takdire tepki vermesini engellemek için umutsuz bir çabayla sakinleştirici bir mantra okudu. Şimdi zamanı değildi.

"Geri döneceğim," dedi kararlı bir şekilde ve odadan asaletten çok aceleyle çıktı.

Gemiden ayrılırken rüzgâr etrafında kükrüyordu, hâlâ yoğun kar vardı. Bu kez kapıyı kilitleyecek kadar uzun süre iniş rampasında durakladı. Herhangi bir canlının böyle bir gecede dışarı çıkacak kadar aptal olacağını düşünmese de, gemi sakinlerinin güvenliğini riske atacaktı. İniş rampasından inerken kar neredeyse dizlerine kadar geliyordu ve ona tiksintiyle baktı. Gerçekten, bunlar koşullar çok korkunçtu. Jaelle ve çocuklar Tandroki sisteminin daha kontrollü ortamlarında çok daha iyi durumda olacaktı.

Dağ yolundan aşağı inmeye başladı, sonra dronu kontrol etmek için yoldan sapması gerektiğini fark etti. Elbette bu kesinlikle gerekli değildi. Elinde birkaç tane daha dron vardı ve yerine kolayca bir başkasını koyabilirdi ama bu özel dron ilgisini çekmişti. Mağaralara doğru çılgınca koşarken dronu izlememiş olmasına rağmen, dron yine de Jaelle'i savunmaya çalışmıştı. Bu makinede farklı bir şeyler mi vardı?

İç çekerek mağaralara doğru daha uzun olan yolu seçti. Kar yağmaya devam ediyordu ve küçük kırmızı drone'dan hiçbir iz yoktu ama yanında bir iz sürücü getirmişti ve büyük bir ağacın altında yarı gömülü olan drone'un yerini buldu. Onu geri aldığı anda, küçük kanatları çırpındı ve dron başını endişeyle eğerken hafif bir mekanik vızıltı kulaklarına ulaştı.

"Merak etme, o iyi," dedi ve hemen ardından mekanik cihaza hitap etmenin aptalca olduğunu düşündü. Ama dron sakinleşti ve elinin içine yerleşti. Onu dikkatlice termal giysisinin kuru ve sıcak kalacağı bir cebine yerleştirdi ve gitmek için döndü.

Dönen rüzgârdan zar zor duyulabilen alçak bir inilti duyuldu. Sesi bir çocuğa benziyordu ve hızla açıklığı kontrol etti. Çocuklardan biri onu takip mi etmişti? Hiçbir şey göremedi ve rüzgârın ona oyun oynadığına karar vererek bir kez daha dağdan aşağı inmek için döndü.

Bu kez küçük çığlık açtı ve onu mağaranın ağzına kadar takip etti. Korkunç bir kurt yavrusu orada belirsiz bacakları üzerinde duruyordu. Krampasarian'ı görünce donakaldı, sonra neşeli bir çığlık attı ve koşmaya başladı

ona doğru koşmaya başladı. Hemen derin karın içinde kayboldu ve çılgınca kurtulmaya çalışırken tekrar inledi.

Moroz'un Boynuzları adına, şimdi ne yapacaktı? Hızlı bir son, diye karar verdi acımasızca. Yavru için açlıktan ölmesine izin vermekten daha iyi olacaktı. Onu ensesinden yakaladı ve karın içinden kaldırarak yüz hizasına getirdi. Hırlamasını ya da kavga etmesini bekliyordu. Onun yerine yine hırladı ve yüzünü yalamaya çalıştı. *Skef*. Bunu yapamazdı.

Eğer daha önce öldürdüğü yavru annesiye, bu yavrudan o sorumluydu. Onu da yanında götürmek zorundaydı. Ne yazık ki ceplerinden birine sığmayacak kadar büyüktü ve iç çekerek takım elbisesinin düğmelerini çözdü ve onu göğsüne sıkıştırdı. Minik, keskin tırnaklar kıpırdandıkça derisine battı, sonra karnına doğru yerleşti. Elinden geldiğince takım elbisesini yeniden bağladı ve işlerini bitirmek için aceleyle dağdan aşağı indi.

Kulübenin kapısı kilitli değildi ve onu sabitlemek için küçük bir mandaldan başka bir şey olmadığını fark ettiğinde kaşlarını çatı. Kesinlikle kabul edilemezdi. Bunun yerine kendini görevine konsantre olmaya zorladı ve kadının istediği malzemeleri toplamaya başladı. Ayrılmadan önce kendini onun küçük yatak odasına çekilmiş buldu. Kadının güzel kokusu küçük odaya sinmişti ve adam onu hâlâ yatağın içinde hayal edebiliyordu. O

Bu gece onun yatağında olacağını bilmek onu tatmin ediyordu.

Ayrılmak üzereyken küçük kitaplığı fark etti ve Cinna'ya bir hikâye anlattığını hatırladı. Belki de kitaplarının yanında olması hoşuna giderdi? Onları çantasına yerleştirmeye başladığında aniden durdu. Kâğıt kitap koleksiyonunun arasında üstün teknolojiye sahip olduğu belli olan elektronik bir cihaz vardı. Artık çalışmıyordu ama nereden gelmişti? Soruyu daha sonra düşünmek üzere bir kenara iterek eşyalarını toplamayı bitirdi ve kapıya yöneldi.

Gemiye dönmek üzere yola çıktığında, yavruyu kurtarmaya yönelik şefkatli dürtüsünden pişmanlık duyuyordu. Yolculuk sırasında yavru uyandı ve sızlanıp derisini yalamasına bakılırsa aç olduğunu düşündü. En büyük rezalet ise karnında ılık bir sıvı seli hissetmesi ve yarattığın üzerine işediğini fark etmesiydi. Ancak yaşadığı hayal kırıklığına rağmen, hayvanın acısına son vermeye cesaret edememişti. Ya da kendisinin.

Dokuzuncu Bölüm

Kapı hâlâ güvenli bir şekilde kilitliydi ve Krampasarian kimse onu görmeden temizlenebileceğini umarak içeri süzüldü. Nemli saçları diken diken olmuş Whit görüldüğünde umutları çabucak suya düştü.

"Uzun zamandır yoktun. Cinna endişelendi. Ben değil. Ama o -" Whit sözünü kesti ve burnunu kırıstırdı. "Bu koku da ne?"

İçini çekti ve yavruyu termal giysisinden çıkardı. "İşte bu." Whit geri sıçradı. "Bu bir -?"

"Korkunç bir kurt yavrusu mu? Evet, öyle. Annesi Jaelle'e saldırdı."

Parmaklarından sarkan sopa geniş ve ilgili gözlerle etrafına bakındı, sonra esnedi ve ağzındaki küçük, keskin dişleri ortaya çıkardı.

"Onu neden buraya getirdin?" Whit kaşlarını çatı.

Tekrar iç çekti. "Çünkü onu orada açlıktan ölmeye terk edemezdim."

"Cinna'nın görmesine izin vermesen iyi olur -" Whit başladı ama artık çok geçti.

Cinna koridorda sekerek onlara doğru geldi, sonra kucağındaki yavruyu görünce durdu. Adam onu korkutmamak için aceleyle yavruyu takım elbisesinin içine sokmaya çalışırken ağzı bir karış açık kaldı. Artık çok geçti,

Whit'in kız kardeşinin korkması konusunda endişelenmediğini fark etti. Küçük kız koşarak geldi ve hevesle yavruya uzandı.

"Yavru bir köpeğiniz var. Senin mi? Kucağıma alabilir miyim?"

Uzandı ve yavrunun yumuşak tüylerini sevinç çığlıklarıyla hafifçe okşadı.

"Köpek yavrusu mu?" diye sordu Whit onun başının üzerinden.

"Annemizin önce ona okuduğu bir kitaptan..." Çocuğun yüzü kapandı, sonra başını salladı. "Hep bir tane isterdi o zamandan beri."

"Bu 'köpek yavrusu' böyle mi görünüyordu?"

"Kürklüydü ama hepsi bu kadar. Cinna, o bir köpek yavrusu değil."

"Evet, öyle." İri mavi gözleri yaşlarla doldu ve dudağı titredi. "Bu bir köpek yavrusu. Krampus onu benim için getirdi, değil mi?"

Çifte skef. Çocuğun ona olan inancını nasıl yok edebilir?

"Korkarım sadece kısa bir süre için. Sadece kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyüyene kadar," dedi , ama nefesini saklamış olabileceğini hissetti.

Cinna'nın gözleri parladı ve iki elini birden havaya kaldırdı. "Lütfen tutmama izin ver onu."

"Banyo yapana kadar olmaz." Bu da ona bir fikir verdi. Sadece Kamarasındaki banyo tesisinde küvet vardı. Belki de Jelle çocuğa nasıl tepki vereceğini ondan daha iyi biliyordu. "Jelle uyuyor mu?"

" sanmıyorum. Geri döndüğünüzü duyduğumuzda hâlâ uyanıktı."

"O zaman ona... köpek yavrusunu gösterelim."

Üçü birlikte kamarasına yöneldi, Cinna yavruyu dikkatle taşıdığından emin olmak için endişeyle onu izliyordu. Jelle hâlâ sandalyesindeydi ve ayrılmadan önce onu yatağına geri götürmesi gerektiğini fark etti ama biri önündeki masaya bir yastık koymuştu ve ayağını kaldırmıştı. Adam içeri girdiğinde , sonra elinde ne olduğunu fark edince gözleri büyüdü.

"Bu korkunç bir kurt yavrusu mu?" "Korkarım öyle."

Cinna neşeyle, "O benim yavru köpeğim," deyince Jelle ona dehşet dolu bir bakış fırlattı.

"Ona sadece kendisine bakabilecek yaşa gelene kadar olduğunu söyledim.

..." dedi ama Jelle'in küçük kızın yüzünü inceledikten sonra ona şüpheli bir bakış attığını gördü. Jelle'in eşyalarının bulunduğu çantayı Whit'e uzatırken iç çekti. "Şu anda banyoya ihtiyacı var."

"Kokan bu mu?" diye sordu burnunu kırıştırarak.

"Üzerime işedi."

Üçü de ona baktı, sonra Whit kahkahalara boğuldu, Cinna kıkırdadı ve Jelle başını eğdi ama onun da sırttığını görmeden önce değil.

"Hepinizin bunu eğlenceli bulmasına sevindim," dedi banyo odasına doğru yürürken, ama arkasından daha fazla kahkaha yükseldiğinde, kendi yüzünü de bir gülümseme kapladı.

Temiz, nemli ve mutsuz bir yavruyla ortaya çıktığında Jelle, Whit'e yavrunun hevesli homurtular ve minik hırıltılarla üzerine atladığı bir kap yemek hazırlamasını söylemişti.

"Onu neyle besliyorsun?" diye sordu.

"Tahıllar, doğranmış protein ve et suyunun bir karışımı olması gerekiyor," dedi şüpheyle. "Whit mutfağının ışleyişinden pek emin görünmüyordu."

"Ne hazırladıysa başarılı olmuş gibi görünüyor. Çok zeki bir çocuk."

"Evet, öyle. Ne yazık ki bunu herkes göremiyor," dedi düşünceli bir şekilde ve adam ona bakınca onu izlediğini gördü. "Onu neden aldın?" diye ekledi usulca.

"Bunu çocuklar yattıktan sonra konuşabiliriz," diye söz verdi.

"Sanırım yavruyu bulduktan sonra Robin'i aramaya fırsat bulamadınız, değil mi?"

"Ah, unutmuşum. Bekle." Yavruyu yıkarken kötü kokan termal kıyafetini çıkarmıştı. Yerine giyebileceği tek şey göğsünü açıkta bırakan bir çift salon pantolonuydu. Jaelle'in ona hızlı ve takdir dolu bir bakış attığını görmüştü.

yavru. En azından minnettar olduğunu umuyordu. Tandroki yerli erkeklerden çok da farklı değildi, ancak çok daha iri ve kasları daha gelişmişti.

Küçük insansız hava aracını almaktan döndüğünde, gözleri Göğsünün üzerinde tekrar ve bu sefer takdir ettiklerinden emindi. Adamın elindeki küçük, gevşek figür dikkatini çabucak dağıttı.

"Olamaz. Çok cesurdu."

Onun sesini duyunca dronun başı ona doğru eğildi ve nefes nefese kaldı. "O iyi mi?"

"Tamire ihtiyacı var ama temelde hasarsız olduğuna inanıyorum." şimdi de drondan sanki bir kişiliği varmış gibi bahsediyordu.

"Tamir mi? İyileşti mi demek istiyorsun?"

Tereddüt etti, ileri teknolojiyi ilkel ırklara açıklamakla ilgili tüm yasaklar zihninde yankılanıyordu, ama sonunda onu hayal kırıklığına uğratmaya dayanamadı.

"Tam olarak hayatta değil." Kadın daha fazla soru soramadan adam depolama ünitesinden küçük bir alet çantası aldı ve dronun üzerine eğildi. Dronun göğsü açılıp biyomekanik devreleri ortaya çıktığında soluk soluğa kaldı, ancak onu görmezden geldi ve bozulan devreleri onarmaya odaklandı. Hasar tahmin ettiğinden daha azdı ve birkaç dakika içinde

dakikalar sonra sandığı kapatabildi. Bunu yapar yapmaz, dron yumuşak bir şekilde vınladı ve avucunun içinde zıpladı.

"Yeni gibi görünüyor," dedi merakla.

Onun sesiyle dronun başı ona doğru döndü, sonra da adamın elinden fırlayıp ona doğru kanat çıırttı. Narin bir parmakla başını okşadı.

"Çok gerçekçi görünüyor."

"Onları bu formun özelliklerini almaları için programladım." Ama doğruyu söylemiş olsa da, dronun hareketlerini o da merak ediyordu. Sanki onunla bir bağ kurmuş gibi görünüyordu. Ama bunu daha fazla düşünemedi Whit bağırdı.

"Sanırım yine işeyecek."

Krampasarian boğuk bir lanetle yavruya doğru koştu ve onu banyo odasına taşıdı. Tam olarak başaramadı ama bu sefer sadece bir damlacık ona ulaştı. Yavru mutlu bir şekilde atılmış havlu yığınının içine işerken, iç çekerek tekrar yıkandı ve üstünü değıştirdi. Onu kurtarmaması gerektiğini gerçekten daha iyi bilmeliydi. Ama yavruyu yatak odasına geri götürdüğünde ve üçü ona gülümsediğinde, küçük yarattığı kurtardığı için pişmanlık duymadı.

Jaelle, Krampasarian'ın çocuklarla ve artık Puppy olarak bilinen korkunç kurt yavrusuyla bir oyunun içine çekilmesini onaylayarak izledi. Tam bir çelişkiydi. Bir an resmi bir çekingenlikle davranırken, bir sonraki an Cinna'yı sırtına almış yerde sürünüyordu. Cinna'ya karşı davranışları da bir o kadar değışkendi; diktatörlükten mesafeliliğe ve açlığa baş döndürücü bir hızla geçiş yapıyordu. Ve onun kendisini kurtarmaya geliş şeklini unutamıyordu. O savaş ne kadar şiddetli, ne kadar ilkelse, o da o kadar ilkeldi,

İçindeki ilkel bir parça onun için savaşp kazanmasına tepki gösterdi.

Yine de yavru için kendini suçlu hissediyordu. Belki de anne kurt sadece onu korumaya çalışıyordu? Ama sonra tekrar, yavrunun ona nasıl saldırdığını hatırladı ve Krampasarian engellemeseydi onu öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu.

Yavru köpek oyundan yorulmuş ve Cinna'nın kucağına yerleşmişti. Kürkünü okşuyor ve ona fısıldıyordu ama Jaelle onun da göz kapaklarının düştüğünü görebiliyordu.

"Sanırım yatma vakti geldi."

O konuşurken Krampasarian başını kaldırdı ve gözleri buluştu. Yine o ateş vardı. Bir parçasının içgüdüsel olarak karşılık verdiği bir ateş. Daha önce de ara sıra hafif bir çekim hissetmişti ama bu sadece geçici bir şeydi. Neden şimdi tepki veriyordu? Ve neden ona? Bildiği tek şey, onun dünyalarındaki insan istilacıları yakalamak için gönderilen bir öncü grubun parçası olabileceğiydi. Ama onun eğilip Cinna ve Puppy'yi nazikçe kollarına almasını izlerken buna inanamadı.

"Gel, Whit. için uzun bir gün oldu."

Çocuk ayaklarını sürttü ama fazla itiraz etmedi. Erken yatma saatinin ve sıcak, güvenli bir yatağın onun için beklenmedik lüksler olduğundan şüpheleniyordu.

Ama Krampasarian ve çocuklar ayrılırken, onu nereye götürdüğünü merak etti. Onun yatak odasında olduğundan hiç şüphesi yoktu ve büyük yatağa şüpheli bir bakış attı. Birlikte uyumalarını mı bekliyordu? Ya da belki de ona bu odayı veriyordu ve kendisi başka bir yerde mi uyuyordu?

Onun için getirdiği ilaç sayesinde başı artık zonklamıyordu ve ayak bileği, üzerine ağırlık koymadığı sürece onu rahatsız etmiyordu. Eğer bir sopası olsaydı, belki de odadan dışarı çıkıp uyuyacak başka bir yer bulabilirdi. Koltuk değneği olarak kullanabileceği bir şey hemen göze çarpmıyordu ama belki de ve orada ne olduğuna baktı. Sağlam ayağını yere koyarak ayakta durmak için manevra yapmaya çalıştı. Robin kulağına azarlayıcı bir şekilde cıvıladı ama yürüyemeyeceği çok açıktı ve iç çekerek arkasına yaslandı. Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Krampasarian dönene kadar beklemek zorundaydı.

Beklediğinden daha uzun süre ortalıkta yoktu ve tam da kapı açıldığında onu terk edip etmediğini merak etmeye başlamıştı. *Aman Tanrım.*

Artık çocuklar ya da hayvanlar tarafından gizlenmiyordu, gövdesinin üst kısmının her santimi görünüyordu. Pürüzsüz kaymaktaşı teni geniş bir göğsü ve ağır kaslı bir karnı kaplıyordu, bu da gündelik kıyafetinin düşük bel bandına kadar uzanıyordu.

pantolon giyiyordu. Bakışları bir kez daha ince kumaşın altındaki devasa şişkinliğe takıldı. Bu konularda tecrübesi olduğundan değil ama insan erkeklerinin bu kadar donanımlı olmadığı kesindi. Gözlerini aceleyle başka tarafa çevirirken yanaklarına bir sıcaklık hücum etti.

"Uzun zamandır yoktun," dedi, keşke sesi bu kadar soluksuz çıkmasaydı.

"Gecikme için özür dilerim. Cinna, Puppy'nin onlarla birlikte uyuması konusunda ısrar etti, ben de rahatlaması için onu dışarı çıkardım."

"Karda dışarı mı çıktın? mi giyindin?" İlk kez adamın saçlarının nemli olduğunu ve omuzlarına doğru kıvrıldığını fark etti. O gümüşü bukleler göründükleri kadar yumuşak mıydı?

Omuz silkti. "Alternatiften daha iyi görünüyordu. Ama giysilerim endişe verici bir hızla tükeniyor. Yarın onları temizlemeliyim." Gözleri kızın üzerinde gezindi ve arkasında bir sıcaklık izi bıraktı. "Uyumak için başka bir şey giymeyi tercih eder misin?"

"Az önce kıyafetlerinin bittiğini söyledin." Sesini hafif tutmaya çalıştı ama yine de rahatsız edici derecede boğuk geliyordu.

"Sahip olduğum her şeye hoş geldiniz." Bu sözler sessiz odaya beklenmedik bir yoğunlukta düştü.

"İtiraf etmeliyim ki bu elbiseden kurtulmak güzel olurdu," diye kabul etti.

Hemen depoya doğru yürüdü ve bir dizi tunik boyunda üstle geri döndü. Ya da en azından onun üzerinde tunik uzunluğunda olacaklardı. Dizlerine kadar ineceğinden şüpheleniyordu. Mavinin koyu tonlarından birine uzandı, sonra sorunu fark etti.

"Bu elbiseden kurtulmak için biraz yardıma ihtiyacım var." "Elbette. Ne yapmamı istersiniz?"

"Bana koltuk değneği görevi görecek bir şey bulabilir misiniz? Kötü durumumu desteklemek için.

baca

k?" "Seni destekleyeceğim."

Kadın itiraz edemeden, adam onu kolayca ayağa kaldırdı ve Kolunu beline doladı, böylece sadece sağlam ayağının ucu yere değdi. Kadın düğmelerini karıştırmaya başlayınca, adam işi devraldı ve her birini açarken onu göğsüne yaslayarak destekledi.

Mmm. Ona yaslandığında teni yanağının altında sıcak ve ipeksi bir his veriyordu ve çok güzel kokuyordu. Onu yalamak için tuhaf bir arzu duyuyordu. Parmakları elbisesinin açık sırtında hafifçe gezindi.

"Bir kat daha kıyafetiniz var." "Evet, benim vardiyam. Ama sadece bağlar
_"

Nefesini de saklayabilirdi. O daha konuşmasını bitirmeden elbisesini çözmüş ve hem elbisesini hem de kombinezonunu kaydırmaya başlamıştı.

Omuzlarından aşağı.

"Bekle bir dakika. Senin önünde soyunmayacağım." Adamın elmacık kemiklerindeki pembeliği tekrar görmek için tam zamanında başını kaldırdı. Çıplak vücudu fikri onu rahatsız mı ediyordu?

"Giysilerinizi çıkaracak kadar uzun süre ayakta duramazsınız," dedi sesi sertleşerek.

Adam haklıydı ama kadın alçakgönüllülüğünden tamamen vazgeçmeye hazır değildi. "Ya kollarımı serbest bırakırsam ve sen de tuniği başıma geçirirsen? O zaman elbisenin yere düşmesine izin verebilirim."

Bu garip bir manevraydı ve kız, adamın onun vücudunu düşündüğünden daha fazla gördüğüne dair tedirgin edici bir şüpheyi kapıldı, ama adam hiçbir şey yapmadı.

Yorum. Ayrıca yaralı ayak bileğine ağırlık vermesini engellemekte de başarılı oldu ve gömleğini güvenle giydiğinde ona gülümsedi.

"Görev tamamlandı. Banyonuza gitmeme yardım eder misiniz?"

Cevap vermek yerine onu kollarına aldı ve banyoya taşıdı.

Beklediğinden daha büyüktü, hem duş hem de kocaman bir küvetin yanı sıra bir lavabo ve neyse ki tanıdık gelen bir tuvalet vardı. Kısa bir tartışmadan sonra onu tuvalete bıraktı ve gitti.

mutusuzca mırıldanarak odaya girdi. İşini hallettikten sonra, onu geri çağırmadan önce yıkanmak için lavaboya doğru topallayarak gitmeyi başardı. Her ne kadar

Tek başına dönmek isterdi ama ayakta geçirdiği o kısa süre bile onu yormuştu.

Kadın seslenmez geldi, onu ayakta ve lavaboya yaslanmış halde bulunca kaşlarını çatarak onaylamadı.

"Seninle ilgilenirdim." "Ben gayet iyi idare ettim."

Onu kollarına alıp yatak odasına götürürken ve tekrar büyük yatağa yerleştirmeye başladı.

"Burada uyumak zorunda değilim," dedi hemen. "Başka bir odada gayet iyi olacağım."

"Çocukların yatak odası dışında başka bir yatak odası yok. Ve sen orada uyumayacaksın," diye ekledi kararlı bir şekilde.

"Peki ya sen? Nerede uyuyacaksın?"

"Eğer itiraz etmezseniz, sandalyede uyuyacağım." Daha önce oturduğu sandalyeye başıyla işaret etti. "Eğer itiraz ederseniz, geceyi odada geçireceğim."

ama bana ihtiyacınız olursa diye daha yakında daha iyi olacağını düşünüyorum."

Dudağını ısırđı, sonra başını salladı. Belki de ona güvenmek aptalcaydı ama adamla ilgili hiçbir şey onda şüphe uyandırmamıştı. Yabancı görünümüne rağmen, ona köydeki pek çok erkeğin yapacağından şüphelendiğinden daha iyi davranmıştı. Ama sonra adamın seçtiğı kelimeler dikkatini dağıttı.

"Kumanda koltuğı mu? Neye komuta ediyorsun?"

Onuncu Bölüm

Krampasarian bu soru karşısında dondu kaldı ama bunun kaçınılmaz biliyordu. Sorularının peşini bırakmayacak kadar zekiydi.

"Daha sonra konuşacağımızı söylemiştin," diye hatırlattı ona.

"Daha sonra." "Pekâlâ."

Adam onu tekrar yere yatırmaya başladı ama kadın başını salladı.

"Sanırım bu konuşma için dik oturmayı tercih ederim."

Bir battaniye alarak onu sandalyeye geri taşıdı, sonra tereddüt etti. Onu kollarından bırakmak istemedi. Bunun yerine onu pencerenin altındaki yastıklı banka götürdü. İki kişi için yeterince büyüktü - zar zor - ama battaniyeyi omuzlarına dolayarak onu bir uca yerleştirdiğinde itiraz etmedi. Tüm sosyal protokol kurallarını ihlal etmesine rağmen, daha sonra onun yanına oturdu. Yaralı ayak bileğini nazikçe kucağına yerleştirdi ve onun yumuşak, sıcak ve tuniğinin altında tamamen çıplak olduğu gerçeğini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Size Tandroki Filosu' Komutan Krampasarian D'Marchandar olduğumu söyledim," dedi kendini konsantre olmaya zorlayarak dikkatlice.

". Ancak bana Tandroki'nin nerede olduğunu söylemediniz-"

"Tandrok."

"-Tandrok'un yeri ya da ne tür bir filoya komuta ettiğiniz."

Cevabı en iyi nasıl çerçeveleyeceğini düşünerek duraksadı. "Size yıldızlardan geldiğimi söylesem bana inanır mıydınız?"

Ona düşünceli bir bakış attı, sonra başını salladı.

"Evet." Onu şaşırtacağını bilmeliydi.

"Halkınızın çoğunun bana inanacağını sanmıyorum."

"Unuttular - unutmayı seçtiler. Ama ailemden bir kadın o yıldızların arasında bir gemi uçurdu." Gözleri hüznü ve mesafeli bir hal aldı. "Gemi rotasından çıktı ve bu gezegene düştü. Yeni bir dünyaya doğru yol alan bir grup yerleşimciyi taşıyordu. Onlar... uçuş sırasında uyuyorlardı. Bunu anlıyor musun?"

Bir çeşit durağanlık mı? Evet, kavramı anlamıştı.

Onun başını sallaması üzerine devam etti. "Mürettebatın kazadan kurtulan tek üyesiydi. Geminin tamir edilemeyecek durumda olduğunu fark ettiğinde, yerleşimcileri uyandırmaya karar verdi. Uyanmayı bekliyorlardı. Başka bir yerde, onların gelişi için daha hazır bir yerde ve onlar... kızgındılar. Onu suçladılar ve yerleşim yerlerinden sürdüler."

Battaniyeyi daha sıkı çekti ve fırıl fırıl yağan kara baktı. "Ama bu bundan daha fazlasıydı. suçladı ve kefaret olarak sürgünü kabul etti."

"Atalarınız bir hata yapmış olabilir diye hayatınızı izole bir şekilde mi yaşıyorsunuz?"

"Sadece bu nedenle değil. Bir zamanlar sahip olduğumuz bilgiyi korumak istedi. Mesafeyi korumak yardımcı oldu, özellikle de..."

"Neyden sonra?" diye sordu.

"Yerleşimciler gemiden geriye kalanları yok etmek için ellerinden geleni yaptılar.

İki nesil içinde kendilerini hep burada yaşadıklarına ikna etmişlerdi."

"Neden? Neden biri cehaleti seçsin ki?"

"Belki de görebildiğin ve dokunabildiğin şeylere inanmak daha kolaydır." Kadın dalgınca battaniyeyi okşadı ve adam aniden O yumuşak parmaklar da aynı şekilde onu okşuyordu. "Ve bilgi zaten yok olacaktı - yok oluyor -. Onun koruduğu teknolojinin çoğu artık çalışmıyor. Biz - *ben* - atalarımın yazdıklarına güvenmek zorundayız. Bu noktada, bazı iyileştirme becerileri ve birkaç tarihi kayıt."

"Hayatta kalan başka insanlar var mı?" diye sordu. "Köyünüz dışında mı?"

"Ah evet. Gruplar birkaç kez dağıldı. Büyük denizin aşağısında bir yerleşim var, bir diğeri de orta düzlüklerde. Yılda iki kez bir tüccar kervanı gelir." Başını iki yana salladı. "Köylüler de tüccarlara pek güvenmiyor ama tıpkı benimle yaptıkları gibi onlarla da ticaret yapıyorlar."

"Ve ailen burada mı kaldı?"

"Evet. Dağımız sessizdir - ya da en azından siz gelene kadar öyleydi." Ona gülümserken melankolisi yok olmuş gibiydi. "Ve bize en çok onların ihtiyacı vardı. Diğer yerleşimler büyüdü ve zenginleşti."

Köy onu hak etmiyordu. Bu bilgi, onu ve çocukları bu ilkel yerden uzaklaştırma kararlılığını bir kat daha artırdı. O

Konuyu açmayı düşündü, sonra gözlerinin düştüğünü ve vücudunun duvara doğru çöktüğünü fark etti.

"Sana bu kadar çok soru sormamalıydım," diye özür diledi ayağa kalkıp onu kollarının arasına alırken. "Yaralısın ve yorgunsun."

"Sana sorular sormam gerekiyordu." Yumuşak, uykulu gülümsemesi göğsünün ağrmasına neden oldu.

"İstediğin kadar sorabilirsin. Ama belki yarın?"

Onu yere bırakmak istemiyordu. Onu yavaşça yatağa yatırdığında ve kız ona tekrar gülümsediğinde, geri adım atmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Yumuşak çarşaflarda ona katılmak, daha da yumuşak vücudunun etrafında kıvrılmak istedi.

Kendi arzusunun yoğunluğu onu şok etmişti. Tandroki'ler tensel dürtülerini yıllar önce geride bırakmışlardı. Yine de, onun halkı aynı kısıtlamalara sahip gibi görünmüyordu. Belki de...

"Seni öpmek istiyorum." Sesi sertti ve kızın şokla ya da daha da kötüsü korkuyla tepki vermesini bekledi.

Bunun yerine sadece ona baktı, gözlerinin derin mavisi gizemli ve büyüleyici bir şekilde onun isteğini değerlendiriyordu.

"Neden?" diye sordu sonunda.

"Bu Tandroki'nin giriştiği bir eylem değil." "Ve sen merak ediyorsun?"

Sesi kesinlikle nötrdü ama alttan alta bir onaylamama notası algıladığını düşündü. Açıklamak için acele etti.

"Hayır, öyle değil. Belki bir kısmı, ama sadece küçük bir kısmı. Porsiyon," diye ekledi aceleyle. Büyük bir cesaretle uzandı ve parmağını kızın alt dudağının ipeksi pürüzsüzlüğünde gezdirdi. "Bu fikri daha önce hiç düşünmemiştim. Onunla böyle bir eylemi gerçekleştirme düşüncesi başka biri..." Ürperdi. "Ama seninle... Sanırım büyük bir zevk alırdım."

O konuşurken yüzü yumuşamıştı ve şimdi elini onun elinin üzerine koydu. "Büyük bir zevk vaat edebilir miyim bilmiyorum ama denemeye hazırım."

Keşif parmağını öptü ve ağzının yumuşak, ıslak fırçası adamın omurgasından aşağı bir heyecan dalgası gönderirken, siki tepki olarak sarsıldı.

"Sadece bir öpücük," diye fısıldadı adam başını eğdiğinde.

Adam ağzını onunkine dayadığında dudakları hâlâ yarı aralıktı ve gizli bir ilkel dürtü onu dudaklarını daha da zorlayarak dilinin hâkimiyetine açmasını sağladı. Bunun zevkli olacağını mı düşünmüştü?

Tarafindan

Boynuzlar, bir öpücüğün ham, enfes coşkusu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kızın ağzını hevesle, çılgınca keşfetti. Yumuşak, ıslak ve lezzetliydi.

Dudaklarına karşı hırladı, tüm vücudu özlem ve arzuyla yanıyordu. Elleri kızın saçlarının ipeksi dalgalarında kenetlenmiş, onu Umutsuz ihtiyacını karşılayacak bir yer. Kadın da onu aynı hevesle karşıladı; bir elindeki kırılğan pençeler adamın omzuna saplanırken, diğer eli boynuzlarından birinin dibini kavradı. Kızın hassas bölgeyi kavrayışı sıkılaştıkça inledi. Aletin başını nem kapladı ve patlamasına saniyeler kaldığını biliyordu. Sadece bu düşüncenin utancı sonunda aciliyetine nüfuz etti ve kendini başını kaldırmaya zorladı. Ama ağzının baş döndürücü hazzından bir nefesten daha fazla uzaklaşmayı başaramadı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, tatlı nefesi dudaklarını kışkırtıyordu. "Bunu daha önce hiç yapmadığına emin misin?"

Nesiller boyu süren Tandroki eğitimini ne kadar çabuk unuttuğunu hatırlayınca daha fazla utanç duydu. Ayağa kalkmaya başladı ama kadının elleri hâlâ omzuna ve boynuzuna yapışmıştı ve bu tutuşu kırmaya gücü yetmedi.

"Sana söyledim. Bu yasak."

"Tam olarak öyle demedin," dedi, yüzündeki hülyalı zevk ifadesi solmaya başlamıştı. "Neden yasak?"

"Bir zamanlar çok vahşi bir halktık. Birçok savaş yaptık. Moroz eski krallarımızdan biriydi. Savaşta yetenekliydi ve pek çok savaş kazandı, ancak izlediği yolun sadece daha fazla yıkıma yol açabileceğini fark etti. Bizi bu kaderden uzaklaştırmak için bir kurallar listesi hazırladı."

Parmağını yine kızın nemli, şişmiş alt dudağında gezdirmekten kendini alamadı. "Bir tanesi

Bu ilkeler, sahiplenmeye ve şiddete yol açtığı için beden zevklerini terk etmekte."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani seks bile yapmıyor musunuz?"

"Artık buna gerek yok. Yapay üreme yöntemlerimiz var. Şimdi."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Sence Moroz bunun bir gün O kadar uzağa mı?"

Sorusu onu ürkütmüştü. Tandroki yöntemlerini her zaman sorgulamadan kabul etmişti. "Belki de değil," dedi sonunda. "Çok güzel bir kraliçesi olduğunu ve onu kilit altında tuttuğunu söylüyorlar."

"Belki de başka kimsenin onun hakkında bu şekilde düşünmesini istemiyordu." Başını salladı ve ona gülümsedi. "Erkek mantığına güvenilmez. Bu yüzden ailemin sadece kızları oldu."

İtiraz etmek istiyordu ama Jaelle'i sadece kendisi onun arkadaşlığından zevk alabilsin diye kilitleme düşüncesini inkar edemiyordu. şaşırtıcı derecede çekiciydi. Ama sonra onun çocuklarla, hatta köylülerle birlikte olduğunu ve onlara yardım etmek için elinden geleni yaptığını hatırladı. Kilit altında mutlu olamazdı ve bunu ondan asla istemezdi.

"Artık dinlenmene izin vermeliyim." Sözlerine rağmen hareket etmedi. Hâlâ ona bakıyordu, gözleri yine karanlık ve gizemliydi.

"Muhtemelen. Ama belki... Bir öpücük daha?"

Kız son heceyi tamamlayamadan adamın ağzı onunkinin üzerindeydi. Öpücük bu sefer daha da iyiydi, artık ne bekleyeceğini biliyordu. Adam onu daha da aç bir şekilde keşfetti ve kadın onu karşılamak için ayağa kalktı.

Yumuşak, tatlı ve dayanılmaz derecede baştan çıkarıcı bir dil onunkiyle dans ediyordu. Vücudu ona sürtünüyor, göğüslerinin yumuşak yumuşaklığı sert kaslarını yumuşatıyordu. Kadının banyoda cırılçıplak olduğu anı aklına geldi ve daha fazlasını, gördüklerini gerçekten hissetmek istedi.

Eli, yumuşak ve dolgun göğsünün üzerinde kıvrıldı, meme ucunun sert tepesi ilgi çekici bir kontrast oluşturuyordu. Başparmağı ve parmağı arasında yuvarlayarak gergin çıkıntıyı keşfetti ve kız onun ağzında nefesini . Daha fazla bastırdı sıkıca ve tüm vücudu titredi. Onun uyarılmasının tatlı kokusu adamın kafasını doldurdu ve siki tepki olarak sarsılırken kalçaları içgüdüsel olarak öne doğru itildi.

Kadın kendini tatmin ederken, eli göğsünden bacaklarının arasına gitmiş ve adam da onun hareketini taklit ederek sabırsızca elini çekmişti. böylece lezzetli bir şekilde ıslak, şişmiş kıvrımlara ulaşabildi. Adam küçük, sertleşmiş bir et parçasına dokunduğunda kadın haykırdı ve adam kadının orada oyalandığını hatırladı. Dikkatle daireler çizdi ve onun adını fısıldadığını duydu, iki eli de omuzlarındaydı şimdi, pençelerinin minik sızısı onu tahrik ediyordu. Adam daha sıkı bastırdıkça vücudu gerildi ve sonra patladığını hissetti, sıvı eline dolduğunda içinden geçen kasılmaları hissetti. Kendi vücudu çaresizce, içgüdüsel olarak karşılık verdi, arzu onun içinde kükredi ve

O da patladı, tohumu titreyen nabızlar halinde onu terk etti.

Ona doğru çöktü, bitkin, tatmin olmuş ve... ne yaptığının farkına vardığında dehşete kapılmıştı. Sadece bir şey istemişti.

öpmüştü ama çok daha fazlasını yapmış ve bu süreçte kendini rezil etmişti. "Özür dilerim," dedi kendini aceleyle ayağa kaldırırken. "I temizlemeliyiz."

Ona bakmaktan ve yüzündeki kınamayı görmekten korkarak başka bir şey söylemeden banyoya yöneldi.

On Birinci Bölüm

Jaelle, Krampasarian'ın peşinden bakakalmış, onun hem ani ayrılışını ve onu saran orgazmın yoğunluğunu konuşmak için kullandı. Daha önce de kendine dokunmuştu elbette ama bu deneyimin verdiği hazza hiç . En yakın olduğu an, rüyalarındaki yabancıyı hatırladığı andı.

Tabii ya. Bu bir rüya değildi. O görmüştü. Başını iki yana salladı. Köydeki erkeklere karşı bu kadar az arzu duymasına şaşmamalıydı. Meğer idealindeki erkek, fildişi boynuzları ve gülünç derecede uzun ve çevik bir dili olan devasa bir uzaylıymış. Bu dilin anatomisinin diğer kısımlarına neler yapabileceğini düşününce hâlâ hassas olan vücudundan bir ürperti geçti.

Ama bu onun fiziksel çekiciliğinden daha fazlasıydı. Ona baktığında, sanki onu gerçekten görmüş gibi hissediyordu. Aralarında bir gelecek olamazdı ama belki de sadece şimdilik, gerçekten istediği birine sahip olabilirdi.

Onu hatırlayacak biri.

Ne yazık ki, seks hakkında oldukça kısıtlayıcı fikirleri varmış gibi görünüyordu. Yataktan fırlama şekli, verdiği tepkinin onu rahatsız ettiğini gösteriyordu. İçini çekti ve tuniğini tekrar yerine çekmek için uzandı. Bunu yaparken parmakları adamın yattığı yerde küçük, sıcak bir sıvı havuzuyla karşılaştı. *Oh*. Belki de aceleyle ayrılmasının başka bir nedeni vardı.

Geri döndüğünde ona bakmadı, oturma alanındaki sandalyelerden birine yönelirken ışıkları söndürmekle yetindi. Yüzü sert bir maskeye bürünmüştü ama elmacık kemiklerinin kızardığını gördü. oda karanlığa gömüldü.

"Neden üzgün olduğunu söyledin?" diye sordu usulca, sessizlik odayı doldururken.

"Öpücük istedin. Çok ileri gittim." Sesi gergindi. "Hayır, yapmadın. Yaptığın şey harika hissettirdi."

"Ama benden sana böyle dokunmamı istemedin."

İnkârına rağmen, sözlerinde bir umut notası duydu.

"Belki sözlü olarak değil ama vücudum kesinlikle evet diyordu."

Adam yanıt vermeyince, "Senden durmanı istemedim, Krampasarian" diye ekledi.

"O halde karşılaşmamızdan keyif aldığınıza sevindim."

Sesi hâlâ sertti ama bunun utançtan başka bir şeyden kaynaklanmadığından şüphelenmeye başlamıştı.

"Eğlenmedin mi?"

"Moroz'un Boynuzları adına, fiziksel bir hissin bu kadar ezici olabileceğini hiç hayal etmemiştim," diye patladı. "Ama kendimi rezil ettim."

"Bunun utanç verici olduğunu düşünmüyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Bu... beni bu kadar çok istemen gurur verici."

"Gerçekten mi?"

"Kalbimi kır ve ölmeyi umut et." "Ne?"

Adamın sesi o kadar dehşete düşmüştü ki, kadın gülmemek için kendini zor tuttu. "Bu sadece bir ifade. Doğru olduğuna yemin ederim demek."

Dışarıda fırl fırl yağan kar bir an için durmuştu ve yağan kardan yansıyan ışık, sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdayan adamın şeklini seçebilmesine yetmişti. Rahat bir sandalye olmasına rağmen uyumak için tasarlanmadığı belliydi.

"Benimle yatakta uyumak ister misin?" diye sordu düşüncesizce ve onun bedeninin donduğunu gördü. "Sadece uyumak için," diye ekledi.

Her ne kadar onu baştan çıkarsa da, ne düşünmesi gerekiyordu. Ve eğer cazibesine yenik düşmeyi seçerse, bunun hiçbir sonucu olmayacağından emin olması gerekiyordu. Bir anlık bir görüntü Krampasarian'ın gümüşü sarı saçlı bebeği aklına geldi ve onu sıkıca bir kenara itse bile kalbi acıdı. Köy, diğer insanlara karşı yeterince sertti. Yarı uzaylı bir çocuğu asla kabul etmezlerdi.

"Emin misin?" diye sordu. "Whit bana bunun kabul edilebilir bir davranış olmadığını söyledi."

Ah evet. Köyün ahlak anlayışı ortaçağdaki yaşam tarzlarına dönmüştü. Bu onları evlilik öncesi ya da evlilik dışı faaliyetlerde bulunmaktan alıkoymuyordu, ancak bunları gizli tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Biz köyde değiliz," dedi hafifçe. "Ama eğer istersen değil -"

O konuşmasını bitirmeden odanın diğer ucuna geçmiş ve kızın yanına yerleşmişti.

"Sanırım tercih edersin," diye güldü.

"Her zaman sana yakın olmak istiyorum."

Sesinde kahkaha yoktu ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Söyleyecek bir şey bulamadı ama boşluğa uzandı ve elini onun elinin içine koydu. Hâlâ ona tutunarak uykuya daldı.

Krampasarian, yumuşak kokulu bir kadınla dolu bir kol ve metal bir çubuk gibi hissettirecek kadar sert bir horozla uyandı. Kışının yemyeşil kıvrımları arasına sıkışmıştı ve kalçalarının küçük bir itişine karşı koyamadı. Sadece ufak bir hareketti aslında. *Skef*. O gür, sıcak etin arasında kaymak karşı konulmaz bir cazibeydi. Kalçalarını tekrar salladı, bu sefer biraz daha sertti ve zevk onu sararken neredeyse inliyordu.

"Bu senin uyandırma çağrısı versiyonun mu?" Jelle yüzünü ona dönmek için yuvarlanırken uykulu bir şekilde konuştu.

Etrafını saran bedeninin yokluğuna itiraz etmek istedi ama onun gülümseyen yüzüne bakmak bunu fazlasıyla telafi etti.

"Özür dilerim. Sizi uyandırmak istememiştim."

"Beni sen uyandırmadın. Bacaklarının arasındaki o büyük ve talepkâr uzantı uyandırdı."

"Büyük mü?" Adam gururlu bir gülümsemeye karşı koyamadı ve kadın güldü. "Tandroki erkekleri kendilerini kıyaslamazlar mı?"

"Boynuzlarımızın büyüklüğünü karşılaştırırız. Benimkiler takımımızdaki en büyük boynuzlardı."

"Belki de büyük boynuzlar büyük bir horoz anlamına geliyordur," diye fısıldadı ve parmaklarının onun üzerinde kaydığını hissetti. "Çok büyük."

Elini çekerken sesi soluğu kesilmişti ve adam doğrusu onun talepkâr uzantısı- tam elini geri çekecekti ki onaylamayan bir ses araya girdi.

"Sandalyede uyuyacağını söylemiştin." Whit kapı aralığından kaşlarını çatarak ona baktı, saçları on farklı yöne doğru dikilmişti.

Cinna onun yanındaydı, gözleri hâlâ uykudan ağırlaşmıştı ama aynı yatağı paylaşıyor olmalarına bir itirazı varmış gibi görünmüyordu. Odanın bir ucundan öbür ucuna sürüklendi ve Cinna'nın yanına tırmanarak memnun bir iç çekişle yatağına uzandı.

"Bu uygun değil. Şimdi onunla evlenmen gerekecek." Whit kavgacı bir tavırla konuştu. "Belediye başkanının Nyssa'ya yatakla ilgili bir Şey yüzünden değirmenciyle evlenmek zorunda kalacağını söylediğini duydum."

Evlilik mi? Özlem o kadar hızlı bir Şekilde içinden geçti ki başının döndüğünü hissetti.

Ne imkânsız, ne hoş bir düşünce. Ama bu imkânsız mıydı? "Krampasarian ona ihtiyacım olursa diye yakınımnda duruyordu," dedi Jaelle. yatıştırıcı bir Şekilde söyledi. Kadın ona alaycı bir bakış attı. "Bir kişi yaralandığında bu sayılmaz."

Whit hâlâ Şüpheli görünüyordu ama isteksizce başını salladı.

"Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?" Krampasarian sordu. "Yavru köpek dışarı çıkmak istiyor," dedi Cinna, gözleri kocaman ve masumdu.

Yavrunun gemisine ne yapıyor olabileceğini düşününce aceleyle yataktan fırladı. Neyse ki bu konuşma azgın sikini yumuşatmıştı. Kapıdan hızla geçerken Whit ona katılmak için döndü.

"Onu alacaktım ama kapı kilitliydi." Çocuk kaşlarını çatarak ona baktı, belli ki hâlâ kızgındı. "Bizi neden içeri kilitledin?"

"Seni içeri kilitlemiyordum. Bu gezegenin geri kalanını dışarıda bırakıyordum. Bu sizin korunmanız için."

Ne yazık ki yavru söz konusu olduğunda geri tepmişti. Onu dışarı saldıığında, pisliğini temizlediğinde, kendini temizlediğinde ve kulübesine döndüğünde, Jaelle ile daha önceki karşılaşması sadece kışkırtıcı bir anı olarak kalmıştı.

Onu bir kez daha pencere kenarındaki bankta oturmuş, Cinna'yı kucağında kıvrılmış drone'unu omzuna tünemiş halde bulduğunda kaşlarını çattı. "Yürümemelisin."

"Cinna bana getirdi." Biraz alaycı bir tavırla omuz silkti. "Bunu gerçekten kullanmayı hiç beklemiyordum ama kesinlikle yardımcı oldu. Muhtemelen dağdan aşağı inebilirim..."

O da pencereden dışarı baktı ve karın bir kez daha yoğun bir Şekilde yağdığını görerek rahatladı. "Fırtınada buna kalkışmamalısın."

"Pekâlâ," dedi ona gülümseyerek. O da ona gülümsedi ve Whit'in kolunu fark etmesi gerekenden daha uzun sürdü.

"Kahvaltı vakti gelmedi mi? Ben acıktım." Herkes gülünce çocuk omuz silkti, sonunda kendi sırtışı da yüzünde belirdi. "Ben de öyleyim."

Kahvaltıdan sonra Jaelle ona getirdiği eşyaların olduğu çantayı karıştırdı ve kitaplarla karşılaştığında mutlulukla gülümsedi. "Teşekkür

ederim

bunları getirdiğin için. Ve bunu." Elektronik cihazı havaya kaldırdı. "Artık çalışmıyor ama size bahsettiğim ilk ataya ait."

"Söz veremem ama belki çalıştırabilirim."

"Gerçekten mi? Bu harika olurdu." İlaçlarının bulunduğu küçük çantayı çıkardı ve ona tuhaf bir bakış attı. "Bir ilacınız var mı? Laboratuvar mı? Ya da en azından bir tür ölçüm aleti?" "Evet."

Neden?"

"Bir iksir daha karıştırmak istedim," dedi hafifçe ama ona tüm gerçeği söylemediği hissine kapıldı. Yine de, o yapabiliyordu. Özellikle de onu mutlu ve elinin altında tutacaksa.

Küçük bilim laboratuvarına yürümesini sağlamak yerine, istediği ölçüm aletlerini ona getirdi ve üç çeşit toz yaprağı dikkatle ölçüp birleştirmesini hayranlıkla izledi.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

"Büyükanнемden. Annesinden ve ondan önceki annöğrenmiş. Ailem yanımda getirdiğimiz ilaçların sonsuza kadar dayanmayacağını biliyordu. Yerli bitkilerin kimyasal bileşimini incelemek için bir... analiz cihazı kullandılar ve ikame ilaçlar buldular."

"Bu çok akıllıca," dedi içtenlikle. Onun tahminine göre ailesi, çabalarını hak ettiklerine pek az işaret gösteren yerleşimcileri kurtarmak için ne kadar çok çaba sarf etmişti. Belki de değil, diye düzeltti Cinna kucağına tırmanırken. Çocuklar her şeyi hak ediyordu ve onlara bu sınırlı gezegenin sağlayabileceğinden daha fazlasını vermeyi arzuluyordu.

"Sanırım birilerinin uykusu geliyor," dedi Jaelle. "Neden ögle yemeği yemiyoruz ve sonra Cinna'ya uyumadan önce bir hikaye okuyacağım."

." Whit, Puppy ile güreştiği halıdan onlara kaşlarını çatarak baktı.

"Sana bir tane önerdim mi?" Jaelle çocuğa bir kaşını kaldırdı ve çocuk ona isteksiz bir sırtışla karşılık verdi.

Whit'in itirazlarına rağmen, Krampasarian uykulu Cinna'yı kamarasına geri götürdüğünde çocuk da ona eşlik etti. Jaelle ona kitaplarından birini vermişti ve o da kız kardeşine eşlik ederken kitaplara bakmaya karar vermişti. Krampasarian bir başka açık hava gezisinden sonra Puppy'yi geri getirdiğinde, her iki çocuk da mışıl mışıl uyuyordu.

Jaelle'in yanına döndüğünde, "Sen sinsi bir kadınsın," dedi. "Onun uyuyacağını biliyordun."

"Bilmiyordum ama öyle olmasını umuyordum. O korkunç adam onu çok çalıştırıyor ve dinlenmeye hiç vakti olmuyor."

"O zeki bir çocuk. Neden buna katlanıyor?"

"Kız kardeşine bakmak için. Köyde çok fazla fırsat yok ve ondan sorumlu olduğunu düşünüyor."

"Erkek ebeveyni nerede?"

"Whit'in babası o doğduktan kısa bir süre sonra öldü."

"Babası mı? O ve Cinna'nın babaları aynı değil mi?"

Başını salladı ve pencereden dışarı baktı. "Cinna'nın babası yılda iki kez köye gelen tüccarlardan . Gittiğinde Kara'nın hamile olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim. Ve bir daha hiç dönmedi. Evlendiğini ve seyahat etmeyi bıraktığını duyduk."

"Çocuğu terk mi etti?" Bu fikir onu dehşete düşürmüştü. Tandroki üreme sisteminin dezavantajları vardı ama hiçbir erkek yavrusuna bakmakta başarısız olmazdı.

"Dediğim gibi, bildiğinden şüpheliyim - ama bilseydi bu konuda bir şey yapacağından da şüpheliyim." Parmakları elindeki kitabın kapağında geziniyordu. "Bir karavan geldikten dokuz ay sonra hep bir bebek furyası oluyor. Ben bile düşündüm..."

"Neyi düşündüm?" Parmak uçları karıncalanıyor olsa da sesini sakın tutmak için elinden geleni yaptı.

Adama seviyeli bir bakış attı. "Tüccarlardan birinden çocuk sahibi olmayı düşündüm. Eninde sonunda işimize devam edebilmek için bir kızım olması gerekecek."

Pençeleri serbest kalırken , sesi sessiz odada şok edici derecede yükseldi. Jaelle irkilmiş görünüyordu ama korkmamıştı.

"Bizim yolumuz bu," dedi

sessizce. "Ben bundan hoşlanmıyorum."

"Bunu görebiliyorum. Bazen ben de bundan hoşlandığımdan emin değilim ama benim görevim."

Bu sözler daha fazla itiraz edilmesini engelledi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Görev için arzularını feda et. Ayrılırken o da aynısını yapacaktı. Ani bir baş hareketiyle elektronik cihazı üzerinde çalışmaya geri döndü.

Geleceğe dair süregelen tehdide rağmen, öğleden sonrasının geri kalanı hoş bir şekilde geçti. Çocuklar uyandıklarında belli ki huzursuzlardı.

Hava hala onları dışarı çıkarmak için çok sertti, bu yüzden bunun yerine Whit'in saklambaç adını verdiği enerjik bir oyun oynadılar. Bu oyun öncelikle küçük alanlarda saklanmayı ve şüphelenmeyen bir takipçinin üzerine atlamayı içeriyordu.

Yorgun çocukları ve mutlu bir şekilde nefes nefese kalmış Yavru Köpeği Jaille'e geri götürdüğünde, gülümsemesini kontrol edemiyordu.

"Çok keyifli bir oyunu kaçırdınız," diye bilgilendirdi onu.

" değil. Burada kitabımla otururken oldukça mutluydum. Sen eğlendin mi?"

Eğlence mi? Alışık olmadığı bir kavramdı ama kendini başını sallarken buldu. "Evet. Hiç beklenmedik bir şey."

"Çocukken ne tür oyunlar oynardınız?"

"Ben oyun oynamadım," dedi ona dürüstçe. Katı ve disiplinli çocukluğunun anısı, bu olaydan duyduğu neşeyi yok etmekle tehdit ediyordu. Bir Tandroki savaşçısı gibi davranmamıştı. Ama sonra Puppy'yi mutlulukla kucaklayan Cinna'ya ve Krampasarian'ı nasıl şaşırttığını heyecanla Jaille'e anlatan Whit'e baktı ve hiçbir şeyden pişmanlık duymadı.

On İkinci Bölüm

Krampasarian akşam yemeğini hazırlamaya koyulurken Jaelle, ne korkunç bir çocukluk geçirmiş olmalı, diye düşündü. Belki de zevk alma ve verme konusunda bu kadar çelişkili görünmesi şaşırtıcı değildi.

Kısa bir süre için bile olsa bir araya gelebileceklerini düşünmek aptallık mıydı?

Zaman mı?

Hayır, diye karar verdi. Çocuklarla rahatlayabilirdi ve eğer onun yanında tam olarak rahatlıyordu, bunu telafi edecek kadar nazik ve tutkuluydu. Üçü oynarken, o sabah topladığı doğum kontrol ilacından bir doz almıştı. Ona rahatsız olduğu bir şeyi yaptırmaya çalışmak gibi bir niyeti yoktu ama bu gece işi daha da ileri götürmek isterse hazırды. Omurgasından aşağı hoş bir ürperti süzüldü ve meme uçları sıkılaştı. Akşam yemeğiyle döndüğünde adamın onlara aç bir bakış attığını gördü.

Yemeklerini yedikten sonra hepsine oldukça karmaşık bir masa oyununun nasıl oynanacağını gösterdi. O ve Cinna, Krampasarian ve Whit'e karşı takım oldular. Cinna'nın takımının kazanması için hile yaptığından şüpheleniyordu ve Whit'in de bunu fark ettiğinden emindi ama çocuk itiraz etmedi. Kız kardeşi kızların takımını galip ilan ettiğinde mutlulukla gülümsedi.

Daha fazla hikaye, sarılma öpücükten sonra çocuklar yatmaya gitti. Krampasarian, Puppy ile yaptığı gece gezintisinden sonra ona yeniden katıldı. Pencere kenarındaki koltuğuna geri dönmüştü, Robin elinin üzerine tünemişti. tüylerini okşadı. Elbette artık onların gerçek tüyler olmadığını biliyordu ama oldukça gerçekçiydiler.

"İnanılmaz bir teknolojiniz var," dedi ona.

"Var." Yanına oturdu, iri bedeni onun yan tarafına yaslandı ve bacaklarını nazikçe kucağına kaldırdı. "Ama şimdi bunun için ne kadar para ödediğimizi anlıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün bunlar." Elini odanın içinde gezdirdi. Sandalyeler artık resmi bir düzende değildi, kitaplar ve battaniyeler etrafa saçılmıştı ve masanın altında şüpheli bir leke vardı. "Buna asla izin verilmezdi. Ailemin evi her zaman mükemmeldi ve benden de bu mükemmelliği korumam beklenirdi."

"Kulağa çok soğuk geliyor."

"Belki de." duvara yasladı, boynuzlarının uçları metale hafifçe sürtünüyordu. "Ne olduğumu bilmiyordum kayıp."

"Yani mutlu muydun?"

"Mutsuz değildim. Önemli bir başarı elde etmişim ve Perchten Büyükelçisi olmak için sırada bekliyordum. Bu çok prestijli bir pozisyon."

"Anlıyorum." Boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı. Onun kısır hayatı hakkındaki tüm düşüncelerine rağmen, adam başarılı ve hatta muhtemelen memnun görünüyordu. "Buraya nasıl geldin?"

"Önce navigasyon sistemim, sonra da motorum bir rakip tarafından hasar gördü." Ona hüzünlü bir sırıtışla bakarken baldırına kocaman, sıcak bir el koydu. "Moroz'un zamanındaki kadar şiddetli olmayabiliriz ama rekabetlerimiz aynı derecede yoğun. Nicholsarian ve ben akademide birlikte okuduğumuzdan beri birbirimize giriyoruz."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"İçeri girdiğimde Whit'ten daha gençtim." Düşünceli bir şekilde bacağına okşadı, gözleri uzaklara bakıyordu. "Çok farklı bir hayattı."

"Ama gemini tamir edebiliyorsun?" Onun cevabını beklerken kendini nefesini tutarken buldu.

"Oh, evet. Hızlı bir süreç değil ama oldukça uygulanabilir."

Boğazında yine bir yumru belirdi. Adam onun şüphelerini doğrulamıştı. Birlikte geçirecekleri zaman sınırlı olacaktı. Yine de, bir çocuk taşımak için yapacağı bir karşılaşmadan çok mu farklıydı? En azından bu kez, bunu onunla birlikte olmak istemesinden başka bir nedenle yapmayacaktı.

"Sanırım yatma vakti geldi." Sesi şaşırtıcı derecede alçak ve boğuktu ve parmakları bacağının etrafında sıkıştı.

"Size eşlik etmemi ister misiniz?" "Oh evet."

Ona doğru çullanır gibi oldu ve güçlü bir hareketle onu kollarının arasına aldı. Robin ciyakladı ve kanat çırparak uzaklaştı.

"Sanırım onu korkuttun," dedi nefes nefese.

"Ona ihtiyaç yok." Onu yatağa yatırdı, sonra kapıya baktı. "Ve bu gece kapıyı kilitliyorum."

Onu izlerken Whit'in o sabah söylediklerini hatırladı. "Gemiye de kilitledin mi?"

"Tabii ki."

"kilidi açabilir miyim?" "Gitmek mi istiyorsunuz?"

O kadar incinmiş görünüyordu ki, kız ona güven verici bir gülümseme verdi. "de değil, ama dışarı çıkamama fikri beni rahatsız ediyor."

"Ah." Deposuna gitti ve küçük, düz bir aletle geri döndü. "Elini buraya koy."

Kadın itaat etti ve parmaklarının dış hatlarının ortaya çıkışını hayranlıkla izledi. Birkaç düğmeye bastıktan sonra ona gülümsedi. "Şimdi gemime tam erişim."

"Buna ihtiyacım yok," diye itiraz etti. "Ben sadece kapıyı açabilmek istiyorum. kapı."

"Tam erişim," dedi kararlı bir şekilde. "Senden saklayacak hiçbir şeyim yok." Nabızı hızlandı ve elini kapının sabitleme yerine doğru kaldırdı.

giydiği tunik. "Bu durumda, sizden saklayacak bir şeyim yok."

İlk çıplak ten parçasının ortaya çıkışını izlerken gözleri parladı ama yatakta ona katılmadı. Yanındaki yeri davetkâr bir şekilde okşadı. "Otur."

"Emin misin?"

"Evet. Dün geceyi birlikte geçirmiştik, hatırladın mı?"

Sonunda onun yanına oturdu. "Biliyorum ve bundan keyif aldım. Sadece... benim halkım aşırı yakınlaşmaya inanmaz." "Birinden etkilendiklerinde bile mi?"

"Özellikle de o zaman. Size söylediğim gibi, tarihimiz bize doğru davranışın ilkel içgüdülerimizin üstesinden gelmemize yardımcı olduğunu öğretti."

"Korkunç bir kurda çıplak elle saldırmak gibi içgüdülerden mi bahsediyorsun?"

Başını eğdi. "Bu doğru bir örnek." "O zaman neden yaptın?"

"Tehlikedeydin ve tek düşünebildiğim seni korumaktı. Silahımı kullanmayı düşünmek için bile durmadım."

"Neden ben?" diye fısıldadı.

"Seni ilk gördüğüm andan beri çekiyorsun. Diğer köylüler gibi değilsin."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni izledim."

Parmakları yatak içinde kıvrıldı. "Seni görmedim, değil mi? O gece pencereindeki sendin."

"Evet. Seninle konuşmak istedim ama doğru zaman değildi."

"Ne söylemek istiyordun?" Sesi, zar zor tanıdığı alçak, boğucu bir notaya düşmüştü.

"Senden etkilendiğimi söylemek istedim. Cesur, zeki ve güzel olduğunu."

Beklenmedik gözyaşları gözlerini doldurdu. İltifattan ziyade, büyükannesi öldüğünden beri kimsenin ona bu kadar dikkatle bakmamış olması gerçeği idi.

"Seni üzmemek istememiştim."

"Beni üzmedin. Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum." Çok dikkatli bir şekilde uzandı ve parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Buna izin var mı?"

"Evet," diye fısıldadı.

Parmağı boynundan aşağı süzülerek hassas sinir uçlarını uyandırdı ve göğsünün tam tepesinde oyalandı. "Peki ya bu?"

"Halkınız böyle bir dokunuşa izin veriyor mu?"

Eli daha da aşağıya, gergin bir meme ucunun ince kumaşa baskı yere kayd ve küçük tomurcuğun etrafında nazikçe dolanırken bir zevk iniltisini ısırmak zorunda kaldı.

"Hayır," dedi sonunda ve onun sorusuna cevap verdiğini anlaması sersemlemiş zihninin bir anını aldı. Devam ederken boynuzlarında ışık parılıyordu. "Cinsel zevk, sahiplenmeye ve sahiplenmeye yol açar bastırmaya çalıştığımız tüm o içgüdülerin ortaya çıkmasına neden olur."

Artık onun yüzüne bakmıyordu. Onun yerine her iki elinin de göğüslerini manipüle ettiği yere odaklanmıştı, şimdi daha sert, meme uçlarını dokunuşuna doğru eğilmek istemesine neden olan sert bir baskı ile çekiştiriyordu.

Adam boğuk bir inilti çıkardı, sonra hızlı bir pençe parıltısı gördü ve bir an sonra tunik göğüslerinin üzerinde açıldı.

"Çok güzel," diye mırıldandı elleri artık görünürde olmayan pençeleriyle kadının çıplak bedenine dönerken.

İrkilerek geri çekilmeye başladı, ama sonra adam yıldırım hızında bir hamle daha yaptı ve ağzı şok edici derecede sıcak ve ıslak olan meme uçlarından birinin üzerine kapandı. Bir şey hiç bu kadar iyi hissettirmiş miydi? O inanılmaz çevik diliyle küçük tomurcuğu yalayıp çekiştirirken vücudu zevkle mırıldandı. Onun

Elleri başına gitti ve o bile onu itmek mi yoksa yaklaştırmak mı istediğinden emin değildi ama parmakları boynuzlarına değdiğinde hırladı. Bir başka hız patlamasıyla tuniğinin geri kalanını yardı, sonra durup ona baktı.

Yanaklarına renk gelmişti. Kendini açıkta, savunmasız ama aynı zamanda hayatında hiç olmadığı kadar heyecanlı hissediyordu. Kendisinin de

Hazırlıklı, mantıklı karar vermişti ama dikkatli planları onun aç bakışları altında çırılçıplak yatmaktan çok uzaktı. İçindeki küçük bir ses buna bir son verebilirdi, diye ısrar etti ama bitmesini istemiyordu.

kendisine aç gözlerle bakmasını, dokunuşundan zevk almayı istiyordu. Artık yalnız kalmak istemiyordu.

Çocukluğundan beri içine işlemiş olan temkinlilik kayboldu ve ona doğru uzandı. "Öp beni," diye fısıldadı.

Başını eğmeye başlarken gözlerinde ateş dans ediyordu ama sonra tereddüt etti.

"Hoşunuza gitmeyen bir şey yaparsam bana söylemelisiniz. Bu konuda hiç deneyimim yok."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama bunu birlikte öğreneceğiz."

On Üçüncü Bölüm

Krampasarian, hiç beklemediği ilkel bir tatmin duygusu içinde kükrerken bile şok içinde baktı. "Daha önce bedeninin zevklerini hiç tatmadın mı?"

"Hayır." Adamın bakışları altında yanakları kızardı ve tuniğinin kenarlarını yeniden çekiştirmeye başladı. "Zamanımın diğer insanların yanında yaşlı bir kadın kılığında geçirdiğimi unutmayın."

"Kılık değiştirmen seni arzulamama engel olmadı," diye itiraf etti. "Gözlerinizi görür görmez büyüledim."

"Oh." Yüzü gevşedi ve ona alaycı bir sırıtış attı. "Yani benim daha... genç kısımlarımla ilgilenmiyor musun?"

"Senin her parçanla ilgileniyorum." nemli meme ucunu okşadı ve dokunuşuyla sıkı bir tomurcuğa dönüşmesini izledi. "Ama sen bir öpücük istedin."

"Evet, lütfen," diye fısıldadı.

Başını eğdi ve itaat etti. Ağız hatırladığı kadar sarhoş edici, lezzetliydi ve orada saatlerce, günlerce oyalanabilirdi, ama vücudu ona karşı huzursuzca hareket etti ve horozu ihtiyaçla ağrıyordu.

Bir önceki geceyi hatırlayarak elini kadının bacaklarının arasına kaydırды ve kadın hemen onun dokunuşuna doğru eğildi. Onun doruğa ulaştığını hissedene kadar küçük inciyle oynadı ama bu sefer kendi tepkisini kontrol etmeyi başardı. Başını kaldırdı, böylece daha aşağıya, seksinin küçük girişine doğru ilerlerken yüzünü izleyebildi.

Adam ona dokunduğunda gözleri açıldı, parmağını yavaş yavaş vücudunun sıcak kısılacının içine bastırdı. Boynuzlar adına! Daha önce hiç bu kadar sıkı, ıslak ve baştan çıkarıcı bir şey yaşamamıştı.

Kız dudağını ısırırken "Bu sana zevk veriyor mu?" diye sordu.

"Ah, evet. Bu sadece... farklı." Kızın kanalı adamın parmağının etrafında sıkılaştı, sonra ona gülümseyerek yumuşadı. "Durma."

İtaat etti, aleti sabırsızlıkla zonklarken vücudunun ipeksi yumruğunun içine doğru daha derinlere kayd. Aşağı uzandı ve ağrıyan ereksiyonunu serbest bıraktı, zaten o kadar hassastı ki çarşafların fırçası bile onu patlamanın eşiğine getirdi.

"Hazır mısınız?" diye , acelecilik onun yolu göstermesine izin verme kararlılığının önüne geçmişti.

Dişleri yine dudağına yapıştı ama başını salladı. Daha fazla bekleyemezdi. Aletini o küçük açıklığa dayadı, etinin nemli öpücüğü neredeyse kontrolünden geriye kalanları paramparça ediyordu. Kalçaları istemsizce öne doğru itildi. Kısa bir an için vücudu direndi ve sonra ona doğru açıldı ve sıcak, ipeksi et onu çevreledi. Kadının nefesi kesildi ve adam gözlerini vücutlarının bir araya gelişinin erotik görüntüsünden ayırıp kadının kendisini izlediğini gördü, gözleri şok olmuş bir zevkle açılmıştı.

Bu manzara onun için çok fazlaydı. İçinden öyle hızlı bir doruk kükremesi geçti ki, görüşü gerçekten karardı. Yüzlerce savaşın galibi olan Tandroki savaşçısı, bu dişinin dokunuşuyla dizlerinin üzerine çöktü. Belki de utanması gerekirdi ama tohumunu ekmiş olduğu bilgisi Onun içinde, onu *sahiplenmiş* olması, onu muazzam bir tatminle doldurdu.

Duyuları geri geldiğinde, kadının ellerinin omuzlarını okşadığını hissetti ve başını kaldırıp ona gülümsediğini gördü.

"Bilmiyordum," diye nefes nefese kaldı.

"Ben de öyle. Ama henüz işimiz bitmedi."

Aletinin başı hâlâ içindeydi ve konuşurken kalçalarını kaldırdı. Adam daha derine kayd, kadının seksinin ipeksi yumruğu onu daha fazla içine aldı. Aleti tam olarak, ağırlı bir şekilde hayata döndü.

"Daha fazla mı?"

"Oh evet." Kadın tekrar kamburlaştı ve adam homurdanarak kontrolü ele aldı.

Vücudu hâlâ sıkıydı, ilerlemesine direniyordu, ama tohumunun kalıntıları yolu kolaylaştırmaya yardımcı oldu ve tamamen gömülene kadar küçük geçidin derinliklerine doğru ilerledi. İçgüdüsü onu hareket etmeye, itmeye zorluyordu ama kadın yine dudağını ısıırıyordu.

"İyi misin?" "Sadece tokum, çok tokum."

Vücudu uyum sağlamaya çalışırken kanalı çırpındı ve doruğa ulaştığında nasıl yumuşadığını hatırladı. Vücudunun onunkinin içindeki baskısıyla dokunuşuna tamamen açık olan zevk incisini buldu ve

hafifçe vurdu. Kadının içinden bir titreme geçti ve adam tekrar okşadı. Vahşi bir çığlık attı ve onun etrafında sarsıldı, uzun, yuvarlanan dalgalar halinde horozunu sağdı.

Kısıtlamaları yok oldu. Çılgınca itti, onu doldurma, tekrar tekrar sahiplenme, ona ait olduğunu gösterme ihtiyacından başka her şeye kendini kaptırdı. Yumuşak çığlıkları, elleri boynuzlarını kavramak için yukarı çıkarken onu teşvik etti, eklenen uyarım sadece aciliyetini arttırdı. Vücudu sıkılaşıırken

Ateş omurgasını yaladı ve sonra tekrar patlıyordu, tohumu onu gevşeyip tükenene kadar dalga dalga sıcak bir zevk dalgasıyla terk ediyordu.

Yatağa yığıldı, onu kendine doğru daha sıkı çekti, vücutları arasında herhangi bir boşluğa izin vermek istemiyordu. Az önce kendisine öğretilen her ilkeyi ihlal etmişti ama kesinlikle pişmanlık duymuyordu. Onun gitmesine nasıl izin verecekti?

Kadın adamın omuzlarını hafifçe itti ve adam isteksizce kaydı. vücudundan kurtuldu. Başını kaldırdığında, kadının gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parladığını fark etti.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Bu inanılmazdı. Sadece bilmiyorum..."

"Neyi biliyorsun?" Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. O da aynı şekilde mi hissediyordu?

"Ben... Hiçbir şey." Gözlerini kırıştırdı ve ona sulu bir gülümseme verdi. "Sanırım herkes ilk seferinden sonra duygusal olur."

hissetmesinin nedeni bu muydu? *Hayır.* Aralarında yeni bir deneyimi paylaşmaktan çok daha fazlası vardı. Ama eğer o da aynı şeyi hissetmiyorsa...

Yüreği sızlayarak ayağa kalktı.

"Seni temizleyeceğim."

Krampasarian ayağa kalkarken Jaelle itirazını geri çekti. Onun kendisini terk etmesini istemiyordu; onun kollarına sarılmış olarak kalmak istiyordu. Onun duygusal

Sevişmelerine verdiği tepki onu şaşırtmıştı - hazırlıklı olmadığı bir başka şey daha. Başka biri onunla nasıl kıyaslanabilirdi ki?

Hayır. Onsuz bir geleceği düşünmeyecekti. Onun yerine, adamın ayağa kalkıp gerinmesini izledi. Vücudu ay ışığında parlıyordu.

Kardan yansıyan, pürüzsüz, soluk fildişi rengi. Mükemmeldi, diye düşündü hüznle, bakışları geniş kaslı omuzlardan aşağıya, kabarık karın bölgesine, yumuşamış haliyle bile etkileyici olan o uzun, kalın alete doğru kaydı.

Kız ona bakarken seğirdi ve adamın alçak sesle, tatmin olmuş bir kahkaha attığını duydu. İrkilerek başını kaldırdı ve adamın kendisini izlediğini gördü.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, görevimi unutacağım."

"Bunu yapmanı istemezdim." Aslında bir yanı onun unutup kendisine geri dönmesini istiyordu ama yine de el sallayarak yoluna devam etti.

Neredeyse hemen geri döndü ve sıcak, nemli bez şişmiş bedenini yatıştırdı. Adam bezi atıp onu kollarının arasına aldığı anda mutlu bir şekilde iç çekti.

"Uygunsuz davranmamın ve benimle yatmanın sakıncası yok değil mi?" diye sordu umutla.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Geleceği düşünmeyi reddederek, onun sözlerindeki samimiyetin uykusunda kendisine eşlik etmesine izin verdi.

Ertesi sabah uyandığında onun kendisini izlediğini gördü. Gündüz olduğunu söyleyebilse de ışık hâlâ loştu. Pencereden baktığında karın bir kez daha yoğun bir şekilde yağdığını gördü.

"Görünüşe göre fırtına geçmemiş," dedi gülümseyerek.

Onu.

"Güzel." Hâlâ onun yüzünü inceliyordu. "İyi mi?"

"Bu, beni terk etme ihtimalin olmadığı anlamına geliyor." "I..."

Kelimeler kifayetsiz kalmıştı ama belki de bunun bir önemi yoktu.

Başını eğdi ve

onu öptü ve o da dile getiremediği tüm duygularını öpücüklerine döktü. Adamın yanıtı umabileceği kadar tutkuluydu, ama tam kız onun altında kıvranmaya başlamıştı ki, kapı keskin ve kararlı bir şekilde çalındı.

"Bu kapı neden kilitli şimdi?" Whit bağırdı. "Köpeğin dışarı çıkması gerekiyor." "Gerçeğe dönelim," diye fısıldadı.

Ona bir gülümseme gönderdi, dudaklarına son bir öpücük bıraktı ve ailelerine bakmak. Özlem kapladı içini ama onu bir kenara itti.

Ancak gün ilerledikçe bunu saklamak zorlaştı. Tıpkı bir önceki gün olduğu gibi vakit geçirdiler. Onunla birlikte Çocuklar, Cinna'nın bir hikâye anlatmak için ona sokulması ve Whit'in az önce kurduğu çılgınca bir planı anlatmasını dinlemek, bunun zamanın dışında bir an olduğunu unutmayı çok kolaylaştırdı. Yapay bir zaman dilimi

Bir efsane ve kar fırtınasının yarattığı mutluluk.

O gece hiç tereddüt etmedi. Çocuklar yatar yatmaz onu kucağına aldı ve yatağa taşıdı, ağzı aç ve talepkârdı.

Zamanın tükenmekte olduğu hissi onu rahatsız ediyordu ve uyuyarak zaman kaybetmek istemiyordu. İlk sevişme turundan sonra onu ağzına aldı ve şok olmuş zevk çığlıkları o kadar yüksekti ki çocukları uyandıracağından korktu. Neyse ki rahatsız edilmediler ve o da karşılık vermekte ısrar etti. Tecrübe eksikliğine rağmen, hızlı bir öğrenci olduğunu kanıtladı, uzun, çevik dili, sonunda yorgun bir uykuya dalıncaya kadar titreyen vücudundan doruk doruk çekti.

Ertesi sabah kar durdu.

Bölüm On Dört

Jaelle sabahı endişeyle pencereden dışarı bakarak geçirdi ama Mırıldandığı dualara rağmen fırtına geri dönmedi. Dağı kaplayan bulutlar dağıldı ve gökyüzü berrak, pırıl pırıl bir maviye dönüştü. Sonunda İçini çekti ve Krampasarian'ı aramaya başladı.

Onu kumanda koltuğunda oturmuş, düşünceli bir şekilde aletlere bakarken buldu. Cesareti neredeyse tükenmek üzereydi ve adam başını kaldırıp onu gördüğünde sessizce oradan ayrılmak üzereydi. O yıkıcı Elini ona doğru uzatırken yüzünde çekici bir gülümseme belirdi.

"İyi yürüyorsun," diye gözlemledi kadın odayı geçerken.

"Bastonla yeterince iyi idare edebiliyorum."

Ona ulaştığında, adam kucağına çekti ve beklenmedik bir şiddetle öptü. Adam başını kaldırdığında kızın nefesi kesilmişti.

"Bu ne içindi?"

"Çünkü sorunumu çözmeme yardım ettin."

Adam devam etmeyince, sabırsız bir parmakla onun yan tarafını dürttü. "Peki, devam et. Ne sorunu?"

"Bana atanız hakkında söylediklerinizi hatırlıyor musunuz? Geminin rotasından çıktığını?"

Tanıdık bir dalgası üzerine çöktü. "Evet, hatırlıyorum. Kendini asla affetmedi."

"Onun suçlu olduğunu düşünmüyorum."

"Çok tatlısın ama bunca zaman sonra bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

Eski elektronik cihazını havaya kaldırdı. "Bunu çalıştırmayı başardım."

"Bu harika. Teşekkür !"

"Çok rica ederim. Ama onarma sürecinde ilk birkaç girişi okudum. Anlattığı deneyim tam olarak benim başıma gelen şeydi. Navigasyon sistemim de kullanılamaz hale geldi. Özellikle motordaki tahribat göz önüne alındığında, bunun bir sabotaj sonucu olduğunu düşündüm."

kompartıman." Koyu renk gözleri heyecanla parlıyordu. "Ama artık bunun bir açıklama olduğunu düşünmüyorum. Diğer hasar kesinlikle sabotajdan kaynaklanmış olsa da, galaksinin bu sektöründe navigasyonu etkileyen bir şey olduğuna inanıyorum. Tıpkı atanızın başına geldiği gibi benim de başıma geldi."

Aklından bir hikâye geçti. Büyükannesinin ona anlattığı eski bir efsane. "Dünya'da böyle olması gereken bir yer varmış," dedi yavaşça. "Gemilerin - suda giden gemilerin - yollarını kaybettiği bir yer. Ama büyükannem bunun sadece hayal ürünü bir masal olduğunu söylemişti."

"Belki de değil." Pencereden dışarı bakarken onu göğsüne daha sıkı bastırdı. "Bu bölge pek bilinmez ve gemilerimiz buradan uzak durma eğilimindedir. Ama hedefime ulaşmak için sabırsızlanıyordum ve görünüşe göre en hızlı yol."

Birkaç dakika sessizce oturup güneşin kar üzerindeki izlediler ve kız onun teorisini düşündü. Büyük büyükannesinin suçluluk duygusunun bunca yıldır yanlış yere oturtulmuş olması mümkün müydü? Ailesinin kefareti ödeme ihtiyacı doğa olaylarından başka bir şeye dayanmıyor olabilir miydi?

Öfke hissetmeyi bekliyordu ama onun yerine sadece üzüntü hissetti. Ve garip bir şekilde, bir gurur duygusu. Sebepleri ne olursa olsun, ailesi cehaletin karanlığını uzak tutmak için ellerinden geleni yapmıştı ve bunda küçük bir payı olduğu için bile gurur duyuyordu.

"Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız?"

Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki Krampasarian'ın sesi onu Zıpla

"Hayır, bu ne anlama geliyor?"

"Bu, yapılması gereken işlerin benim düşündüğümünden çok daha az olduğu anlamına geliyor.

bekleniyor. Fiziksel onarımlar tamamlandı. Seyrüsefer sisteminin onarımı için de aynı miktarda zaman gerekeceğini düşünmüştüm ama seyrüsefer sistemi bozulmadığı için gemi neredeyse hemen yola çıkabilir." Zafer kazanmışçasına gülümsedi.

"Gitmek mi?" Onu kaybetme düşüncesi kalbini sızlattı ama gururu gülümsemeye zorladı. "Seni... özleyeceğiz."

"Beni özlemek mi? Beni neden özleyesiniz ki? Hepiniz benimle geliyorsunuz."

Tam bir kesinlik içinde konuşuyordu ve bir an için Ona inanmak, kendisinin ve çocuklarının ona eşlik edebileceğine ve bir

aile olabileceğine inanmak. Ama...

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun," dedi kendine doğru Aya tırmanmaya çalışırken.
klar.

Onun gitmesine izin vermeyi reddetti. "Elbette bu mümkün. Gemi oldukça güvenli. Yolu tekrar kaybedeceğimden mi endişeleniyorsun? . Geminin kayıtlarına dayanarak yolumu tekrar bulabileceğimden eminim."

"Sonra ne olacak?" Uzandı ve parmaklarını adamın saçlarının ipeksi dalgaları arasında gezdirdi. "Toplulumuz uzaylı bir kadını ve iki uzaylı çocuğu kabul edecek mi?"

Ona Tandroki hakkında cevabı zaten bildiği anlatmıştı. Onun da aynı sonuca vardığı anı gördü.

"Ben Komutan Krampasarian D'Marchandar. Elbette sizi kabul edecekler," dedi kararlı bir şekilde, ama kadın kibrin altındaki şüphe ipucunu görebiliyordu.

"Hayır, aşkım. . Ve küçük bir şans eseri bunu yapsalar bile, bu yaşam tarzı ne beni ne de çocukları mutlu eder."

"Ama her şeye sahip olurdunuz - uygun bir ev, uygun kıyafetler, çocuklar için uygun bir eğitim. Kar gibi şeyler hakkında asla endişelenmenize gerek kalmazdı."

"O 'uygun' şeylerin fiyatını karşılayabileceğimizi sanmıyorum." Bir gülümseme daha zorladı ve tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Bu sefer adam gitmesine izin verdi. "Ve ben... ben karı seviyorum. Bana hep seni hatırlatacak."

Son sözlerinde sesi titredi ve arkasını dönüp kaçtı. Onun ağladığını görmesini istemiyordu.

Krampasarian gözlerini Jaelle'in ardından dikmiş, üzüntüsünün yerini hızla öfke almıştı. Ona eşlik etmeyi reddetmiş miydi? Onunla birlikte gitmektense bu ilkel gezegende kalmayı mı tercih etmişti? Ona göstermek istediği o kadar çok şey vardı ki, onu memnun edecek o kadar çok şey vardı ki ama yine de onu geri çevirmişti. Ve çocuklar da - onun dünyasında çok daha fazla fırsata sahip olacaklardı.

Ama yaparlar mıydı? Şüphe hayaleti öfkesinin önüne geçti. Tandroki toplumunun içine kapalı ve yabancılara karşı dirençli olduğu doğrudu. Elbette diğer ırklarla görüşüyor, ticaret anlaşmaları ve karşılıklı koruma için düzenlemeler yapıyorlardı ama bu ilişkiler kendi aralarında uyguladıklarından çok daha katı bir resmiyete sahipti.

Ama bu farklı olacak, diye kendi kendine tartıştı. Onun bir kusursuz bir geçmişi ve lekesiz bir ünü vardı. Tabii ki ailesini kabul edeceklerdi.

Aile.

Bu sözcük hızla akan düşüncelerini durdurdu. Onun toplumunda çok farklı bir anlama geliyordu. Sevgi ve şefkat değil, bağlantılar miras anlamına geliyordu. Kızın haklı olduğunu fark etti. Kendi dünyasına döndüğünde, burada bulduğu her şeyden vazgeçmek zorunda kalacaktı. Onlardan da vazgeçmelerini isteyemezdi.

Göğsündeki ağrı fiziksel bir yara gibi hissediliyordu. O noktayı ovuşturdu ama rahatlayamadı. Dışarıda kardan yansıyan güneş, üzerine çöken karanlıkla alay ediyordu.

Ama belki de aydınlık aldatıcıdır. Belki de başka bir fırtına yoldaydı ya da yol karla tıkanmıştı. Birlikte daha fazla zaman geçirmenin ayrılık acısını ortadan kaldırmayacağını bilse de, kalmaları için bir neden bulma umuduyla dronlarını araştırmaya gönderdi.

Whit, tam ekranların üzerine eğildiği sırada ona katılmaya geldi. "Ne yapıyorsun?"

"Dışarıdaki koşulların nasıl olduğunu görmek için dronları - kuşları - dışarı gönderdim."

"Vay canına. Sanki onların gözünden görebiliyorsun. Jaelle'in kulübesi ve köy var ve - bakın!" Çocuk daha yakına eğildi, gözleri genişliyor. "Dağa çıkan şu insanlara bak. bizi bulmaya mı geliyorlar?"

"Evet." Gözleri çaresizlik içinde kapandı. Köylülerin gemiyi ve kendisini bulmalarına izin vermemeliydi. Bu sadece uzun zaman önce bir kenara bıraktıkları soruları yeniden gündeme getirecekti.

"Jaelle'e söylemeliyim!"

Whit hızla uzaklaştı ve Krampasarian kendini ayakta durmaya zorladı. Gemide yavaşça yürürken, kendini pazarda gördüğü yaşlı adam gibi hissediyordu ama yaşlılıktan ziyade üzüntüden sakatlanmıştı. Çocuk heyecanla gevezelik ederken Jaelle çoktan eşyalarını toplamaya başlamıştı. Ona bakarken gülümsemesi dalgalandı.

"Whit bana bir arama ekibi olduğunu söyledi. Muhtemelen onlar buraya kadar gelmeden önce onlarla buluşmalıyız."

Hayır! Zihni karşı çıkmaya çalıştı ama bunun yerine başını sallamak için kendini zorladı.

Cinna aniden onlara katılmadığını fark edene kadar herkes ve kapıdaydı. Başını kaldırıp ona baktı, dudakları titriyordu. "Bizimle gelmiyor musun?"

"Hayır, ufaklık. Ben oraya ait değilim." Artık hiçbir yere ait olmadığından korkuyordu.

"O zaman seninle kalmak istiyorum."

Jaelle nazıkçe, "Gitmeliyiz, tatlım," dedi. "Herkes bizi arıyor. Linnea'nın endişelenmesini istemezsin, değil mi?"

"Sanırım değil." Küçük kız başını salladı ama sonra kollarını onun bacaklarına doladı. "Seni seviyorum, Krampus."

Elini kızın yumuşak buklelerine boğazındaki yumru konuşmasını neredeyse imkânsız hale getirdi. "Ben de seni seviyorum küçüğüm."

Bacaklarını tekrar sıktı, sonra döndü ve yüzünü Jaelle'in eteklerine gömdü. Jaelle'in gözleri yaşlarla parlıyordu ama konuşmadı. Whit burnunu çekti, sonra köydeki erkeklerin birbirlerini selamlarken yaptıkları gibi elini uzattı.

"Güle güle, Krampus. Bizi götürdüğün için teşekkürler."

İsteksizce bırakmadan önce parmakları çocuğun küçük elini sıkıca kavradı. "Seni burada ağırlamak bir zevkti."

Çocuk tekrar kokladı, sonra döndü ve karın içine adım attı. Küçük mavi bir kürk demeti mutlu bir şekilde yırılarak peşinden fırladı. En azından bir tanesi

mutluydu. Cinna sonunda Jaelle'in eteklerini bıraktı ve Puppy'yi takip etti.

Jaelle ona döndü. "Söylediklerimde ciddiye dim. Ne zaman kar yağsa seni düşüneceğim."

Ve her zaman onu düşünecekti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve sonra o da gitti.

Onların gidişini izlemeye dayanamadı. Gemisinin köprüsüne döndüğünde, artık çalışan ekipmanların pürüzsüz verimliliğiyle rahatlamaya çalıştı ama hissettiği tek şey soğuk ve boştu. Meraklı bir cıvıltı duydu ve başını kaldırıp gösterge paneline tünemiş, merakla onu izleyen dronunu gördü.

"O gitti. Hepsi gitti," derken buldu kendini, sesi şok edici bir şekilde ölüydü.

Dron tepki olarak sarkmış gibi görünüyordu ve Krampasarian'ın aklına bir fikir geldi. Kendisi kalamadı ama dron bu gezegenin yerli yaratıklarına benzeyecek şekilde yapılmıştı. Belki de...

"Onunla kalmak istiyor musun Robin?"

Küçük yaratık heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladı. "O zaman git.

Dış kapı açık."

Hiç tereddüt etmeden drone havalandı ve o da hüzünlü bir gülümsemeyle uçup gidişini izledi. Jaelle'in bu küçük yaratığı ve onu destekleyen teknolojiyi takdir edeceğini biliyordu. Jaelle'in hayatını yaşadığını, çocukların büyüdüğünü ve... görmek için burada olacaktı.

Dayanamayarak Robin'in görüntü akışını açtı ve ormanda hızla kanat çırpışını izledi. Jaelle ve çocuklar ekranda belirdiğinde göğsünü ovuşturdu, hâlâ dağın aşağısında ondan . Robin'i önden göndermeye karar verdi, böylece onları Jaelle'in kulübesinde bekliyor olacaktı.

Ancak dron ağaçların arasından uçarken aniden bir tarafa döndü. Neden yanıt vermediğine karar vermeye çalışarak çattı ve sonra monitördeki resmi fark etti. Jaelle'e saldıran erkek küçük bir açıklıkta oturmuş içiyordu ve ailesi de ona doğru geliyordu.

Kapıya doğru koştu.

On Beşinci Bölüm

Jaelle ormanda tökezleyerek ilerliyor, her adımda geri dönme dürtüsüyle savaşıyordu. Hareket sağlayan tek şey yanındaki iki çocuktü. Cinna ve Whit'in bundan sonra onunla kalacağına karar verdi. Köy tarafından kabul edilmeleri için elinden geleni yapacaktı ama paylaştıkları sevgi her türlü dar görüşlü önyargıdan daha önemliydi.

Ama bu karar bile acıyan kalbini iyileştirmede. Acısına kadar dalmıştı ki, tanıdık, nahoş sesi duyana kadar yalnız olmadıklarını fark etmedi.

"Kaybolmadığınızı biliyordum, sizi değersiz küçük piçler," diye homurdandı Knut. "O lanet kadının herkes sizi arasın diye meyhaneyi kapatmasına gerek yoktu."

Olduğu yerde dondu kaldı, otomatik olarak çocuklara uzandı. Küçük bir açıklığa ulaşmışlardı, ağaçların arasındaki geniş bir boşluktan biraz daha fazlasıydı ve Knut uzak taraftaki bir kayanın üzerine tünemiş, kahverengi bir şişeden bir yudum alıyordu. Şişeyi boşalttı ve bir kenara bıraktı, elini kalın dudaklarına götürdü ve kızın görünüşüne baktıkça hoş olmayan bir şekilde gülümsemeye başladı.

"Peki sen kimsin?" Adam baktı, bakışları gizlemediği bir şehvetle vücudunda geziniyordu.

"O Jaelle, tabii ki. Bunu herkes anlayabilir," dedi Whit küçümseyerek. Whit onu durduramadan çocuk onun önüne geçti, elleri kalçalarında iri adama dik dik bakıyordu.

"Bana ukalalık yapma, seni küçük piç. Bütün işi bana bıraktın, sen ." Knut dudaklarını yalayarak açık alanda ilerledi. "Demek gerçek Jaelle sensin. O çirkin kıyafetlerin arkasına saklanmaktan bıktın, değil mi? Gerçek bir erkek mi arıyorsun?"

"Benim zaten gerçek bir erkeğim var." Acıyan kalbi ona "*vardı*" diye hatırlattı.

"Şimdi lütfen kenara çekilin. Herkese çocukların güvende olduğunu söylemek istiyorum." "O kadar hızlı değil." İri bir el bileğini rahatsız edici bir şekilde sıktı. güçlü. "Bana borçlusun, biliyorsun."

Kalbi deli gibi çarpmasına rağmen çenesini kaldırdı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Evet, biliyorsun. O işe yaramaz karım sonunda, onunla çiftleşmemi engellemek için ona bir şeyler verdiğini itiraf etti. Bana bir borcun var.

çocuk." Elbisesinin yakasına uzanırken dudaklarını tekrar yaladı. "O işe yaramaz kaltaktan güzel bir değişiklik olur."

"Hayır! Sakın ona dokunma!" Whit, Knut'un kolunu yakaladı ama iri adam onu küçümseyici bir rahatlıkla kenara fırlattı.

Çocuğun küçük bedeni uçu ve kafası bir ağaca çarptığında çıkan çatırtı ormanda yankılandı. Cinna tiz bir çığlık atarken, Puppy hırladı ve Knut'un botlarını etkisiz bir şekilde ısırdı. Knut hırladı ve Cinna elini kaldırdı.

"Hayır!" Jaelle onun yumruğunu yakaladı. "Koş Cinna. Yardım çağır."

Kız bir an tereddüt etti, sonra havalandı, küçük mavi bir çizgi arkasından onu takip etti. Jaelle bir an için Whit'in başının etrafında dönen tanıdık kırmızı bir kuş gördüğünü sandı ama sonra Knut zalimce gülererek dikkatini tekrar ona çekti.

"Sana kim yardım edecek sanıyorsun? Sen sadece yaşlı bir cadısin."

Çırpınışlarına rağmen kendine doğru çekerken nefesi alkol kokuyordu. "Bırak beni gideyim. Whit'e yardım etmeliyim."

"O sadece işe yaramaz bir yetim. Kimse onu umursamıyor, tıpkı seni kimsenin umursamadığı gibi."

"Umurumda."

Sert ses açıklıkta yankılandı ve başını kaldırdığında Krampasarian'ın onlara doğru geldiğini gördü. Yüzü öfkeyle kazanmıştı, pençelerini uzatmıştı, korkunç derecede yabancı bir görüntüyü. Birini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

"Sen de kimsin be?"

Kurt'ün her zamanki kabadayılığının ardındaki korku notasını duyabiliyordu ve mücadelesini yenilemek için bu andan yararlandı. Kavraması sıkılaştı ve Krampasarian hırladı.

"Ben Krampus'um. Değersizler hakkında hüküm vermeye geldim."

Knut'un parmakları sonunda gevşedi ve kadın kendini kurtardı, Whit'in yanına koştu. Whit karların üzerine yayılmıştı ama onu kollarının arasına aldığı anda nabzının düzenli bir şekilde attığını hissedebiliyordu. Robin onun omzuna tünemiş, endişeyle cıvıldıyordu.

Krampasarian onu izliyordu ama kız başını sallayıp minnettar gözyaşları yanaklarından süzülünce Knut'a döndü.

"Ve seni değersiz buluyorum."

Başka bir şey söylemeden ona doğru uçtu. Knut iri bir adamdı ve bir an için onun Krampasarian'a meydan okuyacağından korktu ama bu bir yarışma değildi. İri adam saniyeler içinde yere yığıldı ve ardından karların üzerine kırmızı bir püskürtü yayıldı. Krampasarian zaferle kükredi ve pençelerinden kan damlayarak ayağa kalktı. Cinna arkasındaki köylü kalabalığıyla birlikte açıklığa doğru koşarken ona doğru bir adım attı.

"Ona zarar verdi," diye hıçkırdı Cinna. "Kardeşimin canını yaktı!"

"O iblis mi?" Belediye Başkanı gözlerini Krampasarian'a dikti ve korumacı bir tavırla diğerlerinin önüne geçti.

"Hayır!" Cinna ve Jelle aynı anda konuştu.

"Kötü adam," diye devam etti kız. "Kardaki adam."

Whit kollarında inledi ve Melissa onun yanında belirdi. "Ne oldu?"

"Beni savunmaya çalışıyordu." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Knut bana saldırdı."

"Kimsin sen?" diye sordu belediye başkanı.

"Jelle, elbette." Zayıf ses kucağından geldi ve Whit'in gözlerini açık bulmak için aşağı baktı.

"Whit! Nasıl hissediyorsun? Başın nasıl?"

"Ağrıyor," diye mırıldandı ama her zamanki sırtışından bir iz bırakarak kendini dikleştirdi. "Ne oldu?"

"Krampasarian geldi ve bizi kurtardı. Yine." Açıklık boyunca adamın durduğu yere bakarken sesi titriyordu.

Ama o gitmişti.

Krampasarian kendini dağa, eşinden ve ailesinden uzağa çıkmaya zorladı. Onu avlayacak olan erkeği alt ettiğinde, bir an için onları geri kazandığını düşündü. Ama sonra köylüler ortaya çıkmıştı. Yüzlerindeki şok ve dehşeti, Jelle ve çocukların etrafında nasıl korumacı bir şekilde toplandıklarını görmüştü. Burada ona yer yoktu.

Ve artık Tandroki arasında kendisine yer olmadığından şüphelense de geri dönecekti. Sorumluluklarını yerine getirecek ve anlamsız, boş bir gelenek ve görev hayatı yaşayacaktı. Göğsü sanki fiziksel bir yara almış gibi ağrıyordu ama uçuş öncesi kontrollere başlarken bunu görmezden geldi. Son bir kez bakmak için monitörü açmasına bile izin vermedi.

Kontak kumandalarına basarken, geminin arka yarısının etrafına yığılmış olan pisliği hatırladı. Bunun gitmesini engelleyeceğini, onu daha uzun süre kalmaya zorlayacağını ve temizleyeceğini yarı umut etti, yarı korktu. Bunun yerine, gemi kısa bir an için titredi, sonra kolayca havaya kalktı.

Hemen üst atmosfere yönelmesi ama bunu yapamadı. Gemiye uzun bir daire çizdikten sonra dağla yüzleşmek. Onların dağıyla. Elleri kontrollerin üzerinde tereddüt etti, hâlâ o son adımı atmak istemiyordu ve onu gördü.

Beyaz bir kar bulutu havaya yükseldi, yavaşça, neredeyse şiirsel bir şekilde, ama çoktan hız kazanmaya başlamıştı. Bir çığ!

Kalbi küt küt atarken, yolu inceledi ve doğruca köye doğru gittiğini fark etti. Jaelle'in köyüne. Atalarının yardım etmek için çok uğraştığı köye. Sonunda onun etrafında toplanan köy. Yok edilmesine izin veremezdi.

Bilinçli bir karar vermeden önce bile, kar ve kaya kütlelerinin aşağı yuvarlanmasını engellemek için gemiyi yönlendirmeye başlamıştı. dağın yamacında. Onu durduramazdı ama köyü almayacak kadar yönünü değiştirebileceğini düşünüyordu. Beyaz kar bulutları manzarayı kaplıyordu ama elleri kumandaların üzerinde sabitti. Jaelle'yüzü zihninde belirdi, ona gülümsüyordu, çocuklara gülümsüyordu. Onlarla birlikte olamıyordu ama en azından onları geride bırakmak zorunda kalmayacaktı.

Gemi dağa çarptığında gülümsüyordu.

On Altıncı Bölüm

Jaelle ve kurtarma ekibi neredeyse açıklığa varmak üzereydi. kükremeyi duyduğunda köydeydi. Köylülerin üçünün de iyileşmek için köye dönmeleri konusunda ısrar etmeleri onu şoke etmişti. Knut'un karısı Ingrid de arama yapanlar arasındaydı ve Jaelle kendini onun suçlamalarına hazırlamıştı. Bunun yerine Knut'un cesedine üstünkörü bir bakış atmış, sonra da tek kelime etmeden arkasını dönüp gitmişti. O sırada Jaelle, diğer kadının yanağında renk değiştiren büyük çürüğü gördü.

Whit yürümekte ısrar etti ve heyecanla Gemideki maceraları meraklı köylülere anlatırken göğsündeki acıya rağmen yüzünü sakın tutmak için elinden geleni yaptı.

Küçük, soğuk parmaklar onunkilere kayd. Cinna ona baktı, mavi gözleri umutla parlıyordu. "Geri gelecektir. Hikâyeye göre her kış gelirmiş."

Kalbi tekrar kırıldı. Küçük kıza onun geri dönmeyeceğini nasıl açıklayacaktı? Cevap veremedi, hızla yükselen alçak bir gümbürtü duydu.

"Çığ!" diye bağırarak belediye başkanı, herkesi ağaç hattına geri çağırdı.

İlk kar kümesi yanlarından yuvarlanarak geçti ve köye doğru yokuş aşağı ilerleyişini dehşet içinde izledi.

Melissa yanından geçmeye başladı ve Jaelle onun kolunu yakaladı. Diğer kadın çılgınca debelendi. "Çocuklarım orada!"

"Kendini kaptırırsan onlara yardım edemezsin." Kalbi hızla çarpmasına rağmen sesi garip bir şekilde sakindi. "Belki köyün yakınından geçer."

Melissa hıçkırarak hıçkırarak ağladı ve onun eline sarıldı. Diğer kadının da en az kendisi kadar şansının çok az olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu.

Ve sonra gökyüzünde parlak bir ışık belirdi. Krampasarian'ın gemisi görüldü ve doğrudan onlara doğru ilerliyordu. Eminim ki

onları tekrar kurtarabilir miydi? Ama sonra geminin açısı hafifçe değişti ve onun nereye gittiğini anladı.

Cinna'nın yüzünü kendine doğru çekerken bile "Hayır!" diye bağırdı. Etekler.

Geminin izlediği yol hiç değişmedi ve kadın geminin gidişini dehşet içinde izledi.

Doğruca yağan kar kütlesine doğru. Kükreme artarak onu sağır etti ve ardından kar kütlesi nihayet durduğunda etraflarına sessizlik çöktü.

Önünde uçsuz bucaksız, bomboş bir beyaz tarla uzanıyordu, havada sadece son birkaç kar püskürüyordu. Köy neredeyse hiç dokunulmamış görünüyordu, yağışın büyük kısmı vadinin ilerisindeydi.

Geminin nerede olabileceğine dair herhangi bir işaret bulmak için umutsuzca beyaz boşluğu aradı. Gözyaşları görüşünü engellemekle tehdit ediyordu ve onları sabırsızlıkla uzaklaştırdı. İşte orada! Yüzeyi kıran soluk gümüşi çizgi geminin nereye gittiğinin tek göstergesiydi ama bu kadarı yeterliydi. Yeterli olmalıydı.

Cinna'yı Whit'in kollarına bıraktı ve koyuldu. Kalın kar, tehlikeli bir zemin oluşturuyordu ve o uzak çizgiye ulaşması sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ama sonunda ulaştı. Buzlu metal parmaklarını yakıyordu ama

Yüzey boyunca takip edebildiği kadar takip etti ve sonra kazmaya başladı. Yumuşak karı kenara atmak kolaydı ama aynı zamanda ağırdı ve kolları kısa sürede ağırmaya başladı. Ama umurunda değildi.

"İşte." Sert ses onu irkiltti ve başını kaldırdığında belediye başkanının ona bir kova uzattığını gördü. "Bu daha hızlı olur."

Daha fazla ses duyuldu ve o şok içinde daha fazla kişinin Köylüler kürek ve kovalarla ortaya çıktılar ve kazmaya başladılar. "Ben... Ben anlamıyorum."

"Hepimiz gördük. Çığı durdurmak için uçan makinesini kasten düşürdü." Belediye Başkanı bir elini onun omzuna koydu. "Onu oradan çıkar."

Adam kazıyı yönetmek için arkasını döndü ve kadın yaşadığı şoku üzerinden atarak kendi çabalarına devam etti.

Yavaş ve soğuk bir işti. Kolları ağrıyor ve elleri yanıyordu ama Melissa onu içki içecek kadar uzun süre durmaya zorlayana kadar pes etmeyi reddetti.

Biraz sıcak çorba.

"Ama ben..."

"Biraz ara vermelisin. Yorgunluktan yarı ölü halde olursan ne ona ne de başkasına bir faydan dokunur." Melissa, birkaç kadının yanan ateşin üzerinde daha fazla çorba hazırladığı ağaç sınırını işaret etti. "En azından ısınmak istemiyor musun?"

"Yapamam. Ona ulaşmalıyım."

Melissa onun yüzünü inceledi, sonra başını salladı. ". Ama en azından önce çorbayı iç."

Sabırsızlıkla yuttu, ama sıcaklık ve besin yardımcı oldu ve yenilenmiş bir aciliyetle görevine geri döndü. Karı o kadar temizlemişlerdi ki, geminin ön tarafının dağın yamacına çarpmış olduğunu görebiliyordu. Köprü yok edilmişti. Eğer orada oturuyor olsaydı...

Hayır. Bu ihtimali düşünmeyi reddetti. O yaşıyordu. Yaşadığını biliyordu.

İşine geri döndüğünde, kendisinininkinin yanında iki küçük kararlı el gördü ve Whit'in de aynı şiddetle kazdığını görmek için ona doğru baktı. Yüzü yorgunluktan solmuştu ama ona gülümsemek için elinden geleni yapıyordu.

"Merak etmeyin. Onu ." "Evet, çıkaracağız. Cinna nerede?"

"Linnea ona göz kulak oluyor. Kazmak istedi ama ona Puppy'ye bakması söyledim. Krampus bunu yapmasını isterdi."

Gözyaşları bir kez daha tehdit etti ama sulu bir gülümsemeyi başardı. "Bu akıllıca bir düşünceydi."

Meydan okurcasına burnunu çekti ve karlara geri döndü.

Kısa bir süre sonra bir çığlık yükseldi. Kapıya ulaşmışlardı. Her ne kadar kazmayı kendisi yapmak istese de, birkaç büyük köylünün o bölgeye yoğunlaşmasına gönülsüzce razı oldu. Etrafta toplandıklarında karlar uçuştı ve Whit'in eli kendi elinin içinde sıkıştı.

"Nasıl açacağımı bilmiyorum." Sonunda kapının tamamını açtıklarında bir adam bağırdı.

"Yapabilirim." *Umarım.*

İstekli eller onu temizlenmiş alana doğru kaldırdı ve elini kilide bastırarak çalışması için dua etti. Acı veren bir gıcırtyla kapı açılmaya başladı ama yerine oturmadan önce sadece bir kısmını açabildi.

Onlar daha fazla kar çıkarırken beklemek için çok sabırsızdı, dar açıklıktan zorla ilerledi. Gemi neredeyse tamamen karanlıktaydı. Sadece duvarların dibinde küçük bir sıra acil durum ışığı yanıp s  n  yordu; duvarlar, onları daha çok zemin gibi yapan bir a ıyla eğilmişti. Bükülmüş koridor boyunca ilerledi, metal her adımda gıcırdıyordu. Her şey tuhaf bir şekilde sıkıştırılmış görünüyordu - sanki dev bir el gemiyi sıkışmış gibiydi. Koridor gittikçe daraldı, sıkıştı ve köprüden geriye kalanlara yaklaşırken kalbi göğsüne çarptı.

Burada ışıklar bile hasar görmüştü ve neredeyse tamamen karanlıktaydı, ama elleri ve dizleri üzerinde ilerlemeye devam etti, yolunu hissetti. Ve sonra ipeksi sa  telleri uzanmış parmaklarıyla buluştu.

"Krampasarian," diye fısıldadı, eli daha fazla araştırdıkça titriyordu. Boynuzlarının tanıda  çıkıntılarını ve ardından parmaklarının altında ıslanan başını hissetti.  ok olmuş zihninin bunun kan olması gerektiğini anlaması bir an aldı.

"Lütfen iyi ol. Lütfen." Onun yüzünü buldu, yüz hatları ona çok tanıda  geliyordu. "Seni seviyorum."

"O zaman dönmeye karar vermem iyi oldu." Sesi titrek ve zayıftı ama her nasılsa o tanıda  kibirden bir parça korumayı başarmıştı.

"Tanrı'ya   k  r." Gözyaşlarına boğuldu.

Köylülerden daha fazlası gemiye ulaştığında adam ama kalbi elinin altında durmadan atıyordu. Bir şekilde onu kıvrımlı koridordan geçirmeyi ve kırık gemiden çıkarmayı başardılar. Daha fazla köylü onu bir battaniyenin üzerine kaldırmak için bekledi ve gün ışığındaki görüntüsünü gördüklerinde mırıldandıkları önlemleri duydu.

Umurunda değildi. O ya ıyordu ve onundu ve kimse onları ayıramayacaktı. Yaralarını incelemek için yanına diz   kt  . Onu rahatlatan tek ciddi yara başındaki kesikti ve  ok kanamasına rağmen sadece yüzeysel bir yara gibi görünüyordu.

Whit kendini onun yanına attığında, ona güven verici bir gülümseme verebildi. "O iyi olacak."

"Emin misin?"

"Eminim." Kolunu adamın ince omuzlarına doladı ve ona sarıldı. Adam bir an için başını ona gömdü ve sonra sabırsızca burnunu çekerek uzaklaştı.

"Al." Melissa ona nemli bir bez uzattı ve o da yarayı dikkatle temizledi.

Neyse ki, küçük sarışın bir figür ona doğru atılmadan önce kanın çoğunu silmişti. Cinna'nın omuzları hıçkırıklarla sarsıldı. Jelle ona doğru uzandı ama kızı kollarının arasına alamadan büyük bir el gelip nazikçe sırtını sıvazladı.

"Ağlama, ."

"" Cinna ağladı.

"Artık öyleyim. Artık ailemin yanına döndüm." Diğer elini ona uzatırken karanlık gözleri yüzünü inceledi.

Gözyaşlarının arasından gülümseyerek elini tuttu ve Whit'i de yanına çekti. "*Bizim* ailemiz."

Köylülerden daha fazla mırıltı geldi ve meydan okurcasına başını kaldırdı ama beklediği düşmanlığı görmedi. Erkeklerden birkaçı şüpheli görünüyordu ama kadınların çoğu gülümsüyordu. Belki de daha fazla fark ettiğinden daha fazla arkadaşı vardı.

Ama asıl önemli olan bu üçüydü, diye düşündü, Krampasarian'a bakarken, Cinna hâlâ boynuna yapışmış, Whit de onun yanında sıkıca duruyordu. Sonra Puppy geldi, Robin onun yanından uçarak geçip omzuna kondu. Uyumsuz aile olduğu kesindi ama asla bırakmayacaktı.

Sonsöz

Bir yıl sonra...

Anakarian D'Marchandar büyük, mavi gözlerini Jaelle'e dikmiş, açlıkla onu emziriyordu. Babasının gümüşü sarı saçlarına sahipti ve minik, sevimli

Boynuzlarının çıkacağı yerde yumrular vardı ama gözleri tamamen .

Bir erkek çocuk. Nesiller boyu kesintisiz bir kadın soyundan geldikten sonra, sonunda geleneği bozmuş ve çocuğunun cinsiyetini doğanın belirlemesine izin vermişti. Krampasarian çok sevinmişti ama Cinna'ya gösterdiği ilgiyi düşününce, bir kızı olsa onun da aynı derecede sevineceğinden emindi. Belki bir dahaki sefere...

Bir sonraki seferin olabileceği fikri bile onu sevinçle dolduruyordu. Oğlunun asla yalnız kalmasına gerek kalmayacaktı. Tabii ki, Whit hızla içeri girerken, alaycı bir ifadeyle, bu gerçeği takdir etmeyebilir, diye düşündü. Artık neredeyse Whit kadar büyük olan Puppy de onun peşinden fırladı. Cüssesine rağmen

korkunç dişlerine rağmen tatlı ve oyuncu doğasını korumuştı. "Anne!" Whit bağırdı.

Anak Whit'e şüpheli bir bakış fırlattı ve daha sert emdi. "Ne oldu, tatlım?"

"Babam bana nasıl dövüşüleceğini öğretecek."

"Ne?"

Whit'i odaya kadar takip etmiş olan Krampasarian'a kaşlarını çatarak baktı. Kaşlarını çatmasına rağmen, tıpkı uzun boylu, yakışıklı kocasını her gördüğünde gibi, kalbi yine de küt küt atıyordu.

Cinna onun koluna tünediği yerden sııttı. "Ben de!" "Bunu önce konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu, bir kaşını kaldırarak.

"Onlara sadece bazı basit savunma hareketleri öğreteceğim," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Bu, bedenlerini olduğu kadar zihinlerini de disipline edecek."

Whit her zamanki coşkusuyla, "Hadi antrenmana gidelim," diye bağırdı ve Cinna heyecanla başını salladı.

Çocuklar ve Puppy kaçıırken Krampasarian geldi ve Anak'ın boynuzlarının arasına kısa bir öpücük bıraktıktan sonra dudaklarına çok daha uzun bir öpücük kondurdu.

"dağıtmaya çalışma," diye azarladı onu, sonunda başını kaldırdığında, vücudu zevkle mırıldanmasına rağmen.

"Böyle bir şey yapar mıyım?"

"Kesinlikle. Sen doğuştan manipülatif olmak üzere eğitildin."

"Seni asla manipüle etmeye çalışmam, aşkım," dedi ciddiyetle.

"Yapmayacağını biliyorum." Elbette yapardı, ama sadece onu mutlu etme niyetiyle. Diplomatik manevralardaki becerisi sayesinde köy onu şaşırtıcı bir kolaylıkla kabul etmişti. "Ama bu savaşma meselesinden hâlâ emin değilim."

"Çocuklarımızın kendilerini savunabilmelerini istemiyor musunuz? Knut gibi başka biri hayatımıza girerse diye?"

"Bize zarar vermesine asla izin vermezsin." Adam cevap vermeye başladığında parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Ama demek istediğinizi anlıyorum. Sözümü geri alacağım. İtiraz ediyorum."

"Teşekkür ederim, aşkım."

Anak'ın emmesi sonunda tembel bir büzüşmeye kadar yavaşlamıştı ve gözleri kapalıydı. Krampus onu kucağına aldı, gazını çıkardı ve beşiğine taşıdı. Kadın üstünü iliklemeğe başladığında geri döndü.

"Benim adıma kendini örtmene gerek yok." Adamın gözlerindeki açlık, kızın vücudunda arzu dolu bir heyecan yaratırken, adam tekrar kıza doğru ilerledi. Dikkatli bir parmakla şişmiş bir meme ucunun etrafında dolaştı. "Annelikten bereketlenmiş vücudunun görüntüsü çok hoşuma gidiyor."

"Sanırım bunu açıkça belirttin," dedi nefes nefese, onun eline doğru eğilerek. Ona olan tutkusu hiç azalmamıştı.

"Belki de oğlumuz biz de biraz kestirmeliyiz," fısıldadı, parmakları hassas tomurcuğun üzerinde, doğrudan ağrıyan klitorisine bir zevk çizgisi gönderecek kadar kenetlendi.

Ona doğru sallandı ama tam o sırada dışarıdan bir bağırış geldi. İkisi de dondu kaldı, sonra Whit'in Cinna'ya talimatlar yağdırdığını duyunca içini çekti. "Seni bu konuda ikna etmeyi ne kadar istesem de, biliyorsun ki işimiz yarıda kesilecek."

"Yeterince hızlı olursam olmaz."

"Bunlar bir kadının kalbini heyecanlandıracak sözler değil." "Eminim aksini kanıtlayabilirim."

Yapabileceğinden oldukça emindi ama güldü ve bluzunun düğmelerini ilikleyerek başını salladı. "Biliyorum. Ama bu gece istediğin kadar vakit geçirebilirsin. Kutlamadan sonra."

"Gerçekten bana o saçma kostümü giydirecek misin?"

İtirazlarına rağmen, onun bu geceyi dört gözle beklediğini biliyordu. Bir önceki yıl yaşanan olaylardan sonra Krampus efsanesi değiştirilmiş, karanlık bir ruhtan cömert bir ruha dönüştürülmüştü ve bu gece bunu kutlayacaklardı.

"Kutlamadan sonra," diye tekrarladı, tam o sırada kapı açıldı ve Whit göründü.

"Acıktım," diye açıkladı ve kadın güldü.

Kocası o akşam kostümüyle görüldüğünde, kalbi gururla kabardı - ve biraz da şehvetle. Dar kırmızı termal kıyafeti geniş omuzlarını ve geniş göğsünü ortaya çıkarıyor ve kalın kaslı sevgiyle yapışıyordu. Boynunun etrafındaki beyaz kürk saçakları gümüşü buklelerine karışırken boynuzları başının üzerinde uzun ve gururlu bir şekilde yükseliyordu. Üzerinde Whit ve Cinna'yı hayatlarına sokan aynı kara çantayı omzunda taşıyordu, ama şimdi içi köyün çocukları için küçük hediyelerle doluydu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Bu onayladığınız anlamına mı geliyor?"

"Hem çok." Çocukları topladı ve onları

Anak'ı taşıyıcısına yerleştirirken kapıya doğru ilerledi. Onun yanından geçerken usulca ekledi. "Benim de bir kostümüm var. Umarım beğenirsiniz."

Adamın gözleri parladı ama kadın, adamın soru sormasına fırsat vermeden yanından geçip gitti.

Hâlâ büyükannesinin kulübesinde vakit geçiriyor olsalar da, çocukların iyiliği için köye daha yakın bir yere taşınmaya karar vermişlerdi. Krampasarian onlara terk edilmiş bir ev ayarlamıştı ve evi yavaş yavaş restore ediyorlardı.

Köye yaptıkları kısa yürüyüş için Puppy'yi evde bıraktılar, ancak Robin tüm yolculuk boyunca onun omzuna tüneyerek her şeyi gözlemledi.

parlak küçük gözler.

Evler bir kez daha sezon için süslendi ve bu kez Ailesiyle birlikte sokaklarda dolaşırken sıcak punçtan içebiliyordu. Geç saatlere kadar açık olan pazardan geçerken, Knut'un tezgahında çalışan Ingrid'i gördü. Diğer kadın yorgun görünüyordu ama yüzü huzurluydu ve onlar geçerken Jaelle'e gülümsedi. Köy konağına doğru giderlerken Christoph da geldiona büyükbabası olduğunu hiç söylememişti, büyükannesi -ya da kendisi- hakkında daha az düşüneceğinden korkuyordu ama o artık ailelerinin bir parçası olmuştu ve çocuklara kendi torunlarıymış gibi davranıyordu.

Ortak ziyafete katılmak için salonda birlikte oturdular, ardından kocası sevinç çılgınlıkları arasında hediyeleri dağıttı. Daha şüpheci olan köylüler bile bu gece rahatlamış görünüyordu. Belki de onu efsanevi bir ruh olarak düşünmek bir uzaylı olarak düşünmekten daha kolaydı.

Daha sonra eve doğru yürürlerken memnuniyetle iç çekti. "Mutlu musun?" diye sordu.

"Hem de çok. Ama biraz yorgunum. Daha ne kadar uyanık kalabileceğimden emin değilim." Kasten esnedi. "Çocukları yatırabilir misin?"

"Elbette," dedi hemen. "Seni taşımamı ister misin?" "Yorgun olduğumu söyledim, yürüyemeyecek durumda olmadığımı değil."

"Seni taşımaktan zevk alıyorum," diye homurdandı.

"Bunu aklımda tutacağım." Gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yaptı.

Eve varır varmaz çocukları öptü ve aceleyle gitti.

Yatak odaları yeniledikleri son odaydı ve büyük yatak dışında pek bir şey içermiyordu. Ama aydınlık ve ferahtı ve başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Geçici gardırop olarak kullanılan kutuyu karıştırdı ve sürprizini çıkardı.

Kazanın şiddetine rağmen, Krampasarian'ın gemisindeki şaşırtıcı miktarda teknoloji hayatta kalmıştı ve Krampasarian bunların çoğunu onarmayı başarmıştı. Gemi bir daha asla uçamayacaktı ama bunun başka faydaları da vardı. Çoğaltıcı ile çalışıyordu ve sonunda doğru kumaşı üretmeyi başarmıştı. Üstünü değiştirmeye giderken sırttı.

Çocuklar hâlâ heyecandan başları dönüyordu ama Krampasarian sonunda onları yatağa yatırmayı başardı. Whit hâlâ konuşuyordu.

Sonunda gözleri kapandı ve cümlesinin ortasında durdu. Cinna kollarını onun boynuna dolarken ona her zamanki tatlı gülümsemesini verdi.

"İyi geceler, baba."

"İyi geceler, ufaklık."

Odadan çıkarken Puppy'ye uyarıcı bir bakış attı. "Ve sen yerde kal."

Kurdun kızıyla birlikte yatağa tırmanırken çıkardığı ihanet dolu gıcırtıyı duyduğunda kapı arkasından daha yeni kapanmıştı. Sırıttı ve başını salladı. Bu gece bu savaşa girmeyecekti.

Anak mışıl mışıl uyuyordu ve Robin beşiğinin başına tünemişti.

"Ona göz kulak ol," dedi usulca, her gibi dronun gerçekten ne kadar anladığını merak ederek.

Ama bu başka bir günün sorusuydu. Karısı için endişeleniyordu. Yorgun olduğunu nadiren itiraf ederdi. Kutlama ona fazla mı gelmişti?

Uyuyakalmışsa rahatsız etmek istemediği için sessizce yatak odasına girdi.

Bir lamba hâlâ yanıyordu ama sıcak ışıltısı sadece boş yatağı aydınlatıyordu. Hafif bir ses dönmesine neden oldu ve onu banyonun girişinde dururken gördü.

İnce kırmızı ipekten bir slip giymişti, o kadar şeffaftı ki kumaşın altından vücudunun yumuşak kıvrımları görülebiliyordu ve loş ışıktaki yemyeşil bir mükemmellik görüntüsü gibi parlıyordu.

Vücudundaki tüm kan doğruca sikine aktı.

"Beğendin mi?" diye mırıldanarak ona doğru yürüdü. "Sana bir kostümüm olduğunu söylemiştim."

"Bu bir kostüm mü?" Gözlerini ondan alamıyordu. "Tabii ki. Ben Bayan Krampus'um."

Gururla kükremek istedi ama tecrübesi - ve üç çocuğu - ona kendini kontrol etmeyi öğretmişti. Bunun yerine uzanıp bir parmağıyla meme ucunu okşadı ve ince kumaşın altında sertleşmesini izledi. Kumaş dokunuşunun altında serin ve ipeksiydi ama ne kadar çekici olursa olsun, sadece aralarında duruyordu.

"şunu," diye hırladı.

"mi?" Kadın hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesi takındı ama adam o masmavi gözlerdeki memnuniyet ışıltısını gördü.

"Bu çok güzel. Şimdi ben onu senden koparmadan önce çıkar."

Her iki meme ucu da sertleşmişti ve onun heyecandan titrediğini gördü. İnce askıları omuzlarından itti ve elbise yere düştü.

"Daha iyi," dedi onu kollarının arasına alıp yumuşak çıplak tenini üzerinde hissederken.

"Sanırım beni taşımaya başladın," diye fısıldadıktan çenesi boyunca hevesli küçük öpücükler kondurmaya başladı.

"Çünkü sen tam olarak buraya aitsin. Benim kollarımda," dedi onu yataklarına taşıırken.

Çok uzun bir süre sonra, Krampasarian tavana bakarak gülümsedi. Jaelle onun yanına sokulmuştu ve evlerini derin bir sessizlik kaplamıştı. Bir zamanlar hayatını dolduran sessizliğe benziyordu ama bu sessizlik uzun sürmeyecekti. Çocuk ve hayvan sesleriyle, sevgi sesleriyle ve hatta zaman zaman tartışmalarla, aile sesleriyle dolacaktı.

Nicholsarian ve sabotajı için sessiz bir şükran duası etti. Bu tek hareket hayatını boştan doluya çevirmişti ve bir daha asla sessizlikle baş başa kalmayacaktı.

Yazarın Notu

Krampus ve Kocakartı'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu tatlı tatil masalını en sevdiğim temayla yazmaktan gerçekten keyif aldım. Aileler sevgiyle kurulur, biyolojiyle değil. Umarım sizi gülümsetir ve bu zorlu yılı daha neşeli bir şekilde sonlandırmanıza yardımcı olur.

Hikayeyi beğenseniz de de, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biri!

Her zaman olduğu gibi, okuyucularıma bu maceralarda bana katıldıkları için teşekkür etmeliyim! Desteğiniz ve teşvikiniz bu kitapları yazmaya devam etmemi mümkün kılıyor.

Muhteşem Bex McLynn'e son anda devreye girip bitiş çizgisine ulaşmamı sağladığı için çok teşekkür ederim!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Sırada ne var? 2021'de, insan kadınların çıplak, korkmuş ve yanlarında ateşli bir uzaylı savaşçı ile garip yeni bir gezegende hayatta kalma mücadelesi verdiği yepyeni bir seri geliyor! *Alien Survival!*

Ve eğer ailelerin bir araya gelmesiyle ilgili daha fazla tatlı ve ateşli hikâye istiyorsanız, *Uzaylı Hazinesi* serisine göz atın. [**Anne ve Uzaylı Savaşçı**](#) ile başlamak için [**buraya tıklayın!**](#)

Yeni çıkan haberleri kaçırmamak [**için buraya tıklayarak haber bültenime kaydolun!**](#)

Diğer Başlıklar

Uzaylı Kaçırma Serisi

[Anna ve Uzaylı Beth ve](#)

[Barbar Cam Fatih ve](#)

[Deb ve İblis Ella ve](#)

[İmparator Faith ve](#)

[Savaşçı](#)

[Greta ve Gargoyle](#)

[Hanna ve Tetikçi Izzie](#)

[ve Buz Canavarı](#)

[Joan ve Juggernaut](#)

Uzaylı İstilasası Serisi

[Uzaylı Seçimi](#)

[Uzaylı Fethi](#)

[Uzaylı Uzaylı](#)

[Mahkum](#)

[Damızlık](#)

[İttifakı Umudu](#)

Standalones

[Jackie ve Dev - Kozmik Bir Peri Masalı](#)

[Krampus ve Kocakarı - Bir ScFi Tatil Masalı](#)

Mars'ta Cyborglar

[High Plains Cyborg](#)

[İyi, Kötü Cyborg ve Bir Avuç](#)

[Cyborg](#)

[Birkaç Cyborg Daha](#)

[Muhteşem Cyborg](#)

Kanun Kaçağı Cyborg

Uzaylı Anne ve Uzaylı
Savaşçı Uzaylı Savaşçı İçin
Bir Oğul **Tarafından Değer**
Verilen
Uzaylı Savaşçının Kızı Uzaylı
Savaşçı için Bir Aile

Yazar Hakkında

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara kadar

Yolculuk zor olabilir ama sonu her zaman tatmin edicidir.

Honey ilk kitabını henüz 5 yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Çizim becerileri ne yazık ki gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor
- Bu sırayla olması gerekmez.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi takip edebilirsiniz...

Facebook: <https://www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor>

<https://www.bookbub.com/authors/honey-phillips> BookBub:

<https://www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor/> [www.boo](https://www.bookbub.com/authors/honey-phillips)

[kbub.com/authors/honey-phillips](https://www.bookbub.com/authors/honey-phillips) Instagram:

Web sitesi: <http://www.honeyphillips.com>

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.